

Cách Tôi Xa Chút

Contents

Cách Tôi Xa Chút	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 1-3	7
4. Chương 2-1	9
5. Chương 2-2	12
6. Chương 2-3	15
7. Chương 3-1	18
8. Chương 3-2	22
9. Chương 4-1	26
10. Chương 4-2	30
11. Chương 5-1	34
12. Chương 5-2	38
13. Chương 6-1	42
14. Chương 6-2	46
15. Chương 7-1	50
16. Chương 7-2	55
17. Chương 8-1	59
18. Chương 8-2	63
19. Chương 9-1	67
20. Chương 9-2	71
21. Chương 10-1	74
22. Chương 10-2	77

Cách Tôi Xa Chút

Giới thiệu

Độ dài: 10cThể loại: Hiện đại, sủng, nam chính mặt dày, nữ cường, oan gia ngõ hẹp, HEEditor: Tiểu Ốc. Vào ngày lần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-toi-xa-chut>

1. Chương 1-1

Editor: Tiểu Ốc

Hôm nay trụ sở chính “Khoa học kỹ thuật Hoàn Bang” náo nhiệt khác thường, tiếng chúc mừng này nối tiếp tiếng chúc mừng kia vang lên, các lẵng hoa chúc mừng xếp hàng từ đại sảnh tầng một lên tận phòng

ng nghiệp vụ ở tầng bảy, thậm chí phòng quản lý nghiệp vụ còn được tặng riêng hai lẵng hoa rất đặc biệt.

Bởi vì Hoànhang vừa mới lấy được một dự án xây dựng với “Khoa học kỹ thuật Thịnh Hâm”, nên khi các công ty nhỏ khác vừa biết được tin tức này, đã lập tức chuẩn bị hoa tươi để làm quà cáp mang đến trụ sở chính của công ty, cùng với những tấm áp phích chúc mừng lớn, hơn nữa tên của công ty còn được viết to gần như chiếm hết cả tấm bảng, giống như rất sợ Hoànhang sẽ không chú ý tới lễ vật của bọn họ. d.đ.l.q.đ

Nhưng mà, người lập công lớn nhất trong dự án này là Úc Trí Thăng lại không ở phòng quản lý nghiệp vụ, mà đem toàn bộ quà cáp của các công ty cùng với các cuộc điện thoại chúc mừng giao cho nhân viên xử lý, còn mình thì trốn trong phòng làm việc của anh trai tổng giám đốc Úc Trí Bình để lánh nạn.

Không giống với anh trai Úc Trí Bình trầm ổn cẩn thận, Nhị công tử khoa học kỹ thuật Hoànhang Úc Trí Thăng chẳng những bề ngoài cao lớn anh tuấn đẹp trai, mà tính cách cũng vô cùng hoạt bát, tài ăn nói cũng rất được, nhân duyên tốt, khi cười lên có loại một tà nịnh như hút hồn người khác, đặc biệt có sức quyến rũ; nhưng bàn về chuyên môn, anh cũng có thể làm cho khách hàng vô cùng hài lòng, ngoan ngoãn dâng lên những đơn đặt hàng kếp xù cho Hoànhang.

Lúc này, Úc Trí Thăng đang miễn cưỡng ngồi phịch ở trên ghế sa lon. “Cuối cùng tất cả đều đã kết thúc, nên sắp xếp cho em nghỉ phép rồi.”

Theo như lẽ thường, thì sau khi có được dự án mới, anh sẽ sắp xếp một đoạn thời gian ngày nghỉ để ra khỏi nước đi du lịch, tự thưởng cho mình một phen, mà bình thường anh trai cũng sẽ thông cảm cho anh làm ăn cực khổ, cho nên gần như lần nào cũng phê chuẩn cho anh nghỉ phép. Thế nhưng lần này Úc Trí Bình lại không chút do dự từ chối ——

“Chỉ sợ là không có cách nào rồi.” Bởi vì Thịnh Hâm đã chỉ định phải do tự Úc Trí Thăng phụ trách dự án này thì bọn họ mới chịu hợp tác, mà khách hàng chính là thượng đế, cho nên lần này không có cách nào để cho anh nghỉ phép rồi.

“Có nghĩa là sao?” Âm thanh Úc Trí Thăng cao vút chói tai như hai lưỡi dao sắc bén chém vào nhau.

“Thịnh Hâm chỉ định chính em.” Hai tay Úc Trí Bình buông thông, ý chỉ mình cũng rất bất đắc dĩ. “Dù sao trừ Thịnh Hâm ra, thì trước mắt cũng tạm thời chưa có dự án nào mới, thỉnh thoảng đến công trường đi dạo một chút cũng có thể tiêu chút thời gian, tránh cho cả ngày rảnh rang không có việc gì để làm.”

Úc Trí Bình vốn là tới để an ủi em trai, nhưng mà nghe như thế nào cũng thấy thành phần hả hê chiếm đa số. die nda nl equ ydo n

“Cái gì mà rảnh rang không có việc gì để làm? Là ai hết lần này đến lần khác phải đến chỗ khách hàng pha trà nói chuyện phiếm, hỏi han ân cần? Là ai thường thường còn phải đến những nơi như quán rượu gay để tiếp khách hàng ăn cơm uống rượu? Là em ——” Úc Trí Thăng đầy bụng uất ức bị anh trai cắt đứt.

“Ngừng.” Úc Trí Bình giơ tay lên ý bảo anh câm miệng. “Em so với anh còn rõ ràng hơn rằng đơn đặt hàng lần này của Thịnh Hâm chiếm tới 45% doanh thu của chúng ta năm nay, chẳng khác nào là bát cơm của Hoànhang, nếu như bọn họ thích em như vậy, lại còn chỉ định em phụ trách, vậy thì chúng ta phải từ chối bọn họ như thế nào?”

“Tìm một phụ trách có năng lực quản lý tốt không phải là được rồi sao?” Úc Trí Thăng nói lí lẽ, anh có lòng tin mười phần với nhân viên của công ty mình.

“Đúng là được, nhưng mà dù sao em cũng là người được treo tên ở trên đó, nên thỉnh thoảng cũng phải đi đến đó để nhìn xem một chút chứ?”

Úc Trí Thăng chỉ có thể trầm mặc không nói, coi như tán thành lời nói của anh trai.

“Cho nên vụ án này sẽ là do em phụ trách!” Úc Trí Bình vỗ đùi một cái, bày tỏ quyết định cuối cùng.

“Em là một doanh nhân mà, làm sao có thể bắt em phụ trách một công trường gì đó chứ? Là tên ngu ngốc nào chỉ định em hả?” Úc Trí Thăng chỉ vào mình, hoàn toàn không thể tin tưởng nổi đối phương sẽ đưa ra một yêu cầu như thế.

Úc Trí Bình phải cố gắng lắm mới không chế được bản thân không để lộ ra nếp nhăn trên mặt khi cười. “Chủ tịch Thịnh Hâm.”

“SHIT!” Đây là lần đầu tiên Úc Trí Thăng không để ý tới hình tượng mà rống lên như quỷ.

Nếu như là chủ tịch của Thịnh Hâm thì anh không nói lại được, bởi vì từ khi bắt đầu định hướng cho dự án này, anh chính là xuống tay với vị chủ tịch sắp về hưu này đầu tiên. d/đ/l/q/đ

Và sự thật đã chứng minh, việc anh hạ quân cờ này là đúng, nhưng lại kéo về cho mình một chút “Phiền toái” —— Vị chủ tịch này thật sự là quá thích anh nha!

“Thật không nghĩ tới em không những là sát thủ của phái nữ, mà ngay cả một ông già cũng không thoát được khỏi sức quyến rũ của em nha!” Lời bình luận của Úc Trí Bình nồng nặc mùi nhạo báng.

“Này ~~ có tin rằng em có thể làm cho vị chủ tịch kia thay đổi ý kiến mà chỉ định anh đi hay không?” Úc Trí Thăng lạnh lùng nói.

Mặt của Úc Trí Bình chảy xuống ba vạch đen, anh ta biết so quỷ thì thằng em trai tinh ranh này của mình có bản lĩnh đó.

“Tin tưởng thì tin tưởng, nhưng mà tất cả quyết sách lớn nhỏ trong công ty đều do anh phụ trách..... Nếu không thì em đối với anh đi? Anh đi phụ trách Thịnh Hâm, còn em phụ trách ở lại công ty làm tất cả các quyết sách?” Ba mươi mấy năm anh em cũng không phải là giả, không cần Úc Trí Thăng trả lời, anh ta đã biết trước đáp án.

“Ở kia tốt như vậy cần gì phải thay phiên chứ?” Úc Trí Thăng không phải ngu ngốc, dĩ nhiên sẽ không dần đến nổi nhảy vào cạm bẫy của anh mình, vẫn là nên đấu tranh để làm trước khi chết.

Úc Trí Bình lắc đầu phủ định. “Thịnh Hâm thì không được.”

“Tại sao?” Các dự án khác không phải là đều đến đó sao?

“Thịnh Hâm quy định rất nghiêm ngặt, phải ‘tự mình’ đến công trường để trải qua huấn luyện giáo dục an toàn lao động mới có thể tiến vào công trường chính thức của họ.” Thịnh Hâm là một công ty có quy định nghiêm khắc nhất.

“Nghiêm trọng đến vậy sao? Chỉ cần có thể chứng nhận khách quý thì chắc là được rồi chứ?” Úc Trí Thăng vô cùng xem thường.

Úc Trí Bình như đinh chém sắt nói: “Không được, Thịnh Hâm không có cái loại thẻ chứng nhận khách quý này.” dienndannleequyydonn

“Quá căng rồi! Nếu như không có thẻ chứng nhận khách quý, vậy thì người chuyển phát hàng hóa cùng với người đưa thư thì như thế nào? Chẳng lẽ bọn họ chỉ vì đưa một món hàng mà phải tham gia một khóa huấn luyện buổi sáng sao?” Úc Trí Thăng cho rằng cái quy định này rất không hợp lý.

“Chuyển phát hoặc người bình thường chỉ biết đến văn phòng cao ốc thôi, em cho rằng tất cả mọi người đều không thể tiến vào công trường sao?”

“Dĩ nhiên..... Không thể nào.” Úc Trí Thăng nhụt chí nói.

“Cho nên dự án này chỉ có thể làm phiền em phụ trách thôi, Nếu không thì chúng ta đều bỏ xuống công việc nửa ngày để đi học đi?” Úc Trí Bình đang chuẩn bị kết thúc cái đề tài này.

Úc Trí Thăng chau chặt mày, mặt khổ não.

Đi học

Anh đã gần tám trăm năm không có đi học một khóa nào rồi.

Đột nhiên có cái loại cảm giác như bị tính kế.....

Hôm nay Úc Trí Thăng bắt đầu đi học khóa học an toàn lao động đầu tiên, hơn nữa trong này còn có rất nhiều thiên tài máy tính hứa hẹn hàng đầu.

Nhưng qua nghe nói ở khóa học trước thì, bài thi khó y như đặt một cuộc hẹn với bác sĩ nổi tiếng vậy, nên trong lòng anh hơi có một chút ác cảm.

Sau khi mang theo laptop đi vào phòng học của Thịnh Hâm, anh liền chọn một chỗ ngồi ở bàn cuối trong góc tường, đặt máy tính lên bàn, định tính toán để cho chiếc laptop cùng với anh vượt qua một buổi chiều khá dài này.

Bởi vì phòng học không lắp mạng, nên máy tính của anh không có đất để dụng võ, cho nên rất nhiều công việc không thể xử lý được, anh chỉ có thể chơi Minesweeper cho đến khi hết thời gian thôi. d;d;l;q;d

Theo thời gian lên lớp càng ngày càng gần, thì càng ngày càng có nhiều người tiến vào phòng học hơn, bên trong phòng học cũng càng ngày càng âm ỹ, mà vị trí ở trước mặt anh rất nhanh chóng bị mấy tên công nhân lấp đầy. Kết quả như thế này vô cùng hợp ý anh, bởi vì mặc kệ là ngủ gật trong lớp hay là chơi điện tử thì đều dễ dàng hơn rất nhiều.

Mấy tên công nhân đã ngồi xuống bắt đầu thảo luận về người phụ trách dạy an toàn lao động ngày hôm nay, từ cuộc nói chuyện của bọn họ có thể không khó để nghe ra được người phụ trách dạy học hôm nay nổi tiếng đến mức nào —— nổi tiếng nghiêm khắc.

Bởi vì quy định của Thịnh Hâm đặc biệt nghiêm chỉnh, cho nên mỗi lần bọn họ nhận được một dự án mới của Thịnh Hâm là mỗi lần đều phải học lại khóa học an toàn lao động này một lần nữa, hơn nữa còn phải vượt qua cuộc thi mới có thể chân chính lấy được thẻ chứng nhận công tác, cho nên mỗi một lần trước khi vào bước vào công trường đều phải trải qua những trình tự rườm rà như thế này làm cho bọn họ liên tục oán trách.

Đây đã là lần thứ ba bọn họ phải lên cái lớp học này rồi, có thể nói là “người quen cũ”.

Nhưng mà, quy củ vẫn là quy củ, dù không thích nhưng vẫn phải tuân thủ thôi.

Không lâu sau, ở phía trước phòng học truyền đến một trận xô xao, thì ra là giảng viên đã tới.

Úc Trí Thăng vô cùng tò mò vị giảng viên trong miệng bọn họ rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại có thể làm cho bọn họ ngay sau khi cô vừa mới bước vào liền thay đổi sắc mặt trong chớp lát? Người này có khi là một vị sư phụ lớn tuổi đi!

Úc Trí Thăng khẽ nghiêng đầu, nhìn lên bức giảng xuyên qua gáy của những người công nhân.

2. Chương 1-2

Editor: Tiểu Ốc

Đi vào là một cô gái mặt mũi thanh tú, da thịt trắng nõn mỹ lệ, buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo T-shirt đơn giản cùng với quần jean bó sát xinh đẹp, làm cho anh suýt chút nữa không nhận được mà huyết sảo than thở một phen.

Chẳng lẽ bây giờ thời đại thay đổi, lưu hành một cô gái nhỏ xinh đẹp đứng đầu công trường sao.

Nhưng mà vị tiểu thư bảo an* Lại Bái Khiết xinh đẹp này, cũng không cho anh nhiều thời gian để suy nghĩ lung tung, sau khi cô đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, cố ý hạ thấp giọng nói: “Đợi thêm năm phút nữa, đến giờ thì lập tức khóa cửa!” Âm thanh trầm thấp nghe cũng khá uy nghiêm.

(*)bảo an: là bảo vệ an toàn, nhưng mà là an toàn công trường chứ không phải là bảo vệ kia đâu nha.

Năm phút đồng hồ trôi qua, Lại Bái Khiết cầm micro lên, vừa đi vừa nói: “Đến giờ học rồi, tôi cũng đã khóa cửa lại, những người bị trễ có thể xin học lại lần sau, cho nên tất cả mọi người không ai được phép mở cánh cửa này.”

Úc Trí Thăng bị bề ngoài xinh đẹp cùng với thái độ nghiêm nghị không phù hợp của cô làm cho sợ hết hồn. d.đ.l.q.đ

Sau khi khóa chặt cửa lại, Lại Bái Khiết đi về phía trước.”Trước khi bắt đầu học, làm phiền mọi người phối hợp với tôi làm một chút chuyện, thứ nhất, xin mọi người trước tiên tắt điện thoại hoặc chuyển thành chế độ im lặng; thứ hai, xin mọi người chuyên tâm học tập, không được phép ngủ gà ngủ gật hoặc trực tiếp nằm ngủ trong lớp; thứ ba.....

“Trong khi học nếu gặp bất kỳ vấn đề nào thì có thể đặt câu hỏi, nhưng mà làm ơn đừng có ‘lén lút thảo luận’, nếu không thì xin mời các người đi ra ngoài! Bây giờ có thể bắt đầu học được rồi.” Thật vất vả mới nghe xong các nguyên tắc.

Úc Trí Thăng giơ tay phải lên.

Lại Bái Khiết sững sờ.” Có chuyện gì?” Tới đây lâu như vậy rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có người thật sự dám giơ tay đặt câu hỏi, nên cô có chút kinh ngạc, hơn nữa đối phương còn là vị “đàn ông ảo tưởng” mặc tây trang trắng thơm, khí chất xuất chúng, làm cho cô không nhận được mà liếc hai mắt về phía đối phương.

Ở trong từ điển của cô, “đàn ông ảo tưởng” chính là loại đàn ông ăn mặc chỉnh tề, bề ngoài trắng trẻo, lý tưởng lớn hơn thực tế, vĩnh viễn không biết gian nan khó khăn là gì, mỗi ngày chỉ biết ngồi ở trong phòng làm việc có máy lạnh.

Nội dung công việc hằng ngày của bọn họ chỉ có hai việc là —— gọi điện thoại và ký tên.

“Có thể xin ‘lão sư’ tự giới thiệu về mình trước không?” Lại Bái Khiết cay nghiệt mang tới hứng thú mãnh liệt cho anh, rất lâu rồi anh không có gặp được một người phụ nữ đặc sắc như vậy.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt toàn bộ trong nháy mắt như bị quỷ hù dọa sợ hết hồn. d/đ/l/q/đ

Tất cả mọi người đều muốn nhìn xem ai là người làm ra cái loại tình huống ngu ngốc này, thế nhưng lại không nghĩ tới đó là người đẹp nhất ở đây mà cũng “vừa vặn” là người hỏi vị tiểu thư bảo an kia.

Úc Trí Thăng không để ý tới sự chú ý của người khác, nhìn thẳng vào Lại Bái Khiết.

Đây là lần đầu tiên gặp phải một người đàn ông “lớn mật” dám nhìn thẳng vào cô như vậy, ngược lại khiến cho Lại Bái Khiết có chút hoảng hốt, muốn né tránh ánh mắt của anh.

“Tôi họ Lại, nếu như các người thường xuyên vào công trường thì sẽ gặp được tôi. Bây giờ bắt đầu học thôi, nếu mọi người càng phối hợp, thì tiến độ chương trình của khóa học lại càng thuận lợi hơn, nếu như phải kéo dài đến tận sáu hay bảy tiếng thì cũng chỉ có thể mong mọi người đừng trách tôi thôi.” Ý tứ chính là muốn ngăn cản anh tiếp tục hỏi những vấn đề nhàm chán.

Úc Trí Thăng bữu môi bày tỏ sự bất mãn đối với câu trả lời của cô, nhưng anh cũng không muốn làm ảnh hưởng đến những người khác, cho nên tạm thời buông tha.

Lại Bái Khiết bắt đầu mở máy chiếu ra để dạy học, chương trình khóa học là lúc thi công cần phải cẩn thận chú ý tới sự an toàn của hạng mục công việc, nhưng vì đó đều là những điều khoản an toàn lao động trong sản xuất, cho nên khi mọi người nghe đều ngáp ngáp dài, một chút tinh thần cũng không có, Úc Trí Thăng không thì bị ảnh hưởng vẫn tiếp tục dò mìn (minesweeper đó mấy bạn).

Vốn là khóa học đang tiến hành vô cùng thuận lợi, nhưng mà âm thanh của Lại Bái Khiết đột nhiên dừng lại, khiến cho Úc Trí Thăng phải rời tầm mắt khỏi màn hình máy tính, ngẩng đầu lên xem xét tình hình.

Nhưng không ngờ, Lại Bái Khiết đã đứng trước mặt anh, mặt lạnh “trùng” anh.

“Lão sư Lại có chuyện gì sao?” Úc Trí Thăng duy trì vẻ mặt lưu manh trước sau như một.

“Nghiêm túc ghi chép đến vậy sao? Chia sẻ cho mọi người ở đây một chút nỗ lực của anh đi!” Lại Bái Khiết theo dõi hình ảnh cờ cắm chỉ chút trên màn hình của anh.

Úc Trí Thăng nghiêm túc nói với mọi người: “Khóa học an toàn lao động thật sự rất quan trọng, lão sư Lại cũng rất chuyên nghiệp, mong mọi người nghiêm túc học tập.” Thái độ y hệt con đồ của anh đã thành công chọc giận Lại Bái Khiết.

“Làm ơn tắt máy tính!” Cô lười phải so đo với con heo tự đại này. die nda nl equ ydo n

“Tại sao? Vừa rồi lão sư chỉ nói không được ngủ gà ngủ gật thôi mà, cũng không có nói không thể chơi máy tính nha!” Anh có nghiêm túc nghe giảng đấy!

Lời nói của Úc Trí Thăng làm cho những người khác cười ra tiếng. Đây là lần đầu tiên có người dám công khai khiêu chiến với nhân viên bảo an như vậy, xem ra người này về sau đừng hòng nghĩ tới việc lẫn lộn ở Thịnh Hâm rồi, bởi vì nhất định sẽ bị nhân viên bảo an trừng phạt.

Lại Bái Khiết nhìn chằm chằm vào Úc Trí Thăng, nhất thời không tìm được lời để phản kích, không thể làm gì khác hơn là lấy ưu thế chức cao để áp chế: “Tôi khuyên anh, nếu như muốn được cầm thẻ chứng nhận công tác thì hãy ngay lập tức tắt máy tính đi.”

Cô cũng biết làm như vậy là rất không có phong độ, nhưng mà người đàn ông này vừa mới bắt đầu đã muốn cô phải tự giới thiệu mà cái thái độ cũng rất chi là lỗ mãng, sau đó khi lên lớp lại còn không cho cô một chút mặt mũi nào mà công khai chơi điện tử, hơn nữa cái thể loại người khí chất “cao quý” suốt ngày ngồi ở trong phòng làm việc mà hô phong hoán vũ, còn có cái bộ dạng trông như bị băng bó từ khi còn “nhỏ”* này, tất cả đều làm cho cô thấy ngứa mắt, cho nên cô cần phải cho cái người tự cho mình là đúng này biết tay cô một chút.

(*) ý của chị ý là anh này là tiểu bạch kiểm, mặt trắng đó.

“Nghiêm khắc đến vậy sao?” Cảm xúc của Úc Trí Thăng hơi bị khơi lên một chút.

Nếu như không phải là bởi vì một câu “chỉ định” của vị chủ tịch kia, thì bây giờ anh đã đang lướt sóng ở Hawaii rồi, cần gì phải tới cái nơi này để chịu khổ chứ?

Lãng phí nửa ngày để đi học cái khóa này đã quá uất ức rồi, đã thế lại còn bị một giảng viên nhỏ hơn anh một tuổi uy hiếp nữa chứ, nếu chuyện bị truyền ra ngoài, thì anh tuyệt đối sẽ bị những người quen biết cười nhạo đến chết!

“Nếu như không muốn học nữa, vậy thì tôi có thể sắp xếp đặc biệt cho anh, bây giờ anh có thể đi rồi.” Tính khí của Lại Bái Khiết cũng nổi lên. d;đ;l;q;đ

“Oa ~ lão sư thật là nghiêm khắc nha! Tôi không nói chuyện phiếm cũng không ngủ gà ngủ gật, như vậy thì chỉ có thể lý giải là cô nhằm vào tôi thôi...tôi tuyệt đối có lý do để hoài nghi động cơ của cô.” Úc Trí Thăng lui người về phía sau, đôi tay vòng trước ngực liếc nhìn cô.

Lời của anh làm toàn bộ nhân viên trong đó cười ầm lên, tất cả mọi người đều suy nghĩ theo lối mập mờ.

Lại Bái Khiết tức đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh: “Anh ở công ty nào?”

Có một người ở bên cạnh đó không chịu được nữa liền vượt lên chen miệng vào: “Lão sư, có thể chờ đến sau khi khóa học kết thúc rồi mới liếc mắt đưa tình được không! Cứ như bây giờ, thì chẳng lẽ định học tới tận tối sao?”

“Tốt nhất là anh nên phù hộ cho chính mình có thể vượt qua cuộc thi này đi.” Lại Bái Khiết trừng mắt nhìn anh sau đó trở về bục giảng.

Úc Trí Thăng đáp lại cô bằng một nụ cười cực kỳ tự tin, sau đó — tiếp tục dò mìn.

Lại Bái Khiết cố nhắc nhở mình phải chuyên tâm dạy học, không cần chú ý tới cái kẻ vừa cuồng vọng vừa tự đại kia, bị một con heo tự đại làm cho tức chết tuyệt đối không đáng giá.

Chiều này quả nhiên có hiệu quả, khóa học kết thúc trước thời gian quy định một tiếng, ngay sau đó bắt đầu cuộc thi.

Khi dạy học Lại Bái Khiết đã nhắc nhở cho mọi người phần trọng tâm, cho nên chỉ cần là người nghiêm túc nghe giảng, thì đều có thể vượt qua cuộc thi.

Lúc Úc Trí Thăng lấy được bài thi thì xem sơ lược các đề bài một lần, sau đó bắt đầu trả lời. Những loại đề khuôn mẫu mang tính chất bảo an này không làm khó được anh, hơn nữa toàn bộ đều là đề bài đúng sai, hoàn toàn có thể đạt được điểm tối đa.

Ngoài mặt thì Lại Bái Khiết là một vị giám sát nghiêm khắc, nhưng trong nội tâm lại không ngừng cầu nguyện, nguyện rửa Úc Trí Thăng tốt nhất là nên sai lầm liên tiếp đi, sau đó không có cách nào để lấy được thẻ chứng nhận công tác nữa.

Với cái loại người này thì nên cho anh ta học thêm vài khóa nữa để anh ta có thể học được cách để nghe lời. dienndannleequydonn

Sau khi nộp bài thi, Úc Trí Thăng đi ra bên ngoài phòng học để hút thuốc lá, trong lòng không khỏi nói thầm, nếu để anh học thêm vài khóa nữa, thì anh nhất định sẽ phát điên lên, sau đó bỏ khóa.

Liếc một cái vào bên trong phòng học, bên trong còn có vài công nhân tương đối lớn tuổi đang vùi đầu cố gắng làm bài thi, đối với bọn họ mà nói, thì cuộc thi này khó khăn y như cuộc thi đại học vậy, cho nên phải thận trọng, đọc đề thật cẩn thận, cần phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới dám viết đáp án xuống.

“Chào quản lý.” Một người đàn ông trẻ tuổi mặc một chiếc áo ba lỗ có con dấu Hoành Bang tiến lên chào hỏi anh.

Úc Trí Thăng nhìn một cái liền nhận ra anh ta là Tiêu Giới Thiên, người phụ trách quản lý dự án Thịnh Hâm lần này. “Quản lý Tiêu.”

3. Chương 1-3

Editor: Tiểu Ốc

Tiêu Giới Thiên là phụ trách trẻ tuổi nhất trong công ty, cũng là nhân viên vô cùng được công ty coi trọng, kỳ vọng của công ty đối với anh rất cao.

“Hôm nay quản lý tới đây để học à?” Tiêu Giới Thiên đi tới trước mặt anh.

“Ừ.” Úc Trí Thăng móc ra bao thuốc lá mời anh ta.

Tiêu Giới Thiên khoát tay từ chối. “Cai rồi.”

“Cai thuốc không đơn giản.” Úc Trí Thăng lại bỏ bao thuốc lá vào trong túi.

“Là do bộ phận bảo an mới được điều tới, trông coi vô cùng nghiêm ngặt, toàn bộ bên trong công xưởng đều bị cấm hút thuốc, mà ở phòng bên ngoài cũng không được, cho nên để tránh bị xử phạt, tôi dứt khoát cai luôn.”

Úc Trí Thăng gật đầu đồng ý với cách nói của anh ta. “Có thể nhìn ra được công việc bảo an ở đây rất nghiêm.”

Hai người nhìn nhau, ngầm trao đổi nỗi khổ rồi cười một tiếng.

“Tôi phải trở về khu nhà nhân viên rồi, anh có muốn đi cùng không?” Tiêu Giới Thiên lễ phép hỏi thăm.

Thật ra thì nếu như không phải vì đường đi đến công xưởng bắt buộc phải đi qua nơi này, thì vừa nãy lúc nhìn thấy Úc Trí Thăng ở bên ngoài, anh ta cũng sẽ không chủ động tiến đến chào hỏi; nói thế nào đi chăng nữa thì Úc Trí Thăng cũng là cấp trên của anh ta, chắc chắn sẽ có cảm giác không được tự nhiên khi ở trước mặt anh.

“Anh đi trước đi, tôi còn phải chờ phát thẻ chứng nhận công tác nữa.” Dập tắt tàn thuốc rồi vứt vào trong thùng rác.

“À, vậy thì tôi đi về trước đây.”

“Ừ.”

Sau khi Tiêu Giới Thiên rời đi, vừa đúng lúc những người khác cũng đều nộp bài thi rồi, cho nên Úc Trí Thăng đi vào phòng học, trở lại vị trí cũ rồi mở laptop, đổi trò chơi khác là đô-mi-nô để chơi.

Buổi chiều này thật đúng là nhàm chán mà! die nda nle qu ydo n

Lại Bái Khiết cầm một xấp thẻ chứng nhận công tác trở lại phòng học, lúc đi vào còn đặc biệt thưởng cho Úc Trí Thăng một cái liếc mắt, Úc Trí Thăng mỉm cười tiếp chiêu.

Lại Bái Khiết cầm micro lên. “Gọi đến tên người nào thì xin mời người đó bước lên phía trước để lĩnh thẻ, còn nữa, bởi vì có hai người liên quan đến gian lận, cho nên sẽ không được phát thẻ, xin vui lòng lần sau lại đến đây để học thêm một khóa nữa.”

Dưới bục giảng vang lên tiếng xì xào, tất cả mọi người đều không ngờ rằng sẽ có cái loại tình huống phức tạp đó.

“Từ Kim Hùng, Lâm Quốc Vĩ.....” Lại Bái Khiết bắt đầu gọi tên.

Sau khi cô bắt đầu gọi tên, Úc Trí Thăng liền tắt máy tính ổn thỏa, rồi chuẩn bị đi lĩnh thẻ.

Chỉ là, khi mắt thấy những người khác lục tục lĩnh thẻ rời đi, mà vẫn thủy chung không có đọc đến tên anh, thì trong lòng không khỏi hoài nghi Lại Bái Khiết có thể mượn việc công báo việc tư không phê chuẩn cho anh không?

Mãi cho đến khi bên trong phòng học chỉ còn lại anh và hai gã công nhân khác, thì Lại Bái Khiết mới cắn răng mở miệng: “Một tấm thẻ cuối cùng, Úc, Trí, Thăng.” Có thể thấy được cô dùng sức đến mức nào, chỉ thiếu chút nữa là cắn gãy hàm răng.

Cô tuyệt đối sẽ nhớ đến cái tính cách đặc biệt, cái tên đặc biệt, và cái người đặc biệt này! Anh ta tốt nhất đừng nên gặp lại cô ở trong công xưởng, cũng tốt nhất đừng để cô bắt được anh ta vi phạm nội quy, nếu không cô khẳng định sẽ để cho anh ta nhận được giấy phạt rồi phải quỳ gối xuống đất mà cầu xin tha thứ.

Úc Trí Thăng mỉm cười bước lên phía trước. “Cám ơn.” d.đ.l.q.đ

Lại Bái Khiết lạnh lùng đưa tấm thẻ cho anh, bởi vì ở trong mắt cô lời cảm ơn của anh, chính là ra oai, cho nên cô chỉ hừ nhẹ một tiếng coi như là đáp lại.

“Tôi biết rõ tấm thẻ này làm cô rất mệt mỏi, nhưng mà tôi sẽ nói cho cô biết một chuyện, ở trong lớp học này, so với cô thì tôi mệt mỏi hơn gấp trăm lần.” Anh vẫn duy trì nụ cười lưu manh trước sau như một.

Chộc giận Lại Bái Khiết coi như là chuyện thú vị duy nhất trong buổi chiều này.

Lại Bái Khiết cười lạnh liếc nhìn anh. “Vậy sao? Thế thì anh cần phải nhanh chóng làm quen với cái loại mệt mỏi này đi, bởi vì tôi sẽ tùy lúc để ý đến anh.”

“Cám ơn, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Úc Trí Thăng khẽ nhếch miệng liếc cô một cái, trong mắt hai người tỏa ra tia lửa cùng với một dòng điện cường độ mạnh, đến nỗi đủ để cung cấp cho toàn bộ nhà máy điện lực của Thịnh Hâm.

Hai người công nhân không được gọi tên cảm thấy bầu không khí có chỗ không đúng, cũng rất sợ sẽ bị liên lụy, và bị trách mắng vì chuyện gian lận, cho nên vội vàng rời khỏi hiện trường.

Úc Trí Thăng bỏ thẻ chứng nhận công tác vào trong bóp da, mang theo máy tính chuẩn bị rời khỏi phòng học, nhưng trước khi đi vẫn không quên quay đầu lại khiêu khích.

“À, đúng rồi, cho cô một đề xuất nhỏ, nếu như nhất định phải dạy các khóa học này, thì nên cho các ví dụ thực tế một chút, cứ giảng mấy cái lý thuyết về máy móc cả một buổi chiều, lại không cho phép người ta ngủ nữa, thì thật sự là rất vô nhân đạo. Nếu như cô yêu cầu mọi người không được ngủ gật, vậy thì nên thay đổi phương pháp dạy học một chút đi, không nên chỉ ý vào những lý luận cứng nhắc để quy định mọi người.” Nói xong, thưởng cho cô một nụ cười chiến thắng.

Lại Bái Khiết rất muốn lấy tay xé rách cái miệng rộng đang toét ra của anh. “Còn gì nữa không? Có cần phải đưa cho anh một quyển vở để anh viết vào không?” d;đ;l;q;đ

“Nếu như có thì cũng có thể, tục ngữ nói rất đúng, có tương trợ lẫn nhau thì mới có tiến bộ, nghe một chút ý kiến của chúng tôi đi, cũng tương đối không tệ đối với các người đấy.” Úc Trí Thăng cố ý coi lời nói của cô là thật.

“Tôi sẽ đề xuất với công ty, nhưng mà bây giờ anh cũng đã lĩnh được thẻ rồi, có thể rút đi rồi chứ?” Lại Bái Khiết không thể tiếp tục nguy trang, trực tiếp đuổi người.

Cô càng tức giận, Úc Trí Thăng lại càng vui mừng. “Ai da, làm lão sư mà như vậy thì thật không có phong độ mà? Lại còn dùng từ rút với học sinh ngoan nữa chứ ~~” sau đó còn giả bộ làm tư thế bị trúng đạn rồi ngã xuống đất.

“Ngây thơ!” Lại Bái Khiết liếc qua động tác nhảm chán anh.

Cô không hiểu, tại sao mình còn đứng ở chỗ này chơi cái loại trò trẻ con này với anh, cãi nhau như thế này cần bản một chút ý nghĩa cũng không có, chỉ có lãng phí thời gian.

Trong quá khứ cũng có rất nhiều công nhân lần đầu tiên đến học ở Thịnh Hâm đến tìm cô sau khi khóa học kết thúc, bình thường cô đều trực tiếp nghiêm mặt từ chối, mà những người đó khi nhìn thấy khuôn mặt mẹ kế của cô thì cũng sẽ “co rúm lại” mà trở về, nhưng chỉ có Úc Trí Thăng này là không sợ chết, chẳng những không có bị hù dọa chạy đi mất, mà còn không ngừng khiêu chiến tính nhẫn nại của cô.

“Chẳng phải em cũng hợp với cái thể loại ngây thơ này sao!” Hứng thú của anh đối với cô càng ngày càng nhiều.

Anh giống như đang trong thời kỳ tuổi teen đầy kích động vậy, muốn dùng cách thức chọc giận đối phương để hấp dẫn sự chú ý của người khác phái.

“Mong rằng từ bây giờ trở đi anh sẽ tuân theo quy định về an toàn trong công xưởng, bởi vì nếu để tôi phát hiện ra anh vi phạm bất kỳ quy định nào, thì anh nên tự mình cầu thật nhiều phúc đi!” Sau khi thưởng cho anh một cái liếc mắt xem thường, cô sắp xếp các đồ giảng dạy cùng với micro không dây, rồi xoay người rời đi.

Đã là một đáng mày râu ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn chơi cái loại trò chơi ngây thơ này, thật là quá đủ rồi!

4. Chương 2-1

Editor: Tiểu Ốc

“Ủa? Sao hôm nay không đến Thịnh Hâm?” Úc Trí Bình vừa đi qua bộ phận nghiệp vụ lại nhìn thấy em trai đang ngồi yên ổn ở trong phòng làm việc thì rất kinh ngạc, còn đặc biệt đi vào phòng làm việc của anh để hiểu một chút về tình hình hiện tại.

Úc Trí Thăng qua loa lấy lệ đáp anh trai một câu. “Phụ trách Thịnh Hâm thì không cần phải để ý đến những khách hàng khác sao?”

Mẹ kiếp, hồi trước anh chỉ cần phải chịu trách nhiệm giải quyết vấn đề về khách hàng, và lấy được đơn đặt hàng thôi, vậy mà bây giờ còn phải định kỳ xuất hiện ở Thịnh Hâm, dĩ nhiên trong lòng cực kỳ khó chịu.

“Mới sáng sớm mà đã bốc khói lớn như vậy rồi sao? Rồi giường quá sớm à?” Cái thằng em trai như con cú đêm này của anh chưa bao giờ xuất hiện sớm như vậy.

“Nguyên nhân có rất nhiều, Thịnh Hâm ngày đêm đẩy mạnh tiến độ, mỗi ngày phải bay qua bay lại giữa Đài Nam và Đài Bắc, một tháng chưa hề động vào phụ nữ, nhân viên công trường nhìn thấy em là như nhìn thấy quỷ, mỗi ngày bày ra vẻ mặt phàn nàn cho em xem, ý bảo rõ ràng là không muốn nhìn thấy hình dáng của em..... Anh nói thử xem em có thể bốc khói hay không?”

Anh đã từng là ngọc thụ lâm phong*, người gặp người thích, hàng bán chạy nha! Vậy mà bây giờ lại bị chán ghét như thế, làm sao có thể không xót xa chứ?!

(*)ngọc thụ lâm phong: ý chỉ kiểu đàn ông hoàn hảo, đẹp trai, phong độ, có tiền..v..v

“Đẩy nhanh tiến độ chỉ là một quá trình chuyển biến thôi, cùng lắm là ba, bốn tháng, huống chi em hay đi máy bay thì chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội để giao tiếp với các nữ tiếp viên hàng không hơn, có thể vừa làm việc công vừa kiêm luôn cả việc yêu đương, vậy thì chẳng những giải quyết được vấn đề một tháng chưa đụng vào phụ nữ, mà khi đặt vé máy bay còn được giảm giá. Hơn nữa các nhân viên công trường chưa bao giờ có kinh nghiệm cứ hai ba bữa là lại gặp phải phụ trách cao cấp, cho nên nếu bọn họ không kịp thích ứng thì cũng là chuyện bình thường.” Úc Trí Bình nghĩ cách để làm làm dịu đi tâm tình bất mãn của anh.

“Nói thật sự quá đơn giản đi, anh có biết ở Thịnh Hâm khó khăn như thế nào không? Quy củ thì cả một đồng, mà nhân viên tuần tra bảo an còn nhiều hơn cả nhân viên thi công, chỉ cần không chú ý một chút, là sẽ ngay lập tức có giấy phạt, quả thật là so ăn cướp thì càng giống ăn cướp hơn.” Anh có chút oán hận đối với quy định bảo an nghiêm khắc của Thịnh Hâm.

Trước kia những thứ này đều là do đơn vị công trường xử lý, nhưng mà lần này lại là bởi vì anh bị Thịnh Hâm chỉ định cho nên mới bắt buộc phải tiếp xúc với những thứ này, thế mới biết thi công công trường cũng không có đơn giản như anh tưởng tượng. d.đ.l.q.đ

“Em rút cuộc cũng biết công việc của bộ phận công trường cực khổ đến mức nào! Cũng không phải chỉ nói qua loa vài câu, cùng với uống một chút rượu là có thể giải quyết được.” Úc Trí Bình lại cảm thấy như vậy là rất tốt, bởi vì phải khiến cho em trai lĩnh hội một chút khổ cực của đơn vị công trường, thì về sau mới không quá “hào phóng” như bây giờ nữa, tùy tùy tiện tiện cho khách hàng ưu đãi 7– 8%.

Úc Trí Thăng đốt một điếu thuốc lên, dùng sức hít một hơi, híp mắt nhìn anh. “Đã thấy chưa? Mấy cái quy định lung tung lộn xộn của Thịnh Hâm sẽ rất nhanh chóng khiến em mắc bệnh thần kinh, vì chỉ có thể ở bên trong ‘địa bàn’ của chính mình mà hút thuốc lá.”

Vì không muốn để cho bảo an của Thịnh Hâm bắt được cái đuôi, nên thần kinh của anh luôn luôn ở trong trạng thái như chim sợ cành cong, chẳng những không dám hút thuốc lá ở bên trong công trường, mà ngay cả khi đã ra khỏi công trường rồi thì vào lúc anh lấy ra một điếu thuốc cũng phải do dự thật lâu.

“Không phải chỉ cần cai thuốc là được rồi sao? Đúng lúc anh cũng cảm thấy em hút thuốc hơi nhiều, không bằng dùng luôn cơ hội này để cai đi.” Úc Trí Bình đưa ra lời đề nghị.

“Cứ từ từ rồi hãy nói, hôm nay em phải đến ‘đại quốc’* một chuyến, bây giờ phải đi luôn, nếu không lúc đến sẽ muộn mất.” Lại dùng sức hít một hơi thuốc lá. “Cho đám quản lý Tiêu thoải mái một ngày là đủ rồi, nếu không sẽ hiểu lầm là em đến đó để trừng bọn họ mất, như vậy thì không phải hình tượng tốt đẹp mà em vất vả xây dựng trong quá khứ sẽ bị tiêu hủy trong chốc lát sao.”

(*) ‘đại quốc’ (đất nước lớn): ở đây ý chỉ Thịnh Hâm đó.

“Sao không thuê một căn hộ ở vùng phía Nam gần đó đi? Tránh cho việc mỗi ngày cứ phải bay tới bay lui như thế nào.” Anh ta không có lòng tin đối với những máy bay nhỏ tuyến nội địa, cho nên không hy vọng Úc Trí Thăng sẽ thường xuyên đi máy bay nội địa như vậy.

“Anh cũng không phải là không biết là em đã quen giường, hơn nữa tìm một căn hộ cũng không phải là chuyện một sớm một chiều là xong được, với cả hiện tại em nào có thời gian rảnh rỗi để làm những chuyện này? Giống như lời anh đã nói, dù sao cũng chỉ là vài tháng mà thôi, nhịn một chút cũng không sao.”

“Quen giường?!” Úc Trí Bình syút chút nữa phun nước miếng. “Đúng vậy đúng vậy, chỉ có lúc ‘ngủ’ là quen giường, còn lúc ‘làm việc’ thì ở đâu cũng được.” die nda nle qu ydo n

Trước khi Úc Trí Thăng biết thêm nhiều hơn về những màu sắc của cuộc sống như bây giờ, thì đã từng hoang đường muốn kéo theo anh ta cùng đi yêu đương bữa bãi khắp nơi, nhưng thật may là gần đây em trai đã hoàn toàn thu lại cái ý tưởng đó, thế cho nên để cho em ấy bận rộn một chút cũng là một quyết định khá chính xác.

“Này! Em là em trai của anh đấy!” Có ai lại đi bêu xấu em trai của mình không?

Tâm trạng của Úc Trí Bình khá tốt sửa lại: “Nói đùa mà thôi, em làm việc đi!”

Chờ đến sau khi anh trai rời đi, Úc Trí Thăng mới dập diều thuốc, miễn cưỡng thu xếp tài liệu muốn mang đến Thịnh Hâm.

Kể từ sau khi được nhận vào Thịnh Hâm, anh làm cái gì cũng trở nên miễn cưỡng, chuyện gì cũng không có hăng hái, ngay cả khi khách hàng chủ động gọi điện thoại đến đặt hàng anh cũng chỉ lạnh lùng đáp lại đối phương, ít đi một phần hài hước quen thuộc, mà đã đưa đến không ít khách hàng quan tâm.

Dĩ nhiên, vẫn có những lúc ngoại lệ——

Mỗi lần gặp được Lại Bái Khiết ở trong công trường của Thịnh Hâm thì các tế bào tưởng như sắp chết rồi của anh đột nhiên sống lại, tràn đầy năng lượng, hăng hái vô hạn, rồi nhất định sẽ phải đấu khẩu với cô một phen, và mỗi lần như thế thì đều phải chọc cho cô tức giận đến nổi “mạch huyết phun trào” mới có thể thấy thoải mái.

Thật ra thì Lại Bái Khiết cũng rất đáng yêu, nhất là vào lúc khuôn mặt bị anh chọc giận đến nổi đỏ bừng cả lên đặc biệt đáng yêu!

Uhm, hôm nay không đi Thịnh Hâm, không gặp được cô, thật là có chút thất vọng nha.

Vào lúc đến gần buổi trưa, Lại Bái Khiết đi ra ngoài từ bên trong công trường, khi đang chuẩn bị trở về phòng làm việc để ăn cơm trưa, thì cô lại thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc.

Cơ hội của cô rất cuộc đã tới rồi —— Úc Trí Thăng đang lén lút lút lút hút thuốc ở cạnh cửa chính bên ngoài tòa nhà anh đang làm việc!

Không nhận được nâng lên một nụ cười hả hê, lặng lẽ đi về phía sau anh.

“Xin vui lòng xuất thẻ chứng nhận công tác ra cho tôi.” Cô chờ thời khác này đã lâu, lâu lắm rồi. d;đ;l;q;đ

Khi Úc Trí Thăng quay đầu lại theo tiếng nói, thì thấy nụ cười hả hê của cô, tạm thời vẫn chưa phản ứng kịp: “Cái gì cơ?”

Lại Bái Khiết xòe bàn tay ra: “Toàn bộ khu vực bên trong công trường đều bị cấm hút thuốc, xin vui lòng xuất thẻ chứng nhận công tác ra cho tôi.” Nét mặt của cô vui vẻ thỏa mãn giống như một con chuột đói bụng lâu ngày, ngoài ý muốn lấy được một khối pho mát thơm ngon.

“Ách!” Úc Trí Thăng kinh ngạc nhìn nhìn cô rồi lại nhìn nhìn diều thuốc trên tay, sau đó ảo não cùng hỏi hận hiện đây trên khuôn mặt vốn là đẹp trai mười phần.

Tại sao có thể sơ ý như thế nhỉ? Duy trì thành tích tốt đẹp lâu như vậy rồi, mà sao lại phá hỏng vào lúc này chứ?!

Đều tại bởi vì vừa rồi hợp với trưởng xưởng của Thịnh Hâm xong, đối phương nói là muốn làm xong nhiệm vụ bất khả thi này trước kỳ hạn một tháng, làm cho anh cảm thấy như bị làm khó vậy. Vốn là kỳ hạn công trường cũng đã rất ngắn rồi, gần như đều phải hy sinh các ngày Chủ nhật cùng với các ngày nghỉ khác để làm thêm giờ, nếu như còn phải làm xong trước một tháng nữa, thì chẳng phải sẽ y như 7-11* sao?!

*7-11(Seven Eleven): là một cửa hàng từ Mỹ du nhập qua các nước khác. Chuyên bán nước ngọt, đồ ăn nhanh, ăn vặt, nước uống, bánh kẹo 24/7, ý bảo là bất cứ giờ anh phải làm việc 24/7 y như cửa hàng này.

Với cái tình trạng như thế này thì ngay cả “trâu bò” cũng không giúp gì được.

Anh không muốn làm việc cho công ty như vậy!@#%\$@, nhưng cũng không muốn đắc tội với khách hàng ngay trước mặt bọn họ, cho nên không thể làm gì khác hơn là đồng ý trước với đối phương rồi sau đó cần thận đánh giá xem có khả năng làm được hay không.

Chính là bởi vì lâm vào khổ não, cho nên anh mới vô ý hút thuốc lá.

“Thẻ chứng nhận công tác, nhanh lên.” Về mặt Lại Bái Khiết nghiêm túc y như một viên cảnh sát bắt được người vi phạm giao thông vậy.

Úc Trí Thăng dập thuốc lá trước, rồi vút vào trong thùng rác cách đó không xa, sau đó mới lấy ra thẻ chứng nhận công tác.

Những công nhân đi qua đó đều nhìn bọn họ, và tất cả đều cười trộm, sau đó dùng vẻ mặt đồng tình nhìn Úc Trí Thăng.

Nhận lấy thẻ chứng nhận công tác, Lại Bái Khiết lấy ra tờ giấy phạt bảo an rồi điền vào, mà Úc Trí Thăng thì lẳng lặng đứng ở một bên.

Dù sao cũng đã bị bắt rồi, còn có thể nói gì được nữa? Nhiều nhất cũng chỉ bị phạt tầm 300 – 500 đồng, cần gì phải vì một chút tiền phạt ít ỏi này mà mất đi phong độ của mình chứ.

“Chữ của em cùng với người của em đều rất đẹp.” Anh chỉ có thể tìm kiếm niềm vui trong nỗi buồn.

Lại Bái Khiết không đáp lại, vẫn cúi đầu viết giấy phạt như cũ, những lời như thế này chắc hẳn cứ mỗi ngày anh lại nói với những người khác nhau, không cần quá để ý.

“Trong vòng hai mươi ngày phải đến bộ phận bảo an để nộp đủ, nếu không thì công ty của anh sẽ lập tức bị lệnh cưỡng chế đình công.” Đưa tờ giấy phạt bảo an cho anh, sau đó thuận tiện nhắc nhở kỳ hạn giao nộp khoản tiền.

5. Chương 2-2

Editor: Tiểu Ốc

Sau khi nhận lấy tờ giấy phạt, vừa tùy ý liếc một cái, thì lập tức không thể tin nổi! Phía trên chỉ viết đơn giản mấy chữ nói rõ là hạng mục xử phạt, nhưng mà số tiền phạt được ghi ở trên đó lại lên tới tận một vạn đồng làm cho anh suýt nữa bất tỉnh.

“Một vạn đồng?!” Lòng mày cùng với âm điệu của Úc Trí Thăng nâng đến mức cao nhất.

Không phải là 300, cũng không phải là 500? Thật ra cho dù có bị phạt một nghìn đồng thì anh vẫn có thể chấp nhận được, nhưng mà bây giờ lại lên tới tận một vạn (10.000)?!

Quả thật là ăn cướp!

“Ừ.” Giờ phút này cô tuyệt đối không thể để lộ ra ánh mắt quá mức đặc ý.

“Chỉ một điều thuốc mà lên tới tận một vạn đồng?!” Rốt cuộc là ai ra cái quy định này?

“Đúng vậy.”

Úc Trí Thăng nắm chặt quả đấm. “Tại sao không ăn cướp luôn đi cho nó nhanh?”

“Ăn cướp thì làm sao mà nhanh bằng việc anh hút một điều thuốc thì được một vạn đồng chứ? Cướp bóc còn phải đi ngồi tù đó!” Đây là lần đầu tiên cô chiếm được thế thượng phong.

“Ở bên ngoài cũng không có nghiêm trọng như vậy chứ?” Tiền phạt lên tới tận một vạn đồng thì thật sự quá khoa trương.

“Quy định của công ty là chỉ cần hút thuốc lá ở trong phạm vi công trường thì sẽ bị phạt một vạn đồng.”

“Là công ty quy định như vậy hay em quy định như vậy?” Anh bắt đầu hoài nghi cô mượn việc công báo việc tư.

Độ cao chênh lệch khiến cho Lại Bái Khiết phải khẽ ngửa đầu lên trừng anh. “Tôi cũng không phải tiểu nhân như anh đâu, anh có thể đi tìm những nhân viên điều tra bảo an của công ty anh để kiểm chứng.”

Mặt trời ở miền nam nổi tiếng là gay gắt, vì vậy vào khoảng giữa trưa, không có mấy người có thể đứng ở dưới ánh mặt trời quá mười phút, cho nên Lại Bái Khiết tuyệt đối sẽ không phơi nắng cùng anh.

“Nhớ đi nộp tiền.” Nói xong cô xoay người đi về phía phòng làm việc của bảo an.

Úc Trí Thăng đuổi theo. “Tôi thật sự cảm thấy tờ giấy phạt này rất vô lý, nghiêm khắc bên trong công trường thì tôi không phản đối, nhưng mà bên ngoài công trường cũng phiền toái như vậy thì thật sự quá khoa trương đi.”

Anh chưa bao giờ nghĩ tới một công ty lớn như vậy cũng có thể dựa vào tiền phạt bảo an để làm giàu.

“Nông cạn!” Lại Bái Khiết không có một chút dự định dừng bước nào.

“Lời này có ý gì?” Một người có nông cạn hay không, thì chỉ cần nhìn qua bề ngoài liền có thể biết sơ qua một hai điều, nhưng mà nhìn anh như thế nào cũng không giống một người nông cạn. d.đ.l.q.đ

“Hút thuốc lá ở bên trong công trường cùng với ở bên ngoài công trường có gì khác nhau? Không phải đều là hút thuốc lá sao? Không phải đều có thể dẫn hỏa hoạn sao? Cho nên việc công ty cấm hút thuốc ở mọi nơi là lẽ đương nhiên.” Sau đó hung hăng thưởng cho anh một cái liếc mắt xem thường.

“Bên ngoài công trường cũng không nghiêm trọng đến thế chứ?” Bên ngoài trông trải như vậy, làm sao có thể dẫn đến hỏa hoạn được.

“Đúng vậy, những người bình thường không có quan niệm về an toàn đều sẽ nói như thế, cho nên không thể làm gì khác hơn là phạt một số tiền thật lớn để dạy cho bọn họ một bài học.” Từ khi còn nhỏ chắc hẳn đã từng được nghe câu nói “một đốm lửa nhỏ có thể đốt cháy cả một cánh rừng lớn” chứ.

Khi đến phòng làm việc, cô cho rằng anh sẽ buông tha, nhưng không ngờ da mặt anh còn dày hơn so tưởng tượng của cô, lại định đi theo cô vào phòng làm việc nữa chứ?!

“Anh không thể đi vào.” Khi đến trước phòng làm việc cô xoay người nhắc nhở anh.

Úc Trí Thăng hơi híp mắt lại, dời tầm mắt về phía ô cửa sổ hơi mờ của phòng làm việc. “Vậy sao? Nhưng mà tôi lại thấy có rất nhiều nhân viên công trường đang đi đi lại lại ở bên trong đó, hơn nữa không phải tiền phạt được nộp ở đây sao? Nếu như không thể đi vào như lời em nói, vậy thì phải nộp tiền phạt như thế nào? Chẳng lẽ dùng cần câu để mang tiền vào từ bên ngoài sao?”

Người phụ nữ này thật đúng là không phải chán ghét anh ở mức độ bình thường.

“Anh!” Vào thời điểm khi một con người vô cùng tức giận, thì thường thường sẽ có một loại kích động muốn đánh người, và hiện tại Lại Bái Khiết cũng rất muốn hung hăng đánh nhừ tử anh.

“Bây giờ đã là thời gian nghỉ ngơi, nếu như anh muốn tới để nộp tiền phạt như anh nói, vậy thì xin vui lòng trở lại vào lúc một rưỡi chiều.” Cô vẫn kiên trì không cho anh vào.

Mà Úc Trí Thăng cũng không muốn rời đi. “Tôi vẫn cảm thấy số tiền phạt một vạn đồng này quá mức khoa trương, tôi muốn khiếu nại.”

Cô cười lạnh đáp lại. “Chính mình vi phạm lại còn dám nói khiếu nại? Sớm biết như thế, thì sao lúc trước còn làm như vậy! Những hành vi kiểu này sẽ bị phạt vô cùng nặng, vào lúc bắt đầu giảng bài trong khóa học an toàn lao động cũng đã đặc biệt nhắc nhở mọi người chú ý đến điều này rồi, nhưng mà anh lại bần rận dò mìn, chắc là do không nghĩ tới sẽ có một ngày tự mình dẫm vào bom của mình chứ gì?”

Mùi vị của trả thù thật là quá ngọt ngào đi!

“Tôi không phải là không nghe giảng, nhưng mà một vạn đồng thật sự là rất thái quá, Thịnh Hâm thật sự cần tiền đến vậy sao?” Anh đã từng nghe qua một vị giáo sư vì muốn kiếm thêm tiền cho gia đình mà nhận dư ra rất nhiều học sinh, cảnh sát cũng vì công việc mà dùng đủ loại cách như núp trong bóng tối để bắt người vi phạm, nhưng mà đây lại là lần đầu tiên gặp phải một xí nghiệp lớn vì muốn xây dựng một công trình mới mà kiếm lợi nhuận từ tiền phạt vi phạm quy định bảo an.

“Xin vui lòng không làm chậm trễ thời gian ăn trưa của tôi, cảm ơn.” Sau đó cúi nón an toàn xuống, chuẩn bị đi vào phòng làm việc. die nda nle qu y do n

Úc Trí Thăng cũng cúi nón an toàn xuống. “Có thể khiếu nại ở đâu? Khiếu nại với người nào?” Anh nhất định phải khiếu nại.

Nếu giấy phạt giao thông còn có đường dây khiếu nại, thì giấy phạt bảo an lại càng cần phải có.

Lúc này cửa phòng làm việc bị mở ra, một đám bảo an của Thịnh Hâm đi ra, thấy Lại Bái Khiết thì liền mở miệng mời cô: “Bái khiết, chúng tôi muốn đi ăn sủi cảo ở ‘Vương Ký’, cô muốn đi cùng không?”

“Được, chờ tôi.” Sau đó không thêm để ý tới Úc Trí Thăng, xoay người vào phòng đi đến vị trí bàn làm việc của cô, rồi để những tài liệu cầm trên tay cùng với nón an toàn lên trên bàn.

Cô vừa đi vào, thì một nữ bảo an khác là Phương Oánh Tú nhận ra Úc Trí Thăng.

Phải công nhận là muốn thờ ơ vị đại soái ca duy nhất trong toàn bộ công trường là vô cùng khó, cho nên sau khi tin tức về việc lần này Úc Trí Thăng thường xuyên tự mình đến công trường được tung ra, thì đã lập tức đưa tới một mảnh bàn luận xôn xao, mà nếu như hôm nay đã có cơ hội được tận mắt nhìn thấy vị hoàng tử bạch mã mà mọi người truyền miệng này, thì phải nắm chặt lấy cơ hội để nói chuyện phiếm với anh mới đúng chứ!

“Ngài là Úc tiên sinh phải không?” Giọng nói của Phương Oánh Tú mềm mại tám phần, hoàn toàn không có gì giống với bộ dạng bình thường nghiêm nghị của một bảo an.

“Đúng vậy” Úc Trí Thăng lễ phép gật đầu chào mọi người.

“Tới phòng làm việc của chúng tôi có chuyện gì sao?” Vẫn là giọng nói mềm mại, nhưng mà lần này lại tăng lên tổng cộng là 16 phần, thậm chí so với những đứa trẻ ở mầm non thì càng giống với con nít hơn.

Lúc này Lại Bái Khiết đi ra: “Đừng để ý đến anh ta, anh ta vừa mới nhận được giấy phạt, đang làm loạn lên không muốn nộp tiền phạt.” Đối với loại vở kịch ngày ngày trình diễn này, bọn họ đã sớm luyện thành công kĩ năng thờ ơ không chút động lòng.

Những bảo an khác lập tức lộ ra vẻ mặt đồng tình, nếu là như vậy, vậy thì bọn họ cũng bất lực rồi.

Do vô cùng đồng tình, nên Phương Oánh Tú không nhịn được mà mở miệng: “Hạng mục nào?”

“Hút thuốc lá.” Thái độ Lại Bái Khiết lạnh nhạt.

“Là hút thuốc lá ở bên ngoài.” Úc Trí Thăng bổ sung.

“Ách, mặc dù là ở bên ngoài, nhưng mà vẫn được coi là vi phạm, tiền phạt một vạn đồng cũng không phải là nhẹ đâu!” Phương Oánh Tú lập tức nói ra số tiền phạt, vì thân là nhân viên bảo an, cho nên những thứ điều khoản xử phạt này đã sớm in vào trong đầu rồi.

Lại Bái Khiết hả hê ngẩng đầu lên nhìn anh, bày ra bộ dáng “Anh xem đi, tôi không có lừa anh”. dienn
dannleqydon

Úc Trí Thăng tự nhiên nhú mày, vẫn rất có ý kiến đối với số tiền phạt cao như vậy.

Mặc dù chỉ là nhú lại chân mày, nhưng vẻ mặt của anh vẫn làm cho những nữ bảo an khác khi nhìn thấy mà phải mở cờ trong bụng.

Một người đàn ông anh tuấn như vậy thì vô luận làm ra bất kỳ động tác gì, bất kỳ biểu cảm gì, thì đều thấy đẹp trai!

“Cá nhân tôi cảm thấy không nên chỉ vì một lần vi phạm mà phạt người ta nặng như vậy, tôi nghĩ ít nhất cũng nên phạt trước cho họ một tờ cảnh cáo chứ.” Anh cho rằng trực tiếp phạt người ta nặng như vậy là rất vô nhân tính, vì với tình trạng kinh tế của anh thì đương nhiên có thể nộp được khoản tiền phạt này, nhưng mà nếu như là những người công nhân khác thì phải làm sao đây?

Phương Oánh Tú vượt lên phía trước mở miệng đầu tiên: “Đề nghị của Úc tiên sinh rất hay, lần sau vào lúc chúng tôi đi họp sẽ phản ánh điều này với phụ trách, xin công ty suy tính đề nghị của Úc tiên sinh.”

“Các cô có thiết lập đường dây khiếu nại không?” Chính anh là người làm ở bộ phận nghiệp vụ, cho nên làm sao có thể không hiểu gì về mặt trái mặt phải của bộ phận này chứ, thôi thì tự mình lên khiếu nại vẫn là an toàn nhất.

“Đúng là có thể khiếu nại, nhưng mà không phải do anh tới khiếu nại, mà là phải do đại biểu bảo an của quý công ty tới khiếu nại.” Nhìn vẻ mặt không đồng ý của anh, Phương Oánh Tú giống như sợ đắc tội anh, vội vàng giải thích bổ sung.

“Thật ra thì công ty quy định như vậy cũng là có lập trường của công ty! Bình thường nếu như xử phạt nhẹ nhàng thì sẽ có rất nhiều người càng thêm kích thích, và thậm chí còn rất không biết phân biệt phải trái, vì thế mới phải áp dụng một chút thủ đoạn uy hiếp cùng với đe dọa, cho nên hành động khiếu nại của đại biểu bảo an của quý công ty sẽ dễ dàng được thông qua hơn, hoặc ít nhất thì đại biểu bảo an của các anh cũng có chứng chỉ chuyên nghiệp, nên sẽ biết cách để giải quyết việc xử phạt này.”

“Ừ.” Anh đồng ý với lời giải thích của Phương Oánh Tú.

“Không cần phải nói nhiều với anh ta, có muốn đi ăn sủi cảo hay không? Kéo dài thêm chút nữa là phải đi làm rồi.” Lại Bái Khiết thúc giục mọi người rời đi.

Sau khi được cô nhắc nhở, mọi người mới như vừa tỉnh lại từ trong mộng rồi đi về phía cửa.

6. Chương 2-3

[Lời của Ốc: Bắt đầu từ chương sau thì mình sẽ chỉ phân ra làm 2 phần thôi (nghĩa là chỉ có chương 3.1 và 3.2 thôi ý) để cho mấy bạn khi đọc đỡ bị ngắt quãng, và mình cũng sẽ cố gắng vừa edit xong là post luôn cho nó nhanh. Hi vọng các bạn sẽ ủng hộ mình và ấn nút THANKS nha!!!:D]

Úc Trí Thăng đưa tay kéo Lại Bái Khiết đang đi ở phía sau cùng lại. “Lại tiểu thư.”

“Anh đang làm cái gì vậy? Buông tay ra!” Thật không thể tin được anh ta lại dám chạm vào người cô!

Anh nhanh chóng buông tay ra. “Thật xin lỗi, tôi chỉ muốn nói lời xin lỗi vì thái độ vừa rồi của tôi mà thôi.” Lúc vừa mới nhận được giấy phạt thì anh quả thật rất tức giận, cho nên mới nói lớn tiếng với cô.

“Thôi bỏ đi, mỗi khi có người nhận được giấy phạt thì đều bày ra cái bộ dáng muốn chém giết tôi cả trăm lần này, tôi cũng quen rồi.” Cô khoanh hai tay trước ngực, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cô đang rất tức giận, nhưng mà không liên quan đến việc giấy phạt, mà là giận anh vô duyên vô cớ chạm vào cô, rồi lại giận chính mình vô cùng không có tiền đồ, mà lại có cảm giác đối với sự đụng chạm của anh.

Cái cảm giác tê tê khi bị anh kéo qua vẫn còn tiếp tục cho đến bây giờ, mà ngay cả mặt và cơ thể cô cũng bị tê theo, cái cảm giác này y như lúc bị trúng gió vậy, cho nên cô đành phải khoanh hai tay trước ngực, cùng với trợn tròn mắt nhìn anh để che giấu bộ dạng quần bách của mình.

“Mới vừa rồi có đắc tội với cô, xin thỉnh tha lỗi.” Nếu như lúc này anh chấp tay lại cùng với vừa nói vừa thở dài, thì 100% chính là người cổ đại!

“Nói xong chưa? Bụng tôi rất đói, có thể đi được rồi chứ?” Tính từ lúc đó (lúc bị kéo tay) cho đến bây giờ, thì hai mắt của cô vẫn chưa nhìn anh lấy một cái.

“Lúc một rưỡi tôi sẽ trở lại chờ cô ở đây.” Nói xin lỗi thì nói xin lỗi, nhưng mà muốn khiếu nại thì vẫn muốn khiếu nại.

“Trở lại?!”

Vừa đói bụng muốn chết, mà lại còn vừa phải gặp gỡ cái tên vô lại này, Lại Bái Khiết gần như đến bên bờ của sụp đổ.

“Đúng vậy a, tôi vẫn cảm thấy không nên trực tiếp phạt tiền nặng như vậy, vì như thế sẽ gây nên không ít kêu ca.” Nếu như anh là ông chủ thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy, bởi vì nếu như thật sự làm như vậy, thì mọi người có khi sẽ không tận tâm tận lực vì Thịnh Hâm.

Lại Bái Khiết vô lực liếc anh một cái, cảm giác sung sướng khi vừa mới được trả thù xong cũng đã bay đi mất. “Việc này đành phải làm phiền bảo an của các anh thay anh khiêu nại rồi!” Lúc lướt qua anh cũng không quên trừng anh một cái, còn cố ý dùng vai đụng vào anh, để biểu hiện cô đang tràn đầy tức giận.

Cô thật sự hy vọng bây giờ mình có thể hóa thân thành một tiểu thái muội, để có thể bất chấp tất cả K* anh mấy quyền.

(*)K: là K ở trong KO (knockout).

Úc Trí Thăng đuổi theo cô. “Ăn cơm cùng nhau đi!” Chỉ bằng cái đụng vừa rồi của cô, cũng đủ để anh thay đổi chủ ý, quyết định đi theo đến cùng!

“Cái gì?!” Quay đầu lại trừng mắt nhìn anh.

“Đi thôi, đừng làm cho các đồng nghiệp khác của em đợi quá lâu.” Lần này đổi thành anh dẫn đầu đi ở đằng trước. d;đ;l;q;đ

Lại Bái Khiết nhìn chằm chằm vào bóng lưng của anh, hoàn toàn không thể tin tưởng được mình đã gặp được một tên vô lại như vậy, hơn nữa còn là một tên vô lại mặc tây trang cao cấp.

Nhìn thấy anh dễ dàng dùng vài ba câu liền có thể gia nhập vào đội ngũ đồng nghiệp của cô, cô đột nhiên có chút tức giận vì các đồng nghiệp lại có thể tùy tiện đồng ý cho một “tên xa lạ” cùng nhau ăn cơm như vậy, thật là không có một chút dè dặt nào.

Phương Oánh Tú cười híp mắt xoay người ngoắc tay với cô, ý bảo cô đuổi theo nhanh lên.

Sau khi khẽ thở dài một hơi, không thể làm gì khác hơn là nhắc những bước chân nặng nề lên.

Trên đường, cô vẫn luôn thủy chung giữ vững một khoảng cách nhất định với bọn họ để diễn tả sự kháng nghị không nói nên lời.

“Đúng rồi, chúng tôi vẫn luôn thắc mắc tại sao anh lại thường xuyên xuất hiện ở nơi này, thì ra là do chủ tịch của chúng tôi chỉ định a! Trước kia đều nhìn thấy anh ở trên tạp chí, thật sự không nghĩ tới người thật còn đẹp trai hơn cả so với lúc ở trên tạp chí.” Phương Oánh Tú vui vẻ nói chuyện đến mức chỉ ăn hai viên sủi cảo đã kêu no, mãnh liệt ném các vấn đề cho Úc Trí Thăng đang ngồi đối diện với cô để giải đáp.

“Cám ơn, tôi cũng là đi tới nơi này rồi mới biết thì ra các tiểu thư bảo an của Thịnh Hâm cũng xinh đẹp như vậy, hơn nữa khí chất lại rất tốt, làm cho người ta rất khó để tưởng tượng rằng các cô là những cô gái quanh năm ngày tháng đi làm ở công trường.” Úc Trí Thăng khách khí đáp lại.

Lại Bái Khiết bĩu môi, đâm chiếc đũa vào trong mâm bánh sủi cảo, nói rõ là rất xem thường lời nói của anh.

Trải qua sự sắp đặt cố ý của Úc Trí Thăng, Lại Bái Khiết đương nhiên là người thứ nhất được chọn để ngồi ở bên cạnh anh, còn ngồi ở bên kia là một người bảo an khác, vì vậy đã chọc cho Phương Oánh Tú mất hứng!

“Úc tiên sinh ăn nói thật khéo nha.” Phương Oánh Tú cùng với các nữ bảo an khác cười đến vô cùng rục rịch.

Lại Bái Khiết bỏ viên sủi cảo đã bị cô đâm đến không còn hình dạng ban đầu một hớp vào miệng, mơ hồ thấp giọng nói: “Đối trá.”

“Cái gì?” Úc Trí Thăng cúi đầu đến gần bên tai cô, thoạt nhìn rất giống như đang nói nhỏ với cô. die nda nle quy don

Khoảng cách cực kỳ gần này khiến cả người Lại Bái Khiết sợ hãi, vội vàng nghiêng người, kéo ra khoảng cách giữa bọn họ. “Anh đang làm cái gì vậy?”

“Em vừa mới nói cái gì tôi không nghe rõ.”

Lại Bái Khiết nuốt viên sủi cảo trong miệng xuống. “Không có việc gì.”

Cô cầm bát lên muốn múc cho mình một bát canh chua cay, nhưng còn chưa kịp múc, thì đã có một cái bát của người khác xuất hiện ngay trước mặt cô.

“Thuận tiện mức hộ tôi, cảm ơn.” Ở trong mắt cô, nụ cười của Úc Trí Thăng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ vô lại.

Cô để muôi xuống. “Tôi ăn xong rồi, tự anh làm đi.”

“Để tôi giúp anh.” Vương An ở bên kia liền cướp cái muôi phục vụ anh.

Úc Trí Thăng nhận lấy cái muôi. “Để tôi tự làm đi! Vốn là tôi nên phục vụ cho mọi người mới đúng chứ.” Nói xong, anh múc cho mỗi người một bát canh, dĩ nhiên là lại chộc cho bọn họ phát ra những tiếng huyên náo vui vẻ.

Sau khi Lại Bái Khiết yên lặng uống bát canh xong, thì móc ra 150 đồng để trên bàn. “Tôi ăn no rồi, đây là tiền bữa trưa của tôi, đi trước đây.”

“Thời gian còn chưa tới mà, ngồi thêm một chút nữa đi!” Phương Oánh Tú mở miệng giữ cô lại.

“Tôi muốn trở về ngủ một chút, bye bye.”

Tay của cô lại bị Úc Trí Thăng giữ lại. “Đợi chút.”

“Làm gì vậy!” Cô dùng sức hất ra, coi anh như ôn dịch mà trốn tránh.

“Nếu phải đi, thì đương nhiên là mọi người cùng nhau đi rồi. Còn nữa, vừa rồi tôi đã nói là tôi mời bữa ăn này, cho nên xin làm ơn lấy lại tiền.” Úc Trí Thăng mặc kệ bây giờ có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

“Tôi không hề đồng ý để anh mời cơm, cũng không bao giờ để cho người khác mời cơm, cho nên nếu như anh cảm thấy khó xử, vậy thì tôi có thể báo cáo cho sếp để tính tiền.” dienndannlqqquydonn

Từ lúc cô vào Thịnh Hâm làm công việc bảo an này cho đến nay, liên yêu cầu nghiêm khắc bản thân tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào mời cơm, một mặt là vì duy trì hình tượng uy nghiêm của bảo an, một mặt khác là vì để tránh cho người khác ngộ nhỡ biết về quan hệ giữa cô và chủ tịch, sẽ dẫn đến tình cảnh mọi người tranh nhau nịnh bợ cô, cho dù là đồng nghiệp cũng như vậy.

Không sai, ngoại trừ thân phận bảo an bên ngoài này ra, thì cô còn một thân phận khác chính là cháu gái ngoại của chủ tịch Thịnh Hâm, cũng chính là cháu gái ngoại của chủ tịch đương nhiệm. Chỉ là cô không muốn dựa vào quan hệ, mà ông ngoại cùng với bác cô cũng hi vọng người trẻ tuổi có thể từ chức thấp nhất mà lên dần dần, cho nên ở trong công ty này không ai biết thân phận thật sự của cô.

“Không cần phải nghiêm trọng như vậy chứ? Cũng chỉ là một bữa sủi cảo vô cùng đơn giản thôi mà, cần gì làm phải làm căng lên?” Máy viên sủi cảo nho nhỏ này mà cũng so đo như vậy, thế thì nếu như hôm nay anh mời ăn bào ngư vậy cá, thì chẳng phải là mang anh đi ra ngoài để chém sao?!

“Coi như chỉ là một viên kẹo thì cũng sẽ như vậy thôi.” Đây là sự kiên trì của cá nhân cô.

Những bảo an khác cũng ngoan ngoãn móc tiền ăn trưa của mình ra, cũng không phải là vì bọn họ cũng có nguyên tắc không cho người khác mời cơm, mà là do ở trước mặt Úc Trí Thăng thì tất cả bọn họ đều muốn giữ hình tượng, nếu như Lại Bái Khiết kiên trì muốn tự trả, vậy thì đương nhiên bọn họ cũng sẽ theo, như thế mới có thể khắc sâu ấn tượng của Úc Trí Thăng đối với các cô hơn.

Phương Oánh Tú sắp xếp tất cả số tiền rồi giao cho Úc Trí Thăng.

Thấy tình huống như thế, Úc Trí Thăng khẽ gãi đầu, bất đắc dĩ cười khổ. “Mấy người thật đúng là thanh liêm, ngay cả mua sắm cũng không khó dây dưa như vậy.”

“Kể cả có mời cơm 100 bữa thì cũng sẽ không hủy giấy phạt đâu, anh đừng lãng phí thời gian trên phương diện này nữa.” Lại Bái Khiết không chút khách khí nói rõ.

Bị cô xem là hẹp hòi như vậy, Úc Trí Thăng có chút nổi nóng. “Ăn cơm và giấy phạt không hề có một chút quan hệ nào, đừng có cứng rắn mà xé bé ra to.” Anh đâu phải là người lòng dạ hẹp hòi như vậy?!

“Vậy thì không quấy rầy anh nữa!” Lại Bái Khiết xoay người rời đi.

Nếu bọn họ muốn ồn ào thì cứ tùy đi, cô một chút cũng không muốn tiếp tục ở lại.

Tâm tình càng ngày càng phiền não, hơn nữa nhìn thấy anh “săn sóc dịu dàng” với những người khác như vậy, thì một cỗ lửa không tên không ngừng vọt lên từ trong bụng cô, thôi thì không bằng nhắm mắt làm ngơ.

“Vậy thì mọi người đi cùng nhau.” Úc Trí Thăng đi theo.

Sau khi trả tiền xong, anh bước nhanh chân đuổi theo cô, cùng sống vai với cô.

Anh chính là thích chọc giận cô như vậy.

7. Chương 3-1

Editor: Tiểu Ốc

Úc Trí Thăng và Lại Bái Khiết cùng nhau trở về phòng làm việc bảo an, các nhân viên bảo an khác chia nhau trở về chỗ ngồi của mình để nghỉ ngơi.

“Phải khiếu nại như thế nào?” Anh vẫn chưa quên chuyện khiếu nại này.

Lại Bái Khiết trợn trắng mắt lần thứ n, nếu như bị hỏi thêm mấy lần nữa, thì cô nhất định sẽ bị cái người đang lên động kinh này làm cho tức điên mất.

“Không phải tất cả mọi người đều nói muốn khiếu nại bảo an thì phải thông qua công ty của các người sao? Nghe không hiểu tiếng Trung à?” Quả nhiên là ngồi trong phòng làm việc “con rùa gạo”, hoàn toàn không rõ ràng tình hình hiện tại.

Vì liên quan đến vấn đề quy định bảo an rườm rà của công trường, cho nên Thịnh Hâm yêu cầu công ty của đối phương phải “tự chuẩn bị” một đến hai nhân viên bảo an, để tới giúp đỡ công ty bằng cách xuất ra thẻ chứng nhận công tác cùng với giấy phép làm việc, cho nên chỉ cần là chuyện liên quan đến phương diện bảo an, thì hầu hết Thịnh Hâm đều mời đại biểu bảo an tới xử lý.

Đúng lúc này, quản lý bảo an của Thịnh Hâm cầm ly trà đi tới trước mặt anh, nhìn một cái liền nhận ra Úc Trí Thăng.

“Úc tiên sinh?! Chào ngài chào ngài.” Anh ta chủ động bắt tay với Úc Trí Thăng.

Còn Úc Trí Thăng thì bị động bắt tay với đối phương: “Xin chào, anh là.....”

“Hứa Dung Hào, quản lý bộ phận bảo an, ngưỡng mộ danh tiếng của Úc tiên sinh đã lâu.” Vẫn bắt tay mà không hề buông ra.

Úc Trí Thăng lúng túng nở nụ cười đáp lại, anh vô cùng không có thói quen “nắm tay” với đàn ông.

“Úc tiên sinh tự thân mình tới đây là có chuyện gì cần chúng tôi giúp đỡ một tay sao?” Hứa Dung Hào thu tay lại, thái độ vô cùng khách khí.

Sở dĩ nguyên nhân ông ta khách khí như vậy, còn không phải bởi vì Úc Trí Thăng là do chủ tịch đích thân bổ nhiệm anh vào đây sao, hơn nữa bản thân Úc Trí Thăng công to việc lớn, thế cho nên ông ta sẽ tự nhiên khách khí với anh ba phần.

Có câu nói, “mọi người giúp đỡ lẫn nhau”, ai mà biết được về sau bản thân ông ta sẽ không có việc gì muốn Úc Trí Thăng giúp đỡ một tay chứ? Tạo mối quan hệ tốt với Úc Trí Thăng thì đối với ông ta chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Lại Bái Khiết cảm thấy sững sờ đối với bộ dạng khách khí khác hẳn với vẻ nghiêm túc thường ngày của quản lý! Bình thường vào lúc Hứa Dung Hào nói chuyện với bọn họ cũng không phải là cái bộ dạng này, để có thể làm được quản lý bảo an, thì đương nhiên phải có cái bản lĩnh làm cho người khác nổi da gà như Hắc Sơn lão yêu*.

(*)Hắc Sơn lão yêu: mình không chắc lắm, nhưng đái khái là kiểu yêu quái, xấu xa, độc ác...v...v

“Nói ra lại xấu hổ, buổi sáng tôi hút thuốc lá ở bên cạnh toà nhà hành chính trong công trường nên bị nhận giấy phạt.” Úc Trí Thăng khiêm tốn nói xong, nhưng mà về mặt lại không nhìn ra anh có chút xấu hổ nào như trong lời nói. die nda nle qu y don

“Hà? Ai là người viết giấy phạt?” Hứa Dung Hào đã quyết định thay anh ra mặt giải quyết.

“Là tôi.” Lại Bái Khiết chủ động thừa nhận.

“Úc tiên sinh chỉ là không chú ý một chút mà thôi, huống chi đó là ở ngoài công trường, không cần trực tiếp phạt tiền, đưa giấy phạt đây để tôi tiêu hủy.” Hứa Dung Hào ra lệnh cho cô.

“Anh ta vi phạm là sự thật, mức tiền phạt cũng là do công ty quy định, không thể dễ dàng hủy bỏ như vậy được, nếu không thì sẽ rất không công bằng đối với những người bị phạt khác.” Thái độ của Lại Bái Khiết vô cùng cứng rắn, không chịu giao ra tờ giấy phạt.

Vị quản lý này ghét nhất là bị cấp dưới khiêu chiến quyền lực của ông ta, lại còn là ở trước mặt một nhân vật quan trọng như vậy nữa, nên càng thêm tội không thể tha.

“Rốt cuộc ai mới là quản lý hả? Chuyện giấy phạt là do tôi quyết định, nếu cô muốn làm chủ, thì hãy thử đợi thêm mười năm nữa xem có một chút cơ hội nào không.” Ý tứ chính là nếu Lại Bái Khiết muốn làm chủ thì phải đợi sau khi ông ta về hưu mới được.

“Nếu như ngài đã nói như vậy, thì công ty kia cần gì phải đồng ý những điều khoản này? Nhìn tâm tình của người khác mà quyết định tiền phạt là rất không đúng?” Bữa trưa Lại Bái Khiết đã ăn hiển nhiên không phải là sủi cảo, mà là bom hẹn giờ, cho nên mới có thể nổ tung vào lúc này.

Úc Trí Thăng kinh ngạc nhìn cô.

Nên nói là cô trẻ tuổi không hiểu chuyện, hay là nên nói cô có nui dựa rất vững chắc, cho nên mới có thể không chút kiêng kỵ gì như vậy? Cho dù Hứa Dung Hào không phải là một vị quản lý tốt, nhưng cũng không thể như vậy, cách đối xử với cấp trên là rất quan trọng.

“Quản lý Hứa chớ vội, vi phạm thì phải chịu phạt vốn là quy định đã được nói từ trước, tôi cũng không phải tới đây để cầu tình, mà chỉ là để hỏi một chút chuyện liên quan đến công việc thôi, không cần phải làm khó cấp dưới của anh, Lại tiểu thư chỉ là làm đúng trách nhiệm của cô ấy mà thôi.” Sau khi nhìn thấy Lại Bái Khiết bất chấp hậu quả mạnh miệng như vậy, anh đã không muốn khiêu nại nữa rồi, nếu không cái mạng nhỏ của cô khẳng định sẽ khó bảo toàn.

Lại Bái Khiết giơ cánh tay lên, chỉ về phía vị trí phía sau anh. “Nộp tiền ở bên kia.”

“Được.”

Úc Trí Thăng đồng ý nhưng không quay đầu lại, mà trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiêu Giới Thiên, định bảo anh ta mang tiền đến để “chuộc” người.

Bây giờ trên người anh ngoài mấy tờ tiền mặt ra, thì cũng chỉ còn hai thẻ ngân hàng tự động cung cấp không giới hạn mà thôi, mà Thịnh Hâm thì đương nhiên chỉ chấp nhận nộp tiền mặt, cho nên anh chỉ có thể gọi điện thoại cầu cứu Tiêu Giới Thiên, bảo anh ta mang tiền vốn công trường cùng với tiền tiêu vặt đưa cho anh.

Trong điện thoại, Tiêu Giới Thiên bảo sẽ mang tiền đến văn phòng bảo an, nhắc anh hãy chờ. Cho nên sau khi cúp điện thoại, anh chỉ có thể ở lại trong văn phòng chờ “tiền chuộc”.

“Không cần nhất định phải nộp trong ngày hôm nay, chỉ cần nộp ở trong đúng kỳ hạn là được rồi.” Thái độ của Lại Bái Khiết vô cùng công việc hóa.

Úc Trí Thăng trả lại cho cô một nụ cười sáng ngời. “Tôi biết mà, vì buổi sáng hôm nay em đã nhắc nhở qua rồi, nhưng mà tôi nghĩ việc của ngày hôm nay thì không nên để đến ngày mai thì tốt hơn.” d/đ/l/q/đ

“Đi làm việc của cô đi.” Hứa Dung Hào bỏ qua cho Lại Bái Khiết trước.

Chờ đến khi nào ông ta “khổng chế” được Úc Trí Thăng, thì sẽ tìm cô để tính sổ.

Lại Bái Khiết vốn đang ước gì được rời khỏi hiện trường, cho nên khi vừa nghe được lệnh xong, liền lập tức xoay người trở về chỗ ngồi.

“Úc tiên sinh, đến phòng làm việc của tôi ngồi một chút nhé?” Hứa Dung Hào mở miệng muốn mời Úc Trí Thăng đến ngồi ở phòng làm việc của anh ta một lát.

“Không được, bảo an của tôi sẽ lập tức tới ngay, tự tôi chờ ở bên này là được rồi.” Sau đó không thèm nói thêm nửa chữ nào nữa, anh cũng không muốn miễn cưỡng nhốt chính mình cùng với ông ta đơn độc ở trong một phòng. “Quản lý Hứa, vi phạm rồi phải chịu phạt vốn là chuyện nên làm, chắc là anh sẽ không vì vậy mà làm khó cấp dưới chứ?” Anh cảm thấy Hứa Dung Hào sẽ không bỏ qua cho Lại Bái Khiết.

“Dĩ nhiên rồi, nhưng mà bất luận như thế nào, thì khiêu chiến quyền lực của cấp trên là tuyệt đối không cho phép, không có dạy dỗ nhân viên tốt thật là xấu hổ. Có câu nói rất hay, phụ nữ tóc càng dài, thì kiến thức càng ngắn, đừng chấp nhặt với cô ta, hi vọng anh thông cảm cho.” Ý tứ của ông ta chính là vẫn sẽ đi tìm Lại Bái Khiết để tính sổ.

Sau khi Úc Trí Thăng nghe được cái câu tục ngữ “phụ nữ tóc càng dài, thì kiến thức càng ngắn”, thì cũng không mở miệng nữa, bởi vì anh khinh bỉ nhất chính là cái loại người không biết tôn trọng phái nữ này.

Vào đúng lúc này Tiêu Giới Thiên cùng với bảo an chạy đến, giúp anh kết thúc cuộc đối thoại không có dinh dưỡng với Hứa Dung Hào.

Hứa Dung Hào đợi cho đến sau khi bọn họ nộp hết tiền phạt rồi rời khỏi phòng làm việc, mới trở lại bên trong phòng làm việc của mình, qua nội tuyến cho gọi Lại Bái Khiết.

Lại Bái Khiết cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ đối với việc bị quản lý cho gọi một chuyến, bởi vì điều này đồng nghĩa với việc hôm nay cô đừng hòng nghĩ tới được vào công trường.

Nếu sớm biết tờ giấy phạt này sẽ gây ra nhiều thị phi như vậy, thì cô sẽ không —— bất chấp mọi hậu quả để viết giấy phạt như vậy.

Lê bước chân nặng nề đi tới phòng làm việc của Hứa Dung Hào, gõ cửa hai cái, đợi đến khi bên trong đáp lại rồi sau đó mới mở cửa đi vào.

“Ngồi xuống.” Hứa Dung Hào ngồi tại chỗ đợi cô.

Ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Tôi biết rõ cô rất nghiêm túc cũng rất chính trực, mặc kệ đối phương là ai, đều chỉ cần vi phạm là liền viết giấy phạt; nhưng nhất định cô không biết rằng rất nhiều công ty đã phản ánh với tôi chuyện cô rất máy móc, những lời oán trách kia tôi đều ngăn lại giúp cô.”

Cô thật sự không biết Hứa Dung Hào nói như vậy là có ý gì, là muốn nói cho cô biết “nghiêm túc” tương đương với “máy móc” ư?

Mức phạt của bảo an là do ông ta đề ra, sau đó trải qua sự đồng ý của công ty rồi mới phát thông báo, mà cô cũng chỉ là thuận theo quy định của công ty mà làm việc thôi, thế nhưng ông ta lại dám ở trước mặt cô diễn vai người tốt sao?! Thật đúng là khiến cho người ta mất hết khẩu vị.

“Tôi cũng không phải nói cô làm như vậy là không được, nhưng mà phải sáng suốt một chút! Có đôi khi không nên quá kiên trì, chẳng lẽ cô đã quên mất chuyện lần trước cô viết giấy phạt cho tổng giám đốc ‘công ty Khánh Liên’, rồi thiếu chút nữa bị công ty liên kết với Khánh Liên là ‘tập đoàn tài vụ Khánh Liên’ dạy dỗ sao?”

Kinh nghiệm lần đó làm cho anh ta cả đời khó quên, thật may là anh ta nhanh chóng nói xin lỗi, nếu không thì hôm nay hai người bọn họ còn có thể ngồi ở chỗ này sao? Không ngờ tới chỉ vì một tờ giấy phạt đó, mà đối phương mời hẳn nhân viên đòi nợ của “Tập đoàn tài vụ” để ra mặt cảnh cáo, nếu thế thì chỉ sợ người chân chính nợ tiền bọn họ chắc sống không quá nửa năm đi?

“May mà hôm nay Úc tiên sinh không so đo, nếu không với thực lực của Huyền Bang, thì muốn làm cho chúng ta đẹp mắt là chuyện vô cùng dễ dàng. Huống chi anh ta còn là người do chủ tịch bổ nhiệm, cô còn muốn thay mặt bộ phận bảo an để đắc tội với anh ta sao?! Cầu xin cô đấy, chỉ cần chú ý thật tốt đến mấy

người công nhân công trường kia không phải là được rồi sao? Đừng có chọc tới mấy vị nhân vật lớn mặc tây trang đeo caravat nữa.” Ông ta mới có hơn bốn mươi tuổi, còn chưa muốn nhận lương hưu đâu, cũng không thể cứ như vậy mà bị cô làm hỏng được.

“Vi phạm vốn là nên chịu phạt, chính ông cũng không thừa nhận sao?” Mặc dù cô cũng không biết vì sao Úc Trí Thăng lại đột nhiên không khiêu nại nữa, nhưng vi phạm chính là vi phạm, đến ngay cả tổng thống khi phạm tội cũng phải tiếp nhận tư pháp của thẩm phán, thì còn có người nào có thể hưởng đặc quyền chứ?

Hứa Dung Hào khịt mũi cười nói: “Người ta chỉ là vì bất đắc dĩ, và giữ phong độ thôi, không muốn làm khó cô nên mới nói như vậy, coi như cho cô một chút mặt mũi, khi nào cô trở về thì nên thấp hươu, và cảm ơn Phật tổ phù hộ đi.”

Làm một cô gái đôi khi cũng có chỗ tốt, vì chỉ cần dựa vào một chút vẻ thù mị là có thể tránh được rất nhiều phiền toái, mà hôm nay nếu như không phải là do đáng dấp của Lại Bái Khiết không có chỗ nào để chê, thì Úc Trí Thăng cũng sẽ không thiện ý mà bỏ qua cho như vậy đâu.

Một người có thói quen luôn luôn cao cao tại thượng, làm sao có thể chịu được bị “khuất nhục” bỏ miệt từ giấy phạt đơn giản của một nhân viên lao động chứ?

“Không muốn bị người khác viết giấy phạt thì tốt nhất là nên cảnh cáo mình đừng có vi phạm nữa!” Từ đầu tới cuối Lại Bái Khiết đều không cho rằng mình đã làm sai, cô không hiểu tại sao Hứa Dung Hào càng nói thì càng giống như đây là lỗi của cô, mà mở miệng ngậm miệng đều là muốn cô tự kiểm điểm?

“Tóm lại về sau cô chú ý một chút, đừng để cho tôi bắt gặp cô viết giấy phạt lung tung nữa, nếu không thì xin mời cô chuyển tới những ngành khác, căn phòng nhỏ này của bộ phận bảo an không chứa nổi loại người làm việc lớn như cô.” Hứa Dung Hào dứt khoát nói lời sáng tỏ.

“Viết giấy phạt lung tung?! Tôi chưa bao giờ viết giấy phạt lung tung, nói như vậy rất không công bằng với tôi!” Cô cũng không phải là cái loại người sẽ nhẫn nhục chịu đựng như kiểu vợ lẽ đó. dienn dann lêquydoon

“Không cần phải dây dưa với tôi về chuyện có công bằng hay không, thế giới này có chuyện gì là công bằng chứ?” Nếu như thế giới này thật sự công bằng như cô nói, vậy thì ông ta cũng sẽ không phải làm cái chức quản lý bảo an này tận năm năm trời, mà vẫn thủy chung không có cách nào để thăng chức.

“Ít nhất tôi không thẹn với lương tâm, cho nên xin ông đừng nói là tôi viết giấy phạt lung tung, vì lực sát thương của những lời này quá lớn.”

Các đồng nghiệp khác đều biết Hứa Dung Hào vẫn luôn sống trong oán giận và uất ức, bởi vì mặc dù đều là đồng nghiệp cùng tiến vào một đợt, nhưng mỗi người ai cũng đều leo lên vị trí cao hơn ông ta, mà ngược lại ông ta rõ ràng là người tốt nghiệp loại giỏi trường công lập danh tiếng, nhưng mà lại chỉ có thể làm cái chức vị quản lý bảo an này, thủy chung không có cách nào để bước lên phía trước, cho nên vô cùng hận đời, đồng thời, cũng đặc biệt nịnh nọt đối với những người quyền quý.

Tính nhẫn nại của Hứa Dung Hào cũng sắp mất hết: “Trong cả bộ phận thì chỉ có nói chuyện với cô là khó khăn nhất, vì không chịu nghe lời, cái loại tác phong làm việc này của cô tốt nhất là nên chia trường hợp ra mà làm, nếu không nhất định sẽ bị thua thiệt! Trừ phi cô có chỗ dựa rất vững chắc phía sau, nếu không thì phải khiêm tốn, eo ếch mềm đi một chút*, đừng có làm liên lụy đến cả bộ phận.”

(*) đại khái có nghĩa là: nên cúi đầu, nhường người ta một chút.

“Người sợ phiền phức không có tư cách để làm bảo an.” Người cô đang nói chính là ông ta.

“Được thôi, chờ đến lúc khảo hạch cuối năm rồi chúng ta sẽ lại đến đây xem rốt cuộc là ai không có tư cách!” Hứa Dung Hào cắn răng uy hiếp.

Vào công ty hơn mười năm mà chỉ có thể bò lên vị trí quản lý bảo an đã là quá đáng lắm rồi, đã thế bây giờ còn bị cấp dưới bảo an sảng giọng, ông ta sẽ không để bị uất ức như vậy đâu.

Để củng cố uy tín, thì năm nay ông ta liền dùng cái nha đầu thôi Lại Bái Khiết không phù hợp để sống chung này khai đao thôi!

8. Chương 3-2

Editor: Tiểu Ốc

Khi Úc Trí Thăng trở lại phòng làm việc tạm thời ở bên ngoài công trường thì bên trong chỉ còn dư lại một người trợ lý, những người khác đã vào công trường để đẩy nhanh tiến độ hết rồi, mà ngay cả vị bảo an vừa mới thu tiền phạt của anh xong cũng đã trực tiếp đi vào vào công trường, cho nên bây giờ trong phòng làm việc chỉ còn lại anh và người trợ lý kia.

Anh ngồi ở vị trí của mình, định mang tất cả các tài liệu cần ký tên trở lại Đài Bắc một chuyến.

Về phần người trợ lý còn lại ở trong phòng làm việc, thì từ lúc anh tiến vào cửa liền bắt đầu đổ mắt cho đến tận bây giờ.

Bởi vì là nhân viên hợp đồng, luôn phải lo lắng về nguy cơ bị thất nghiệp sau này, cho nên cô vốn không muốn đối mặt với sếp, nhưng sau khi nhìn thấy vị boss đẹp trai như vậy, thì bất chấp tất cả mà tiến tới.

Dù sao cô cũng chỉ là một nữ sinh nhỏ vừa mới ra ngoài xã hội, lần đầu tiên gặp phải một người đàn ông thành thực lại có sức quyến rũ như vậy, đã thế còn khác biệt hơn hẳn so với cái lũ con trai chỉ biết chơi bóng rổ, cả người đầy mùi mồ hôi bắn thiu ở trường học, thì bảo sao mà cô không ngất được chứ.

Có thể làm đồng nghiệp với một vị boss đẹp trai như vậy, thì cho dù có bắt cô đi làm miễn phí thì cũng đáng giá.

Tất cả suy nghĩ của Úc Trí Thăng đều đặt lên phần tài liệu trong tay này, cho nên căn bản không chú ý tới sự biến hóa của người trợ lý kia.

“Có thể in giúp tôi thêm một bản của tất cả mấy phần tài liệu này không?” Úc Trí Thăng đột nhiên ngắt đầu lên mở miệng với cô.

“Được, được chứ!” Tiểu trợ lý hoảng hốt đứng dậy nhận lấy tài liệu.

Vào lúc đưa tài liệu cho cô, thuận tiện giải thích: “Thật xin lỗi, bởi vì không biết cách sử dụng máy móc ở đây cho nên mới phải làm phiền cô.” Không phải là anh thích bày ra dáng vẻ cấp trên, nhưng mà anh thật sự không thích gửi fax, hay là photo, mặc dù tác dụng của ba công việc này giống nhau.

Ở công trường, tất cả đều phải chịu khó chịu khổ, không những phòng làm việc chỉ là xây dựng tạm thời, mà ngay cả bàn ghế làm việc hay máy móc ở đây đều chỉ là loại có nhiều công dụng cùng một lúc, nói chung là mọi thứ càng đơn giản thì càng tốt, vì dù sao sau khi công trường kết thúc, những thứ này đều sẽ bị dỡ bỏ rồi bán, cho nên cũng không cần quá mức sang trọng.

“Đây là việc chúng tôi nên làm.” Tiểu trợ lý dè dàng nói.

“Làm phiền cô.”

Đúng lúc này điện thoại reo lên, tiểu trợ lý vốn định trở về vị trí để nhận, nhưng động tác của Úc Trí Thăng lại nhanh hơn. “Huyền Bang.” Công trường chỉ có một tuyến điện thoại, mà tiểu trợ lý đang bận in ấn, cho nên anh nhận cú điện thoại này cũng không sao.

Gọi tới là một cô gái, âm thanh còn rất khách khí. “Xin hỏi các nhân viên ở đây đi đâu rồi?”

“Ở trong công trường hết rồi, có cần tôi giúp cô nhắn lại không?” Tiệp tay rút ra một tờ giấy, chuẩn bị ghi chép.

“Được, làm phiền anh truyền lại lời cho người ở đó là thẻ chứng nhận công tác của quý công ty đã được chuyển tới rồi, mong bọn họ có thể qua chỗ tôi để lấy trước khi đến giờ tam tằm ngày hôm nay.” Âm thanh của đối phương nghe vô cùng đẹp, chắc phải là “người cũng như âm” mới đúng chứ.

“Ừ, cô là.....”

“Lại Bái Khiết, máy nội bộ hai mươi chín.”

Rầm.....

Câu thành ngữ oan gia ngõ hẹp này nhất định là tồn tại vì hai người bọn họ.

“Tôi là Úc Trí Thăng, thật là trùng hợp ——”

“Tút tut tut.....”

Nghe được tên của anh, Lại Bái Khiết liền trực tiếp cúp điện thoại, thật là một chút phong độ cũng không có.

Úc Trí Thăng không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào ống nghe của điện thoại, đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ cúp điện thoại như vậy, cho nên một bụng uất ức chỉ có thể dùng hai chữ “khó chịu” để thay thế.

Tiểu trợ lý bỏ phần tài liệu đã được in lên trên bàn, chỉ chỉ vào điện thoại trong tay anh. “Điện thoại.....”

“Tìm bảo an.” Sau khi được tiểu trợ lý nhắc nhở thì anh mới bừng tỉnh, nhanh chóng để điện thoại xuống, rồi đưa tờ giấy cho cô ta. “Chờ lát nữa khi bọn họ trở về, thì nói với bọn họ là thẻ chứng nhận công tác đã được đưa tới, bảo bọn họ đến tìm Lại tiểu thư của Thịnh Hâm.”

“Là Lại Bái Khiết sao?” Tiểu trợ lý ngẩng đầu lên dò hỏi, cuối cùng cũng vứt bỏ được vẻ thẹn thùng trên mặt.

“Ừ, cô biết cô ấy à?” Tiểu trợ lý vừa mới đến được một tuần lễ, cũng không thể nào nhanh như vậy mà đã biết hết tất cả người của Thịnh Hâm rồi chứ.

Tiểu trợ lý cười híp mắt nói: “Đã có tiếp xúc qua mấy lần, đối đãi với người khác rất thân thiện.”

“Thân thiện?! Lại Bái Khiết ở bộ phận bảo an?!”

Người viết giấy phạt anh vào buổi sáng là người nào? Người vừa cúp điện thoại của anh là ai?

“Đúng vậy a, lần trước quản lý Tiêu muốn tôi nhanh chóng đi mua 15 chai nước khoáng để phục vụ cho cuộc họp, kết quả là tôi không mang đủ tiền lẻ, may mà vừa đúng lúc Lại tiểu thư cũng ở chỗ đó, chẳng những giúp tôi trả tiền, mà còn giúp tôi mang về, nhân phẩm của cô ấy thật sự rất tốt, đến ngay cả quản lý Tiêu bọn họ cũng đều rất thích cô ấy.” Tiểu trợ lý không chút suy nghĩ nào, có sao nói vậy, không giấu giếm gì hết.

Úc Trí Thăng kinh ngạc đến nỗi cảm cũng muốn trật khớp. “Cô có chắc người mà cô đang nói đến là Lại Bái Khiết ở bộ phận bảo an không?”

Tại sao anh hoàn toàn không biết Lại Bái Khiết ở trong lòng người khác được yêu thích như vậy? d.đ.l.q.đ

“Đúng vậy! Quản lý cũng biết cô ấy à?” Tiểu trợ lý đã không còn sự ngượng ngùng lúc ban đầu, cuối cùng cũng xem anh như người bình thường.

“Ừ, cũng được coi là như thế đi.” Anh thuận miệng trả lời, không có ý định nói nhiều chuyện với tiểu trợ lý, hơn nữa chuyện viết giấy phạt rất không cần thiết phải tuyên truyền khắp nơi.

“Thật ra lúc vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người đều cho rằng Lại tiểu thư rất hung dữ, nhưng cô ấy thật ra đối xử với người khác rất tốt, chỉ là bởi vì có liên quan đến chức vụ cho nên có lúc sẽ hơi nghiêm khắc một chút, nhưng mà đều chỉ là vì công việc thôi! Hơn nữa cô ấy cũng là vì an toàn mọi người nên mới làm như vậy, cho nên trong lòng của chúng tôi chung quy vẫn rất thích cô ấy!”

Úc Trí Thăng cho rằng tiểu trợ lý này không hay đến công trường, cho nên ấn tượng đối với Lại Bái Khiết mới có thể tốt như vậy.

“Việc các cô có thể giữ quan hệ tốt với các khách hàng, cũng là một sự giúp đỡ rất lớn đối với công trình của chúng ta, tiếp tục duy trì nhé.” Sự thật đúng là như vậy, chỉ là ở Thịnh Hâm, ba chữ Úc Trí Thăng này của anh không phát huy được tác dụng to lớn gì cả.

“Vâng ạ.” Tiểu trợ lý coi lời anh nói như thánh chỉ.

Đem phần tài liệu đã được tiểu trợ lý in ra cùng với laptop bỏ vào trong túi xách. “Những phần tài liệu này tôi mang về Đài Bắc, khi nào quản lý Tiêu trở về thì nhớ chuyển cho lại anh ta.”

“Vâng, anh phải đi rồi ă?” Giọng điệu của tiểu trợ lý rất thất vọng!

“Ừ.” Đứng dậy mặc áo khoác tây trang vào, giơ tay cầm lấy túi xách.

“Quản lý.” Tiểu trợ lý đột nhiên mở miệng ngăn anh lại.

Úc Trí Thăng quay đầu lại.

“Việc này..... Xin hỏi khi nào thì anh sẽ lại đến đây lần nữa?” Cúi đầu, vắn vắn ngón tay, đến nỗi mà mười ngón tay cũng sắp bị cô làm cho thành cái bánh xoắn rồi.

“Không nhất định, có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì cả..., chỉ là muốn biết khi nào thì quản lý lại đến đây, vì tôi muốn làm cháo bát bảo* cho mọi người ăn.” Nhưng thật ra chỉ là muốn mời anh ăn, cho anh biết rằng cô rất đảm đang thôi, nhưng cũng không tiện nói rõ ra.

(*)cháo bát bảo: mọi người lên google tìm kiếm nha, nó như cháo sen bát bảo Minh Trung bên mình ý.

“Làm vậy rất tốt a! Sau khi đi tới nơi này, tất cả mọi người sắp biến thành ‘người ngoài’ hết rồi, ba bữa cơm đều ăn ở bên ngoài, nếu cô tình nguyện nấu cháo bát bảo cho mọi người thì rất tốt. Như vậy đi, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều là do tôi trả tiền, làm phiền cô nấu cho mọi người một bữa ăn thật ngon nhé, về phần tôi có đến hay không đến thì đều không quan trọng, quan trọng nhất là ở chỗ này khích lệ các đồng nghiệp khác.” Nói xong lập tức lấy bóp da, móc ra hai nghìn đồng đưa cho cô ta.

Tiểu trợ lý nào dám nhận lấy? Với lại cô cũng không phải vì hai nghìn đồng này mà làm vậy!

“Đừng mà, cũng chỉ là cháo bát bảo đơn giản thôi, không cần dùng nhiều tiền như vậy đâu, chỉ cần quản lý có thể đến đây ăn cùng mọi người là tốt rồi.”

Tay của Úc Trí Thăng vẫn lơ lửng giữa không trung, trên tay còn có hai nghìn đồng. “Nhận lấy đi, không lý do gì để cô vừa phải bỏ tiền vừa phải xuất lực cả, như vậy sẽ làm tôi đau lòng.” die nda n le qu ydo n

Tiểu trợ lý vừa mãnh liệt lắc đầu vừa khoát tay, nếu như bây giờ trong miệng cô ngậm thêm một cái còi, cùng với mang theo hai chiếc găng tay trắng nữa, thì nhất định sẽ giống như đang nhảy điệu múa của Đài Loan.

“Được rồi, nếu như cô đã kiên trì như thế, vậy thì lần này sẽ để cho cô mời, tôi thay mặt mọi người nói lời cảm ơn trước.”

“Vâng, tôi định sẽ làm vào thứ ba là tốt nhất, hi vọng quản lý có thể đến.” Nếu đã không biết khi nào anh sẽ đến, thì không bằng tự mình đặt trước thời gian.

“Tôi sẽ cố gắng.”

“Quản lý đi thông thả.” Tiểu trợ lý đi theo tới tận cửa, đăm đăm đưa tình tiễn anh rời đi.

Úc Trí Thăng đột nhiên xoay người, khiến cho tiểu trợ lý giật mình. “Đúng rồi, khi nào quản lý Tiêu trở về thì bảo với anh ta là gọi điện thoại cho tôi, tôi đi chuyến bay lúc năm giờ, trước lúc đó thì điện thoại di động của tôi sẽ luôn mở.”

“Vâng.”

Sau khi Úc Trí Thăng rời đi, thì trái tim của tiểu trợ lý vẫn cuồng loạn y như vạn mã bồn đặng (muôn ngựa rong ruổi), mãi cho đến khi đám quản lý Tiêu lục tục trở lại phòng làm việc thì mới dần dần trở lại bình thường.

Tiêu Giới Thiên vừa mới bước vào phòng làm việc, nón an toàn còn chưa kịp lấy xuống, thì tiểu trợ lý liền không thể đợi thêm được nữa đi tới bên cạnh anh ta cần nắn nói liên miên, vội vàng nói chuyện Úc Trí Thăng đã giao phó chuyển lại cho anh ta.

Bởi vì giọng nói của tiểu trợ lý vô cùng cấp bách, cho nên anh ngay cả nước miếng cũng không kịp nuốt..., mà trực tiếp gọi điện thoại cho Úc Trí Thăng.

Điện thoại chỉ vang lên đúng một tiếng rồi rất nhanh chóng được nhận. “Úc Trí Thăng.”

“Quản lý, tôi là Tiêu Giới Thiên, nghe nói ngài tìm tôi?”

“Ừ, anh hiểu biết được bao nhiêu về bảo an Lại Bái Khiết của Thịnh Hâm?” Không sai, đây chính là mục đích anh tìm Tiêu Giới Thiên.

“Hả?” Anh ta còn cho rằng đã xảy ra chuyện lớn gì, không nghĩ tới lại là muốn hỏi anh ta về Lại Bái Khiết?!
d/đ/1/q/đ/nht7302

Âm thanh của Úc Trí Thăng được truyền tới vô cùng rõ ràng từ ống nghe. “Anh có biết cô ấy không?”

“Dạ, uhm..... Nên nói như thế nào nhỉ? Lại tiểu thư cô ấy..... Rất đặc biệt.” Hỏi anh ta về vấn đề của công trường thì anh ta có thể đối đáp trôi chảy như nước, nhưng nếu hỏi anh ta về chuyện như thế này, thì anh ta thật sự rất khó để mở miệng.

“Cô ấy đặc biệt như thế nào?” Ba chữ Lại Bái Khiết này đã giống như dao khắc sâu vào trong lòng, trong đầu, và trong xương của anh, cho nên anh nhất định phải thăm dò.

Tiêu Giới Thiên ngậy thơ cảm thấy như bị làm khó, cũng không biết phải biểu đạt như thế nào. “Cô ấy là một cô gái rất nghiêm túc trong công việc.” Nhất định là vì hôm nay bị viết giấy phạt, cho nên Úc Trí Thăng mới có thể hỏi thăm anh ta về Lại Bái Khiết, nhất định là vì muốn trả thù.

Một người thường ngày luôn có thói quen hô phong hoán vũ, luôn có năng lực làm việc hơn người, làm sao có thể coi như không có chuyện gì khi bị một nhân viên bình thường làm nhục bằng cách viết giấy phạt chứ?

“Tôi không muốn nghe về cái này.” Úc Trí Thăng có vẻ như có chút gấp gáp.

“Vây.....” Hôm nay cuối cùng anh ta cũng hiểu được cái gì gọi là gần vua như gần cọp.

Mặc dù Úc Trí Thăng trên danh nghĩa là quản lý của bộ phận nghiệp vụ, nhưng trên thực tế trong mắt của những nhân viên khác, địa vị của anh cùng với địa vị của tổng giám đốc không khác nhau là mấy.

“Tôi muốn biết về mặt đời sống riêng tư của cô ấy.” Lần cuối anh chủ động hỏi thăm về một cô gái, ít nhất cũng phải từ mười lăm năm trước trở lên.

“Thật ra thì tôi cũng không hiểu rõ về cô ấy lắm, nhưng vì công việc Thịnh Hâm giao cho bảo an rất nhiều, cho nên gần như không có thời gian rảnh rỗi để làm việc riêng tư.” Anh ta thật sự cảm thấy Úc Trí Thăng đang giao cho anh ta một vấn đề khó.

“Ừ.” Cũng đúng, nếu như là anh là nhân viên công tác, thì chắc chắn cũng sẽ bận rộn như vậy.

“Có muốn tôi chuyển điện thoại cho bảo an ở đây giúp anh không? Anh ta có thể sẽ tương đối rõ ràng.” Loại củ khoai lang nóng bỏng tay này vẫn là nên nhanh chóng ném đi thôi.

“Anh ta ở đó sao?”

“Vừa mới trở về, để tôi đi gọi anh ta nghe.” Có thể nghe ra được giọng nói của Tiêu Giới Thiên rõ ràng nhẹ nhõm hơn.

“Ừ, làm phiền rồi.”

Bởi vì có liên quan đến công việc, cho nên nhân viên bảo an ở đây gần như ngày ngày phải tiếp xúc với bảo an của Thịnh Hâm, đi họp, đúng là sẽ phải biết tương đối nhiều.

Tiêu Giới Thiên cười đưa điện thoại cho người bảo an vừa mới bước vào phòng làm việc, còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Không rõ đầu đuôi câu chuyện, bảo an nhận lấy điện thoại, vừa nghe thấy âm thanh của Úc Trí Thăng, lập tức đứng nghiêm ngay ngắn, động tác khoa trương như vậy, làm cho những đồng nghiệp khác cũng biết đầu dây điện thoại bên kia là ai.

Chỉ nghe thấy người bảo an không ngừng nói đúng, đúng, giống y như một người lính đang bị giáo huấn, sau đó thành thật báo cáo tất cả những chuyện mình biết cho Úc Trí Thăng nghe.

Chờ đến sau khi cúp điện thoại thì cả người của vị bảo an kia đã rịn một tầng mồ hôi, mạng như mất đi một nửa.

Bắt đầu từ giờ phút này, rốt cuộc “chiến tranh” giữa Úc Trí Thăng và Lại Bái Khiết chính thức khai chiến.....

9. Chương 4-1

Editor: Tiểu Ốc

Người có năng lực sẽ luôn bị nhờ vả nhiều hơn, cho nên Hứa Dung Hào luôn giao phần lớn lượng công việc cho Lại Bái Khiết làm, đặc biệt là lúc dạy học cho nhân viên công trường, đáng lẽ ra mỗi người chỉ cần phải dạy một khóa trong một tuần mà thôi, nhưng bởi vì được Hứa Dung Hào ưu ái, cho nên bây giờ thành ra trong một tuần lễ Lại Bái Khiết phải dạy tới tận ba khóa, vì vậy nên lượng công việc của cô không hề giảm bớt, chính vì thế nên cô là người bận rộn nhất ở bộ phận bảo an.

Lại Bái Khiết từ công trường trở lại phòng làm việc, và chuyện đầu tiên cô làm chính là cầm lấy cái cốc trên bàn, đến phòng giải khát rót cho mình một cốc nước.

Tuần tra ở trong công trường đồng nghĩa với việc không có cơ hội để ngồi xuống, cho nên lúc trở lại phòng làm việc thì cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, sau khi nghỉ ngơi sơ qua một chút thì cô lập tức bắt tay vào làm bảng báo cáo nghiệp vụ của ngày hôm nay.

Vừa mới ngồi xuống, Phương Oánh Tú ngồi ở cách vách đã liền đặt bút xuống nói với cô: “Bái Khiết, có một vị tiên sinh vừa gọi điện thoại tìm cô đấy, bảo anh ta nói lại tên tuổi thì anh ta không chịu, đại khái cứ nửa tiếng là gọi lại một lần, tôi nghĩ ngờ có khi anh ta muốn theo đuổi cô đó!”

“Đừng có ngốc như thế nữa, danh tiếng của tôi ở Thịnh Hâm ‘vang dội’ như vậy, sẽ không có người nào dám mạo hiểm đâu.” Lại Bái Khiết cũng không vội muốn biết đối phương là ai, vì dù sao cũng sẽ vì chuyện công việc mà tìm cô, mà nếu như đối phương đã gấp như vậy, thì nhất định sẽ gọi lại.

Phương Oánh Tú trêu ghẹo nói: “Cũng không nhất định sẽ như vậy, bởi vì có một số người thậm chí còn muốn nhanh chóng dùng toàn bộ sự nghiệp để trả hết một lần đó!” Làm bảo an đã lâu, cho nên lời nói đều bắt tri bắt giác trở nên ác độc.

Lại Bái Khiết nâng lên một nụ cười gượng gạo: “Cám ơn cô đó.”

Đang lúc cô định mở ngăn kéo, để lấy ra bảng báo cáo nghiệp vụ mới để chuẩn bị làm việc thì điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, cô còn chưa kịp đưa tay ra nhận thì Phương Oánh Tú đã thông báo trước.

“Nhất định là người đàn ông kia, thật đúng là không phải tích cực một cách bình thường nha!”

Lại Bái Khiết nhìn cô một cái rồi sau đó mới nhận điện thoại: “Bộ phận bảo an.”

“Xin hỏi tiểu thư Lại Bái Khiết có ở đó không?” Đối phương còn rất khách khí.

“Là tôi.”

“Haiz..... Rốt cuộc cũng tìm được em rồi.”

Lại Bái Khiết cảm thấy âm thanh này có chút quen thuộc: “Úc Trí Thăng?”

“Ôi! Em biết là tôi à?!” Úc Trí Thăng ở đầu dây bên kia điện thoại thoải mái đến nỗi suýt chút nữa ngã khỏi ghế.

Toàn bộ khuôn mặt của Lại Bái Khiết lập tức trở nên suy sụp tám phần. Nhất định là vì buổi sáng khi ra khỏi cửa quên mất không đi qua nhà thờ để cầu nguyện, cho nên mới có thể chọc phải tên ôn thần này.

“Có chuyện gì?” Khi biết được đây là anh, thì âm thanh của cô lạnh lẽo y như một miếng thịt vừa mới được lấy ra từ trong tủ lạnh vậy. d“đ”l“q”đ

“Muốn hỏi tối hôm nay em có rảnh không để cùng ăn bữa tối?”

Mặc dù anh thật sự có mười phần thành ý, nhưng mà khi nghe ở trong tai của Lại Bái Khiết thì lại cảm thấy lỗ mãng chói tai.

“Không được, bye bye!” Trực tiếp cúp điện thoại.

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên cúp điện thoại của anh, cho nên khi làm lại cực kỳ thuận tay.

“Người đàn ông vẫn luôn gọi điện thoại kia sẽ không phải là quản lý Úc của Huyền Bang chứ?” Phương Oánh Tú há to mồm, cũng đủ để nhét một tổ ong vào rồi, vẻ mặt không dám tin.

“Có lẽ.” Lại Bái Khiết nhún nhún vai.

“Trời ạ! Cô rốt cuộc đã làm ma pháp gì, mà khiến cho quản lý Úc nhớ mãi không quên cô vậy?” Có thể nhìn ra được Phương Oánh Tú ghen tỵ với vận may của cô.

Điện thoại trên bàn của Lại Bái Khiết lại vang lên.

Động tác của các cô đồng thời dừng lại.

“Nhất định là anh ấy, mau nhận đi!” Phương Oánh Tú khẩn trương đến nỗi trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Lại Bái Khiết đấu tranh tư tưởng. Nếu như không nhận, thì những đồng nghiệp khác cũng sẽ thay cô nhận, mà điện thoại vẫn sẽ chuyển tới tay cô; thay vì để cho người khác biết được Úc Trí Thăng gọi điện thoại tìm cô, rồi lại đem sự kiện này truyền ra, vậy thì không bằng chính cô tự mình nhận, như thế thì chỉ cần giải quyết mỗi Phương Oánh Tú thôi.

“Anh muốn gì?” Do chắc chắn anh là người gọi tới, cho nên giọng nói kém đi một chút.

“Em thật sự giống như có thói quen cúp điện thoại của người khác.” Giọng nói của Úc Trí Thăng nghe rất nhẹ nhàng, cũng không tức giận đối với chuyện cô cúp điện thoại.

“Là anh nên mới đối xử như vậy.” Lại Bái Khiết biết Phương Oánh Tú đang kéo dài lỗ tai ra để nghe, cho nên cố ý đè thấp giọng nói xuống.

“Thật là vinh dự của tôi.”

Không cần mặt đối mặt, cô cũng biết nét mặt của Úc Trí Thăng bây giờ có bao nhiêu đáng đánh đòn.

“Tôi muốn cúp điện thoại.” Lần này cô có báo trước.

“Em vẫn chưa trả lời tôi về vấn đề buổi tối có ăn cơm chung hay không.” Da mặt của người này thật sự dày đến nỗi dùng đại bác cũng không phá được, mặc dù thái độ của Lại Bái Khiết đã quá rõ ràng, nhưng mà cố tình anh lại có bản lĩnh giả ngu.

Sợ anh bị điếc tạm thời, cho nên Lại Bái Khiết từng câu từng chữ nói: “Không, thế, nào.”

“Cũng chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, em sợ cái gì chứ?” Úc Trí Thăng vuốt vuốt bút bi trong tay. die nda nle quydo n

“Còn không phải là sợ anh sao.” Chiêu khích tướng này không có tác dụng với cô.

Điện thoại truyền đến tiếng cười rầu rĩ của Úc Trí Thăng. “Không ngờ là em sẽ thừa nhận sợ tôi!”

“Đúng vậy a, sợ đến chết luôn, cho nên mong anh đừng gọi lại nữa.” Lần này cô không cúp điện thoại bởi vì biết chắc là anh sẽ còn gọi lại, cho nên không bằng nói một lần cho rõ ràng.

Úc Trí Thăng cười trả lời: “Người không đạt được mục đích mà liền dễ dàng buông tay không có tư cách để làm nghiệp vụ, nói cách khác chỉ cần em không đồng ý ăn cơm với tôi, thì tôi sẽ ngày ngày gọi điện thoại mời em ăn.”

“Làm ơn đừng dùng cái bộ dạng nói năng ngọt xớt mà anh hay làm với khách hàng để nói chuyện với tôi, điều này sẽ chỉ làm cho tôi càng thêm chán ghét anh mà thôi.” Người đàn ông này là uống dầu mà lớn lên sao? Nói năng ngọt xớt vô cùng gây khó chịu nha!

Nói là chán ghét, vậy sao càng ngày càng không thể cúp được điện thoại của anh?

Còn rất có tính nhẫn nại để nghe anh nói nữa chứ!

“Ít nhất sẽ khắc sâu ấn tượng của em hơn.” Úc Trí Thăng mặt dày nói.

Lại Bái Khiết lạnh lùng chê cười. “Ấn tượng của tôi đối với anh vẫn luôn rất ‘khắc sâu’.”

“Vậy thì tốt quá, không cần phải bỏ ra quá nhiều thời gian để tự giới thiệu mình.” Úc Trí Thăng tự động nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

“Anh đã tiêu mất quá nhiều thời gian của tôi để hỏi rồi.” Lại Bái Khiết có chút tức giận.

“Nhanh chóng đồng ý là có thể giải quyết được tất cả vấn đề, em có thể tiếp tục làm việc, mà tôi cũng có thể nhanh chóng đặt nhà hàng.” Anh thật sự vẫn là một tên du côn trên đường như cũ a!

“Thật xin lỗi, tôi còn phải làm việc.” Cô lại cúp điện thoại.

Nếu như điện thoại vang lên một lần nữa, cô cũng sẽ không nhận.

Điện thoại vừa mới cúp, Lại Bái Khiết liền phát hiện Phương Oánh Tú nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô. “Làm gì vậy? Thần kinh mặt bị tê à?”

“Thật sự là quản lý Úc lại gọi tới đúng không?” Phương Oánh Tú hưng phấn đến nỗi cả âm thanh đều run rẩy.

“Ừ.” Cố ý hời hợt.

“Tôi biết ngay là anh ấy mà, anh ấy tìm cô để làm gì?”

Chuyện giấy phạt đã sớm chấm dứt, cho nên Úc Trí Thăng tuyệt đối sẽ không vì chuyện giấy phạt đó mà tìm Bái Khiết, nhưng mà hôm nay anh ấy chẳng những chủ động gọi điện thoại, mà còn cứ cách nửa giờ lại gọi một lần, không tìm thấy Bái Khiết là không dừng, như vậy còn không khả nghi sao?

“Không có việc gì.” Cô vốn không phải là một người khoe khoang, mọi việc tận lực duy trì khiêm tốn.

“Lừa nhau à, không có việc gì mà cứ nửa giờ gọi tới một cuộc điện thoại sao?” Phương Oánh Tú nhanh chóng phủ quyết.

Lại Bái Khiết trầm mặc, cúi đầu bắt đầu viết báo cáo.

Phương Oánh Tú cũng sẽ không vì cô không nói một lời nào mà căm miệng. “Anh ấy không phải là muốn theo đuổi cô chứ?”

Lại Bái Khiết quay đầu trừng cô. “Cơm có thể ăn lung tung, nhưng lời nói thì không được phép chém gió.”

“Tôi nghi ngờ là hợp lý mà! Nếu như là chuyện công việc, thì có thể tìm những người khác để giúp một tay, chứ tại sao nhất định phải chỉ định cô? Nếu không thì cô nói anh ấy tìm cô để làm gì?”

“Không có việc gì.” Cô kiên trì không nói ra chuyện Úc Trí Thăng muốn mời cô đi ăn cơm, tránh cho việc bị người có lòng khuếch đại.

“Không nói thì thôi.” Phương Oánh Tú nhún vai một cái. “Đừng nói là tôi chưa nhắc nhở cô nha, Úc Trí Thăng là một nhân vật làm mưa làm gió vang dội ở toàn Đài Loan này, phụ nữ ở bên cạnh nhiều như cá diếc sang sông (*người mù quáng chạy theo mồi), nhưng chưa từng nghe nói có người phụ nữ nào ở bên cạnh anh ấy vượt quá ba tháng, cho nên a, vui đùa một chút thì có thể, nhưng ngàn vạn lần không được nghiêm túc.”

Nghe thì như là tốt bụng nhắc nhở, nhưng thật ra rõ ràng là đang ghen tỵ.

“Cô viết xong báo cáo của mình chưa?” Tại sao bọn họ phải thảo luận về mấy cái chuyện căn bản không thể nào xảy ra cơ chứ? Còn không bằng đặt hết tâm tư lên công việc.

“Buổi chiều phải đến công trường, cho nên sẽ viết xong bảng báo cáo trước kỳ hạn nộp.”

Cô cũng không chăm chỉ như Lại Bái Khiết, cho nên thỉnh thoảng sẽ lười biếng một chút mà đi tuần tra công trường, dù sao chỉ cần quản lý nhìn thấy cô ở trong phòng làm việc “bận rộn” những việc khác, mà không nói gì là tốt rồi.

“Vậy thì đừng ồn ào tôi nữa được không? Tôi còn có ba phần báo cáo nữa phải viết, mà tôi thì không muốn làm thêm giờ.”

“Tôi có thể không ồn ào cô, nhưng mà..... so với tôi thì còn có người khó dây dưa hơn sẽ ồn ào cô đấy, tôi nghĩ là cô chắc chắn phải làm thêm giờ rồi!” Phương Oánh Tú cắn răng nói.

Bởi vì nghe ra sự khác lạ của cô, cho nên Lại Bái Khiết quay đầu nhìn cô một lần nữa.

Mặt Phương Oánh Tú lạnh lùng, hất hất cằm về phía cửa phòng làm việc.

Người cũng đã đuổi kịp tới nơi rồi mà còn nói không có việc gì?! Giả tiên!

Lại Bái Khiết theo hướng cầm cửa Phương Oánh Tú nhìn ra cửa, Úc Trí Thăng đang đứng ở cửa phòng làm việc miệng cười lớn hướng về phía họ!

Cô suýt chút nữa bởi vì nổi đóa lên mà hít thở không thông, chỉ có thể hai người hai mắt trừng nhau.

Úc Trí Thăng không một tiếng động nhưng lại dùng môi để nói rõ muốn tìm cô.

Phương Oánh Tú đẩy đẩy cô: “Người ta cũng đã tìm tới cửa rồi, còn không nhanh chóng đứng dậy nghênh đón đi?”

“Nói lăng nhăng cái gì vậy!” Lại Bái Khiết nhẹ giọng bác bỏ, nhưng mà cô vẫn đứng dậy đi ra cửa.

Úc Trí Thăng nở một nụ cười nghênh đón cô.

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Lại Bái Khiết tự nhận không thể nào phong độ với anh được, cho nên chẳng những cười không nổi, mà còn bày ra vẻ mặt thối cho anh xem.

Hai tay anh buông thõng: “Hết cách rồi, đường dây điện thoại có vấn đề, bị chặn dây, cho nên không thể làm gì khác hơn là tự mình sang đây tìm em.”

“Bây giờ tìm thấy rồi, làm ơn trở về đi!” Mặc dù rất tức giận, nhưng cô vẫn chưa từng quên đây là phòng làm việc, cố gắng khống chế âm lượng ở mức thấp nhất.

“Em phải đồng ý chuyện cùng tôi ăn cơm trước mới được.”

Tại sao có thể có một người phiền phức như vậy chứ?!

“Đã ăn chung sủi cảo rồi.” Thái độ của cô rất lạnh nhạt.

Thù mới cộng thêm hận cũ đủ để khiến cô khó mà tha thứ cho anh được.

“Tôi nói là chỉ, hai, chúng, ta.” Sợ cô không nghe rõ ràng nên anh còn tăng thêm âm điệu.

“Đã nói không đi rồi, mà anh còn tới, rất phiền!”

“Không đồng ý thì tôi sẽ không đi, khẳng định là thời gian của em không có nhiều bằng của tôi.” Anh vô cùng khách khí, rõ ràng cũng là một người bận rộn, nhưng lại cố ý nói như vậy.

Lại Bái Khiết ngửa đầu căm tức nhìn anh. diennndanllequyyddon

“Đừng có hung dữ như vậy, đã có người chú ý tới chúng ta rồi kia, cười một cái đi nào.” Còn vươn tay nâng hai bên khóe miệng của cô lên cao.

Lại Bái Khiết đập vào tay của anh: “Làm cái gì vậy! Đừng có thái quá.” Nói xong còn quay đầu xem các đồng nghiệp khác có thấy không.

Thật ra không cần quay đầu lại, thì trong lòng cô cũng biết đại khái là tất cả mọi người đều thấy hết rồi; vì dù sao Úc Trí Thăng cũng nổi bật như vậy, danh tiếng lại vang dội, đi đến đâu cũng sẽ tự nhiên hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Cho nên cô chỉ có thể trừng anh, trừng anh nữa, tiếp tục trừng, dùng sức trừng, liều mạng trừng, dứt khoát trừng cho đến nào con người rớt xuống, nhắm mắt làm ngơ thì thôi.

10. Chương 4-2

Editor: Tiểu Ốc

“Nhanh chóng đồng ý tôi thì sẽ không cần phải trừng khổ cực như vậy nữa.” Từ đầu tới cuối Úc Trí Thăng vẫn duy trì nụ cười trước sau như một.

“Hôm nay không rảnh.” Bị anh quây một phát như vậy, thì tối nay chẳng những không thể ăn cơm với anh, mà còn phải làm thêm giờ để viết bản báo cáo nữa.

“Vậy thì lúc nào em rảnh rồi? Tôi có thể toàn lực phối hợp.” Dù sao thì nhất định phải hẹn được cô.

Lại Bái Khiết rất nghiêm túc suy nghĩ, Úc Trí Thăng lại không kịp đợi đã mở miệng trước: “Đừng nói với tôi là không rảnh nha, đồng nghiệp của em đều ở đây nhìn chúng ta đấy.”

Đối mặt với bên trong phòng làm việc, anh tốt bụng nhắc nhở cô, người đang đưa lưng về phía mọi người.

Cô chỉ có thể tiếp tục trừng, dùng sức trừng, liều mạng trừng.

“Thứ sáu sau khi tan sở có được không?” Theo như anh được biết, mặc kệ thứ bảy có phải làm thêm giờ hay không, thì tất cả mọi người đều ăn ý với nhau là thứ sáu không tăng ca.

Cô tiếp tục trừng.

Người đàn ông này rõ ràng biết rằng thứ sáu tất cả mọi người đều không tăng ca, cho nên mới cố ý hẹn thời gian này để cô không thể từ chối; thôi, cứ đồng ý trước rồi nói sau, đến lúc đó sẽ nghĩ ra lý do để hủy bỏ.

“Tạm thời cứ như vậy trước đi, tôi còn có việc, không tiễn.” Cô xoay người đi vào.

Úc Trí Thăng cười nhìn cô trở về chỗ ngồi của mình, rồi hướng về phía bóng lưng của cô, dùng âm lượng mà tất cả mọi người đều có thể nghe thấy nói: “Vậy thì thứ sáu sau khi tan sở cùng nhau ăn cơm nha, tôi sẽ liên lạc với em.”

Lại Bái Khiết đột nhiên quay đầu lại, tức giận rống to với anh: “Ê.....”

Đáng tiếc Úc Trí Thăng đã chuẩn bị mất.

Lần này có ít nhất hai tuần lễ, cô trở thành đề tài bàn tán trong lúc trà dư tửu hậu (nhàn rỗi) của các đồng nghiệp khác.

Tối hôm nay Úc Trí Thăng muốn hẹn hò với Lại Bái Khiết, cố ý hủy bỏ tất cả các hành trình, cả ngày chỉ ngồi trấn thủ ở bên trong phòng làm việc, trừ đi vệ sinh cùng với hút thuốc lá ở bên ngoài ra, thì phần lớn thời gian đều ngồi ở đúng vị trí ký duyệt các tài liệu hoặc gọi điện thoại, có thể thấy được anh coi trọng buổi hẹn ngày hôm nay như thế nào.

Hôm nay bất kỳ ai muốn gặp anh đều bị anh từ chối, nhưng cố tình chủ tịch của Thịnh Hâm lại chọn đúng lúc này để tham gia náo nhiệt, sau khi biết anh đang ở trong phòng làm việc vào lúc gần đến giờ tan sở, thì liền gọi một cuộc điện thoại mời anh đến tòa cao ốc hành chính để gặp mặt.

Bởi vì vụ án Thịnh Hâm này được coi như là phải dựa vào vị chủ tịch thì mới lấy được, cho nên lúc bình thường anh cũng sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của chủ tịch.

Cho nên khi ở dưới tình huống không thể nào từ chối được, thì anh chỉ có thể hi vọng cuộc gặp mặt này sẽ kéo dài càng ngắn càng tốt.

Anh biết rõ buổi hẹn hôm nay chỉ cần anh đến trễ thời gian một chút xíu thôi, là Lại Bái Khiết sẽ “vạn” phần trăm biến anh “trở thành phế thải”, từ đó anh sẽ rất khó để có được cơ hội trở mình.

Đến trước phòng làm việc của chủ tịch, Úc Trí Thăng âm thầm quyết định bất luận như thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ không đến trễ buổi hẹn tối nay, nếu không thì anh sẽ nói rõ tất cả với chủ tịch, chắc rằng ông sẽ tha thứ.

Anh đi theo thư ký vào trong phòng làm việc của chủ tịch.

“Tưởng tiên sinh, Úc tiên sinh của Huyện Bang đã tới.” Thư ký lễ phép thông báo cho chủ tịch.

Tưởng Hợp Long vốn đang chỉnh lại kính lão để đọc tạp chí thương mại, ngẩng đầu lên. “Ừ, cô đi ra ngoài trước đi.” d,đ,l,q,đ

Thái độ của Úc Trí Thăng ung dung, tự động ngồi vào chiếc ghế đối diện với Tưởng Hợp Long. “Sao hôm nay chủ tịch Tưởng lại có thời gian rảnh rỗi để tới công trường vậy?”

“Tôi đã không phải là chủ tịch của Thịnh Hâm rồi! Đừng gọi tôi là chủ tịch Tưởng nữa, như vậy sẽ khiến cho người khác hoang mang.” Tưởng Hợp Long chỉnh sửa lại. Vị trí chủ tịch hiện tại đã do con trai ông tiếp nhận rồi, vì để phòng tránh lẫn lộn, cho nên ông đã bảo mọi người đổi thành gọi ông là Tưởng tiên sinh.

Úc Trí Thăng cười nói: “Tôi vừa rồi còn cảm thấy kỳ quái vì sao thư ký tiểu thư lại gọi ngài là Tưởng tiên sinh, thì ra là do nguyên nhân này.”

“Ai ~~ tất cả mọi người đều cho rằng tôi ngựa nhơ chuồng* vị trí chủ tịch, cũng không tin tưởng rằng tôi đã thật sự nhượng lại quyền lực cùng với chức vị chủ tịch hiện tại, rất nhiều chuyện vẫn nhìn sắc mặt của tôi để làm việc, còn có người nói tôi là buông rèm chấp chính(giật dây), Hừ! Tôi cũng không phải là mẹ, buông cái gì rèm? Chấp cái gì chính? Đã già rồi mới đúng chứ.” Giọng nói của Tưởng Hợp Long tràn đầy khinh thường.

(*) ngựa nhơ chuồng: người làm quan không muốn rời bỏ chức vị của mình

“Ha ha ha, ngài thật sự quá khách khí! Nhưng mà điều này cũng không thể trách mọi người được, dù sao thì Thịnh Hâm cũng là do một tay ngài sáng lập ra, một tay đem nó nuôi lớn phát triển, mọi người quen nếp tìm ngài cũng là bình thường thôi, ban đầu không phải là tôi cũng đến thăm hỏi ngài thì mới lấy được dự án này sao?”

“Tiểu tử thú vị, đừng có ở đây mà ngụy trang nữa, cậu nên so với tôi càng rõ ràng hơn rằng dự án lần này là cậu lấy được bằng chính thực lực của mình, hơn nữa chủ tịch bên kia của cậu phải chạy tới hơn một trăm chuyến? Nhưng bên này của tôi chỉ cần chạy có đúng hai chuyến, mà lần duy nhất bộ xương già này của tôi xuất lực chính là lúc chỉ định cậu sang trấn thủ bên này, còn lại thì thật sự không giúp được gì.”

Ban đầu lúc Úc Trí Thăng tới tìm ông thì ông vốn là có chút kinh ngạc cùng với chán ghét, nhưng mà sau khi trải qua nói chuyện với nhau, ông có thể thông qua trông mắt trong suốt của Úc Trí Thăng mà nhìn ra được anh là một người trẻ tuổi chính trực và vô cùng khí phách, không giống với những người trên mặt khắc rõ bốn chữ to đùng “Tôi đi cửa sau” kia, cho nên đã sử dụng đặc quyền lần cuối cùng để chỉ định anh tới đây, chính là vì để khi nào có thời gian rảnh rỗi thì có thể tới tìm anh để hàn huyên một chút.

“Vẫn là nên cảm tạ chủ tịch cùng với Tưởng tiên sinh đã cho Huyện Bang cơ hội để thể hiện.” Úc Trí Thăng phản ứng rất nhanh, đã đổi lại xưng hô thành Tưởng tiên sinh.

“Không cần khách sáo cứ thoải mái đi, chúng ta qua bên kia ngồi, vừa pha trà vừa nói chuyện phiếm.” Tưởng Hợp Long đi đến chỗ tiếp khách.

Úc Trí Thăng đi theo phía sau khổ không thể tả nổi. Không phải là anh không thích, mà là hôm nay không phải là ngày để nói chuyện trên trời dưới đất a!

“Rất lâu rồi không có tới đây, vừa lúc hôm nay cậu cũng ở chỗ này, có thể hàn huyên với tôi một chút.” Ông không hề che giấu sự yêu thích đối với Úc Trí Thăng, thuận miệng nói một câu, mà Úc Trí Thăng thật sự lập tức nghe lời “nhất định” ở lại Thịnh Hâm, cái loại cảm giác được coi trọng này đúng là thứ mà vị lão nhân “thất nghiệp” này cần nhất.

Anh chờ Tưởng Hợp Long ngồi xuống trước rồi mới ngồi xuống. “Ngài thật sự đã lâu rồi không có tới, là do bận rộn công việc gì sao?”

Tưởng Hợp Long có chú ý tới điều này, nên rất hài lòng vì anh hiểu rõ đạo lý, bây giờ không có mấy người còn có thể làm được kính lão tôn hiền (kính trọng người già tôn quý người hiền tài).

Mở lò vi sóng dùng để đun nước sôi ở bên cạnh ghế sofa ra, thư ký mới vừa rồi đã chuẩn bị trước một bình nước sôi, để thuận tiện cho ông sử dụng lúc cần pha trà.

“Điều là ở nhà không có việc gì để làm, đột nhiên lập tức nhàn rỗi như thế thật đúng là có chút không quen, nhưng lại không thể thường xuyên tới công trường, bởi nếu không thì tất cả mọi người sẽ cho rằng tôi không bỏ được quyền lực để trao cho con cái.” Bỏ một lượng lá trà vừa phải vào trong ấm trà.

“Chưa hề có ai nghĩ như vậy cả, sau khi tiếp quản, chủ tịch Tưởng đã làm việc rất tốt, rất nhiều quyết sách mang tính chất mấu chốt cũng thấu đáo đến nỗi làm cho người ta xấu hổ, anh tôi còn thường xuyên khuyên tôi là, ngàn vạn lần phải ôm chặt lấy bắp đùi của Thịnh Hâm, nếu không thì Thịnh Hâm sẽ trở thành đối thủ đáng sợ nhất, cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là đảm đương nhiệm vụ làm ‘áp trại tiên sinh’* rồi!” Úc Trí Thăng biết công việc của mình ngày hôm nay là làm cho vị chủ tịch này thoải mái, không cần suy nghĩ lung tung.

(*) ‘áp trại tiên sinh’: ý chỉ phòng vệ, áp chế, kìm hãm thực lực của đối phương.

Chủ tịch cười ha ha, hăng hái lấy bình nước đã nóng hằm hạp trong lò vi sóng ra để đổ vào lá trà ngon đã chuẩn bị trước trong ấm trà. “Tôi thấy sinh ra nhiều con trai thật là tốt, đỡ phải một người cực khổ chống đỡ cả Thịnh Hâm như vậy, giống như anh em hai người như thế thì tốt biết bao.” die nda nl equ ydo n

Úc Trí Thăng chỉ cười theo, dù sao mỗi nhà đều có những cái khó riêng, chuyện của nhà họ Tưởng không phải là chuyện mà người ngoài có thể nói được.

Nhìn anh không có ý định nói tiếp, Tưởng Hợp Long chủ động chuyển sang nói chuyện khác. “Đang quen ngồi ở bên trong phòng làm việc, chắc tới công trường đã chịu không ít khổ nhĩ?” Rót một tách trà đưa tới trước mặt anh.

“Vẫn còn may, tuy nhân viên thi công tương đối khổ cực, nhưng mà tôi vừa mới được chuyển sang nơi khác để làm việc.” Dù có khổ nhiều hơn nữa thì cũng không thể nói cho Tưởng Hợp Long biết được.

“Ừ, tôi nghe nói cậu vừa bị phạt 1 vạn đồng xong, vẫn ổn chứ?” Tốn tiền chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mất mặt lại là chuyện tương đối lớn.

Úc Trí Thăng vốn đang cầm ly lên để uống một hớp trà, nhưng bởi vì vấn đề của Tưởng Hợp Long mà đặt ly trà xuống. “Hàaaa...! Ngay cả chuyện này mà ngài cũng biết rồi, thật là quá mất mặt.”

“Nghe nói là do bảo an của chúng tôi không có mắt, không rõ đối tượng là ai.” Lời nói này là do Tưởng Hợp Long cố ý dò xét anh.

Úc Trí Thăng cho rằng nếu như ngay cả vị chủ tịch cũng đã biết chuyện này, thì Lại Bái Khiết nhất định sẽ rất thâm.

“Không có tuân theo quy định của bảo an vốn là nên chịu phạt, sao lại nói rằng bảo an không có mắt chứ?! Ngược lại, vị bảo an kia rất tận trách trên cương vị công tác đấy, Thịnh Hâm có thể mời được nhân viên tốt như vậy, nếu như tôi mà là ông chủ, thì tôi cũng sẽ hy vọng mình có thể mời được nhiều nhân viên như vậy.” Bây giờ thì nói dễ nghe như vậy, nhưng thật ra ban đầu lại quần quýt đòi khiêu nại người ta!

Tưởng Hợp Long hài lòng gật đầu. Ông chỉ là muốn dò xét xem Úc Trí Thăng có mắc phải bệnh của người nhiều tiền hay không, thật may là không có, vì vậy độ hài lòng của ông đối với Úc Trí Thăng lại tăng lên không ít.

Kế tiếp ông và Úc Trí Thăng bắt đầu tán gẫu thiên nam địa bắc loạn hết cả lên, không khí rất hòa hợp.

Mặc dù Úc Trí Thăng cũng rất muốn tiếp tục trò chuyện với Tưởng Hợp Long, nhưng mà mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, cùng với thời gian hẹn Lại Bái Khiết càng ngày càng đến gần, anh liền bắt đầu đứng ngồi không yên, liên tục liếc trộm đồng hồ.

Mặc dù Tưởng Hợp Long đã về hưu, nhưng mà người cũng chưa bị thoái hóa theo, đương nhiên nhìn ra sự lo lắng của anh, hơn nữa cũng biết anh càng ngày càng không chuyên tâm. d/đ/l/q/đ

“Cậu muốn đi vệ sinh sao?” Tưởng Hợp Long cố ý nói.

“Hả?” Ông đột nhiên nói như vậy làm cho Úc Trí Thăng ngạc nhiên, nhưng mà rất nhanh đã phản ứng lại. “Không phải, ừ..... Hôm nay đúng lúc có hẹn với một người khác, với cả thời gian cũng sắp tới rồi, cho nên có chút nóng nảy cùng với không yên lòng thôi, thật xin lỗi.”

Nếu như là lúc bình thường, thì anh tuyệt đối sẽ theo đến cùng, nhưng mà bây giờ suy nghĩ của anh đều bay hết lên người Lại Bái Khiết mất rồi, cho nên trà không uống hết, mà lời nói thì không nghe lọt, quả thật là chỉ còn dư lại một cái xác đang ngồi ở đây mà thôi.

Hiện tại đã chứng minh sức quyến rũ của Lại Bái Khiết vượt xa so với Tưởng Hợp Long mấy chục lần rồi.

Tưởng Hợp Long không thoải mái đều hiện hết ở trên mặt. “Trước kia cũng không có thấy cậu như vậy, hẹn bạn gái à?” Người trẻ tuổi đúng là không nhờ vả được, một khi đã yêu thì cái gì cũng thay đổi.

Úc Trí Thăng vỗ vỗ đầu bắt đầu cười khổ. “Cũng không hẳn là vậy.....”

“Vậy tại sao lại cứ loạn lên như trẻ con vậy? Một người đàn ông là phải chừng chặc mới đúng chứ, cái người hoảng loạn vừa rồi, hoàn toàn không giống với Úc Trí Thăng mà tôi biết, còn không phải là yêu thì là gì?” Ông cũng đã từng trẻ tuổi có được không?

“Thật là chuyện gì cũng không thoát được khỏi mắt ngài. Tối hôm nay tôi hẹn một cô gái là không sai, nhưng mà còn chưa tới giai đoạn yêu đương, ngược lại, bởi vì ban đầu chúng tôi có một chút hiểu lầm, cho nên tôi không hy vọng tối nay lại xảy ra tình trạng đến muộn, nếu không thì hiểu lầm của cô ấy đối với tôi sẽ càng sâu hơn.” Anh cũng không muốn giấu giếm chủ tịch.

“Ồ? Rốt cuộc là người con gái có tính cách như thế nào, mà dám từ chối Nhị công tử của nhà họ Úc vậy?” Tưởng Hợp Long cảm thấy rất hứng thú đối với người con gái có thể làm cho Úc Trí Thăng đứng ngồi không yên này.

Úc Trí Thăng cười đến vô cùng bắt đầu dĩ. “Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng mà chính là vị tiểu thư bảo an đã viết giấy phạt cho tôi ngày đó đấy.”

“Bái Khiết?!” Tưởng Hợp Long buột miệng hô lên tên của cháu ngoại.

“Ngài biết cô ấy?” Úc Trí Thăng cảm thấy vô cùng bất ngờ, bởi vì chủ tịch có thể không chút nghĩ ngợi nào mà liền kêu ra tên của Lại Bái Khiết, thật sự rất không bình thường.

“A, a, a, chẳng phải cái người viết giấy phạt cho cậu là vị tiểu thư bảo an đó sao, trong lịch sử từ trước đến nay của Thịnh Hâm là người đầu tiên đó! Đương nhiên phải biết cô ấy rồi.” Tưởng Hợp Long nói mà mặt không đổi sắc, không hổ là lão tướng tung hoành thương trường mấy chục năm.

Ông đã đồng ý với yêu cầu của Lại Bái Khiết, là sẽ không công khai chuyện này với bên ngoài, mà ông cũng không có ý định công khai trong một khoảng thời gian ngắn, cho nên trước mắt ngoại trừ Lại Bái Khiết cùng với ông ra, thì bên trong công ty cũng chỉ có con trai của ông là Tưởng Chí Siêu biết mà thôi.

“Ồ.” Anh vẫn cảm thấy là lạ.

“Tại sao lại hẹn cô ấy đi ăn cơm?” Ông thật sự bất ngờ tại sao Bái Khiết lại đồng ý hẹn hò với anh, ông biết kể từ sau khi Bái Khiết vào công ty, cũng không tiếp nhận bất kỳ cuộc hẹn nào.

“Để nói xin lỗi, vì chuyện giấy phạt đã mang lại cho cô ấy nhiều phiền phức, trong lòng tôi cảm thấy băn khoăn, cho nên muốn đặc biệt nhận lỗi với cô ấy.”

“Chỉ vì nguyên nhân này thôi sao?” Tưởng Hợp Long nghi ngờ nhìn anh.

Úc Trí Thăng hít sâu một hơi trước, rồi sau đó năm giây sau mới thở ra. “Được rồi! Thật ra thì tôi muốn theo đuổi cô ấy, Thịnh Hâm chẳng lẽ có quy định không được theo đuổi nhân viên trong công trường sao?” Thịnh Hâm là công ty nhiều quy định nhất mà anh từng gặp, cho nên nếu như quả thật có quy định này

thì anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là anh tuyệt đối sẽ không tuân thủ theo cái quy định này mà thôi.

“Không có.”

Úc Trí Thăng trở nên nhẹ nhõm trong chốc lát.

“Tại sao muốn theo đuổi cô ấy?” Tưởng Hợp Long lại ném tới một vấn đề khác.

Úc Trí Thăng xem đồng hồ một chút, làm vẻ mặt xin lỗi mở miệng: “Tôi thực sự rất muốn tiếp tục tán gẫu với ngài, cũng rất vui lòng chia sẻ với ngài về suy nghĩ của tôi đối với Lại tiểu thư, nhưng mà thời gian tôi hẹn sắp đến rồi, tôi thật sự không muốn bởi vì đến muộn mà tạo cho cô ấy lý do để ‘khai trừ’ tôi. Thật xin lỗi, bây giờ tôi bắt buộc phải đi trước, lần gặp mặt sau nhất định sẽ đền bù cho ngài.”

Thật ra thì khi ông biết được đối tượng hẹn hò của Úc Trí Thăng là Bái Khiết thì ông đã sớm mừng thầm trong lòng, nếu thật sự có thể có được đứa cháu ngoại rể này, thì ông đương nhiên sẽ vui khi việc thành.

Nhưng mà..... Với tính cách cổ quái từ chối người ngoài từ ngàn dặm của Bái Khiết, thì anh còn phải cố gắng một chặng đường rất dài nữa.

“Mỗi người đều rất quan trọng, nhưng mà tôi đã hẹn Lại tiểu thư trước, cho nên bất luận như thế nào thì cũng phải đến đúng giờ đúng nơi hẹn chứ, lần này mong ngài thứ lỗi, lần sau nhất định sẽ theo ngài đến cùng.” Thời gian không chờ ai cả, trái tim của anh cũng sắp ngừng rồi.

“Được rồi! Cứ đi đi! Nhưng mà lần gặp mặt sau phải báo cáo tiến độ với tôi nhé.” Cuối cùng cũng tình nguyện thả người.

“Được, không thành vấn đề, tôi đi trước đây.” Úc Trí Thăng vừa mới đi ra khỏi phòng làm việc, đã ngay lập tức chạy chậm bước rời khỏi toà cao ốc hành chính.

Không ngờ đã lẫn lộn ở trong cái xã hội này lâu như vậy rồi, mà anh còn có thể gặp phải tình trạng chật vật như thế này, còn phải chạy bộ đi hẹn hò nữa cơ đấy!

Khí phách thân sĩ ưu nhã chẳng còn sót lại một chút nào.

Hết chương 4

11. Chương 5-1

Editor: Tiểu Ốc

Úc Trí Thăng cùng với Lại Bái Khiết đang ngồi ở trong một nhà hàng kiểu Nhật vô cùng thích hợp để ăn tĩnh ăn cơm và nói chuyện phiếm gần Thịnh Hâm, anh còn đặc biệt thuê phòng riêng, để tránh bị quấy rầy.

Lại Bái Khiết lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào người phục vụ đang đưa thực đơn tới, thủy chung không muốn ngẩng đầu lên.

Trước khi tan sở Úc Trí Thăng đã gọi điện thoại nói muốn đón cô sau khi tan sở, đầu tiên cô là từ chối anh đưa đón, sau đó dứt khoát nói cho anh biết hôm nay phải về Đài Bắc để thăm mẹ, có thể không cách nào để đến nơi hẹn, kết quả là Úc Trí Thăng lại vui vẻ nói đúng lúc anh cũng muốn trở về Đài Bắc, có thể thuận tiện đưa cô trở về, sau đó liền lấy bữa cơm tối này làm lý do để mang cô tới đây.

Bây giờ tình hình đã hoàn toàn thoát khỏi “kịch bản” ban đầu của cô.

“Em muốn ăn gì?” Sau khi bắt đầu gặp mặt cô, khoe miệng của Úc Trí Thăng luôn giương lên, có thể nhìn ra được tâm trạng của anh vô cùng tốt.

“Bữa ăn tre*.” Lười phải nhìn thực đơn, cô dứt khoát chọn một phần trọn gói.

(*)bữa ăn tre bao gồm: chai đất hấp, trứng hấp, cá hồi với cơm, tôm chiên, món khai vị, sashimi, giấm là với Xixiangfeng; trong khi các thực phẩm có: chai đất hơi, trứng, cá hồi với cơm, tôm chiên, fillet tẩm giấm(mình không biết cụ thể, nhưng khi tra google thì ra kết quả này)

Úc Trí Thăng gật đầu một cái, ý bảo phục vụ gọi thức ăn.

Ngoài các món ăn cô đã chọn ra, thì anh còn gọi thêm một vài món thanh đạm khác.

Sau khi phục vụ ghi xong các món ăn đã được gọi, thì Lại Bái Khiết đành phải chuyển tầm mắt lên những ngọn núi giả cùng với các suối nước nhân tạo ở bên cạnh, chung quy là không muốn nhìn thẳng vào anh.

Từ lần đầu tiên chạm mặt với anh, mỗi lần đấu tranh cô đều đang ở thế hạ phong, cho dù là chuyện viết anh giấy phạt cũng vậy, chẳng những không thể “yêu thương” anh đến cùng, mà ngược lại còn khiến cho mình lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, cho đến bây giờ, Hứa Dung Hào vẫn còn đang “chăm sóc” cô.

“Vẫn còn tức giận sao?” Úc Trí Thăng lấy ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, để hấp dẫn sự chú ý của cô trở lại.

Lại Bái Khiết duy trì trầm mặc.

Úc Trí Thăng không thể làm gì khác hơn là cười gượng hai tiếng, im lặng. Nếu như cô thích an tĩnh, vậy thì anh đương nhiên sẽ tạm thời phối hợp theo.

Các món ăn lục tục được mang lên, bên trong phòng an tĩnh đến nỗi khiến cho phục vụ không thể không chú ý tới bọn họ, bởi vì không khí ở nơi này thật sự vô cùng quỷ dị, chỉ sợ là người yêu gây gỗ giận dữ, phải tăng cường sự chú ý mới được, để tránh cho bọn họ đột nhiên lên cơn đánh nhau, nếu không thì mấy đồ nội thất đắt tiền phải vận chuyển từ Nhật Bản sang Đài Loan kia cùng với các món ăn sẽ gặp nạn mất. d.đ.l.q.đ

Lại Bái Khiết chỉ ăn phần bữa ăn tre của mình, còn những món ăn mà Úc Trí Thăng chọn không hề đụng vào một chút nào, thật sự là vô cùng cá tính.

Úc Trí Thăng gấp một miếng ớt xanh tempura* vào trong bát của cô. “Ăn nhiều rau xanh rất tốt.”

(*)Tempura: là một món ẩm thực của Nhật Bản gồm các loại hải sản, rau, củ được tẩm trong bột mì và chiên ngập dầu.

Lại Bái Khiết gấp trả lại cho anh một lần nữa. “Tôi không ăn ớt xanh.”

“Biết rõ rồi, tôi sẽ nhớ kỹ, có ăn cà không?” Lại gấp cà tempura vào trong bát của cô.

Cô lại gấp trả lại như trước.

“Cà cũng không ăn?! Vậy có ăn đậu cô-ve không?”

Mắt thấy anh lại muốn gấp đậu cô-ve, cô mở miệng ngăn cản. “Không ăn, không ăn, chỉ cần là anh gấp thì đều không ăn.”

“Ồ ~ thì ra em hận tôi sâu như vậy!” Úc Trí Thăng tự giễu, làm ra vẻ bị thương rất nặng.

“Là chán ghét chứ không phải là hận, làm ơn hãy rõ ràng tình hình.” Không có yêu, thì lấy đâu ra hận? Nhưng mà vẻ mặt bị thương này của anh lại làm cô khê xúc động, khiến tim cô hung hăng co rút đau đớn một chút, nhưng mà cô quyết cường lựa chọn coi thường cái loại cảm giác đau đớn không tên này.

“Đối với tôi mà nói thì đều cùng một loại, có muốn uống chút rượu không?” Ăn đồ ăn Nhật thì đương nhiên là phải uống một chút rượu rồi.

“Không cần.”

Úc Trí Thăng nhượng nhượng mảy, tự rót cho mình một ly, có hương thơm rượu rất cay đắng. “Cạn!” Giống như tự nói với mình, uống một ngụm hết sạch ly rượu trong tay.

Sau đó Úc Trí Thăng liên tục uống mấy ly rượu liền, cho đến khi Lại Bái Khiết không thể nhìn nổi nữa mà mở miệng ngăn cản. “Không phải anh còn muốn lái xe về Đài Bắc sao? Uống nhiều rượu như vậy làm sao mà lái xe được?”

Rất phiền a! Anh có nhất thiết phải bày ra cái bộ dạng đáng thương này không? Hại tim cô co rút đau đớn càng ngày càng nhiều.

“Tỉu lượng của tôi đã được huấn luyện nên rất tốt, một chút rượu này không có tác dụng gì đâu.” Thật ra thì tối nay anh đã sớm muốn ở lại qua đêm ở Đài Nam, cũng biết cô nói muốn về Đài Bắc chỉ là vì muốn né tránh bữa tối cùng anh mà thôi.

Lại Bái Khiết im lặng nhìn anh chăm chăm.

Sau khi gặp anh, năng lực phòng người của cô tăng lên rất nhiều.

“Không phải đã nói muốn thuận tiện đưa tôi trở về sao, bây giờ định đưa như thế nào?” Bất tri bất giác, thái độ của cô đã mềm hoá, chỉ là cô không biết mà thôi.

“Cho dù tôi có mặt dày hơn nữa, thì cũng tự biết mình biết ta; em chán ghét tôi như vậy, làm sao có thể ngồi trên xe của tôi chứ?” Nói xong lại uống thêm một ly nữa.

Quanh năm trải qua chiến đấu, nên rượu đối với anh mà nói thì vô vị y như nước vậy, chẳng có lực sát thương gì cả.

“Anh là tôi sao? Tại sao lại quyết định thay tôi? Đi xe của anh vừa tiện lợi lại vừa có thể tiết kiệm phí đi đường, có cái gì không tốt chứ?” die ndan lequ ydo n

Úc Trí Thăng thay đổi bộ dạng uống rượu vừa rồi, nở một nụ cười thật to. “Em đây là đang quan tâm đến tôi sao? Cho nên em đồng ý tha thứ cho tôi rồi à?” Muốn chiến đấu cùng với một gã hồ ly thân kinh bách chiến* sao, cô còn chưa có đủ kinh nghiệm đâu.

(*)thân kinh bách chiến: thân đã trải qua trăm trận đánh, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Chuyện đến nước này rồi, rốt cuộc cô cũng nhận vừa rồi là mảnh khoe lừa gạt của Úc Trí Thăng, mà cô lại ngây ngô nói ra tâm lòng chân thật của mình, đáng tiếc phát hiện của cô bây giờ đã là quá muộn rồi.

“Anh...anh không có lỗi với tôi, muốn tôi tha thứ cái gì?”

“Tôi có rất nhiều lỗi với em, chuyện giấy phạt đã nảy sinh ra một đồng vấn đề mà tất cả đều do em gánh chịu, nghe nói chuyện này còn được truyền đến tai của chủ tịch, có thể tưởng tượng được em đã chịu áp lực lớn đến mức nào, cấp trên đường như rất ‘chăm sóc’ em.” Giọng nói êm ái, trầm thấp lại có chút khàn khàn của anh làm cho cô có một loại kích động muốn khóc.

Ở trước mặt bất kỳ người nào cô vẫn luôn biểu hiện rất kiên cường, mặc kệ Hứa Dung Hào có cho cô thêm bao nhiêu công việc; mặc kệ đồng nghiệp có nói cô mấy câu rất khó nghe; mặc kệ nhân viên ở công trường có hỏi cô về mười tám đời tổ tông đi chẳng nữa, thì cô đều có thể kiên cường gắng gượng vượt qua. Nhưng mà, vì sao anh chỉ mới nói vài ba câu mà đã khiến cho cô cực kỳ muốn khóc? Cực kỳ muốn phát tiết toàn bộ ủy khuất trong lòng ra ngoài?

“Vì chuyện giấy phạt mà đã để cho em chịu nhiều uất ức, tôi thật sự vô cùng xin lỗi, cho nên hôm nay tôi mới hẹn em ra đây, để chính thức nhận lỗi với em.”

Mặc dù cực kỳ muốn khóc, nhưng cô vẫn còn nhận được giữ yên lặng.

Ánh mắt của Úc Trí Thăng tràn đầy thành khẩn, yên lặng nhìn cô, đợi cô tha thứ.

Chỉ có trong lòng Úc Trí Thăng mới biết, ngoại trừ sự thành khẩn ở bên ngoài ra, thì anh còn có một thứ tình cảm khác dành cho cô mà loại tình cảm đó chỉ nảy sinh ra khi một người đàn ông đối mặt với một người phụ nữ, chỉ là hiện tại không tiện để nói ra mà thôi.

Phục vụ gõ cửa bưng hoa quả vào, thuận tiện dọn dẹp mặt bàn cùng với đặt ra những chiếc đĩa nhỏ lên, thấy bên trong chỉ có sự yên tĩnh như không có người, nên không nhận được mà nhìn vào ánh mắt của hai người bọn họ, còn thăm dò số lượng thức ăn, lo lắng sẽ có món ăn lừng lẩy hy sinh.

Sau khi phục vụ rời đi, bên trong phòng lại khôi phục sự yên lặng.

Giọng nói trầm thấp của Úc Trí Thăng lại vang lên một lần nữa. “Tôi không phản đối việc em suy nghĩ về chuyện có nên tha thứ cho tôi hay không, nhưng mà chúng ta vẫn nên thỉnh thoảng giả vờ tán gẫu vài câu, nếu không cái bộ dạng vừa rồi của người phục vụ xem ra rất lo lắng.”

“Lo lắng?! Tại sao?” Cô không hiểu người phục vụ lo lắng cái gì?

Úc Trí Thăng nhún nhún vai. “Có thể là cho rằng chúng ta sẽ gây gổ ở đây, bất kỳ lúc nào cũng có thể gây ra án mạng!”

Sau khi Lại Bái Khiết hì hì một tiếng, thì lập tức phát ra tiếng cười “chân thật”.

Đây là nụ cười đầu tiên của cô trong buổi tối ngày hôm nay, một nụ cười chân chính.

Anh rất muốn lấy điện thoại di động ra để chụp lại hình ảnh trên quý này, nhưng lại sợ cô sẽ để ý rồi lập tức đi mất thì biết phải làm sao.

Thấy nụ cười rực rỡ như thiên sứ của Lại Bái Khiết, anh biết cô sẽ không so đo với anh, nếu nói nhất tiểu mẫn ân cừ*, thì đại khái chính là như thế này đi!

(*) nhất tiểu mẫn ân cừ: trong đoạn thơ “Độ tận kiếp ba huynh đệ tại/ Tương phùng nhất tiểu mẫn ân cừ (Tạm dịch: Qua cơn phong ba anh em vẫn còn đó, gặp nhau cười một tiếng xóa hết oán thù), ý ở đây là một nụ cười của chị xóa hết mọi ân oán giữa hai người.

Ngoài miệng cô không nói gì, nhưng thật ra cũng đã tha thứ cho anh, cho nên sau khi bầu không khí trở nên hòa hợp, người phục vụ rót rượu cũng không cần phải ở ngoài cửa canh gác nữa.

Ra khỏi nhà hàng kiểu Nhật, bọn họ cùng nhau đi đến bãi đậu xe để lấy xe.

Úc Trí Thăng mở cửa xe cho Lại Bái Khiết, để cô ngồi vào trong xe trước, sau đó mới vòng qua xe để đi đến chỗ ngồi của tài xế.

“Hôm nay thật sự không trở về Đài Bắc sao?” Vừa cho xe chạy, vừa hỏi Lại Bái Khiết ở bên cạnh.

Cô lắc đầu. “Không, đã quá muộn rồi, trở về lúc mẹ tôi còn đang ngủ, ngược lại sẽ làm phiền đến bà ấy, để cuối tuần trở về đi.”

Đối với bọn họ mà nói, một bữa cơm này có thể thay đổi toàn bộ thế giới, bữa ăn tối hôm nay làm cho khoảng cách giữa bọn họ gần lại không ít, cô từ từ gỡ xuống lòng phòng bị đối với anh, đã có thể coi anh là bạn bè bình thường mà tự do tán gẫu, mà Úc Trí Thăng đương nhiên thích cô thay đổi như vậy. dienn da nleequ ydonnn

“Không phải là bởi vì liên quan đến việc anh uống rượu đấy chứ?” Anh cho là bởi vì anh có uống một chút rượu, cho nên cô mới không muốn để cho anh lái xe. (Editor: bây giờ hai người đã thân nhau hơn với cả anh nam 9 cũng đã nhận ra tình cảm của mình nên để xưng hô là anh-em nha, còn nữ 9 thì vẫn chưa nhận ra nên giữ nguyên là anh-tôi)

“Không phải, thật ra thì tôi vốn định vào cuối tuần mới trở về.”

Câu trả lời của cô cũng không tránh khỏi việc quá mức tự nhiên đi? Lại còn nói lỗ miệng nữa?!

Úc Trí Thăng nhếch miệng, lộ ra má lúm đồng tiền trên má phải. “Thấy chưa ~~~ rốt cuộc cũng thừa nhận là hôm nay nói trở về Đài Bắc là muốn cho anh leo cây đúng không?”

“Ai dạy cho anh cách làm người khác chán ghét vậy.” Nếu đã bị bắt được thì liền thừa nhận thôi.

“Vậy bây giờ thì sao? Vẫn còn chọc em chán ghét à?”

Lại Bái Khiết liếc anh một cái. “Việc này còn có thể đồng ý sao.”

“Cám ơn.” Quà đáp lễ là một nụ cười thật to cùng với một hàm răng trắng bóc.

Ngay khi anh đang thả phanh để chuẩn bị đạp cần ga thì Lại Bái Khiết đột nhiên ngăn anh lại. “Chờ một chút.”

Anh khẩn cấp đạp phanh xe, không hiểu nhìn cô.

“Anh vừa mới uống rượu xong, không nên lái xe.” Cô cũng không quên anh vừa mới hào khí ngất trời uống liên tục mấy ly rượu.

“Một chút xíu mà thôi, không thành vấn đề đâu.” Mấy ly rượu nhỏ này căn bản không có một chút tác dụng nào.

“Không được.” Cô không thể hiểu luật mà phạm luật được, hơn nữa cô còn là bảo an chú ý đến an toàn cường điệu nhất.

Úc Trí Thăng bắt đầu nhìn cô. “Vậy phải làm sao bây giờ?” Cũng không thể cứ nhìn nhau đến khi trời sáng như vậy chứ?

“Ừm, gọi tắc xi hoặc là để tôi lái, anh chọn một.” Theo xu hướng càng ngày càng thân thiết, thì cô cũng trở nên càng ngày càng hoạt bát.

“Em biết lái xe?” Anh thoát nhìn thật sự rất kinh ngạc, không giống như giả vờ.

“Có cần nhất thiết phải kinh ngạc như vậy không?” Đáng ghét, sao lại xem thường cô?!

“Vậy..... Em lái đi!” Lập tức xuống xe đổi vị trí với cô.

Để cho cô lái xe cũng tốt, ít nhất cô quen thuộc với đường phố bên này hơn anh.

12. Chương 5-2

Editor: Tiểu Ốc

Sau khi Lại Bái Khiết ngồi vào chỗ của mình, thì mới phát hiện ra chân của cô không với tới chân ga cùng với chân phanh. “Cái ghế này điều chỉnh thế nào?”

“Ở bên cạnh cửa sổ, bảng điều khiển điện tử.” Anh đã thoải mái ngồi ở vị trí ghế lái phụ, chuẩn bị làm cái chức hành khách.

Cạnh cửa sổ có một đồng nút bấm, cô nhấn một cái nút trông giống như là nút điều chỉnh độ cao trong đó, không ngờ chiếc ghế đột nhiên gập về phía trước, gập đến độ cô oa oa kêu to. “Ngừng, ngừng, ngừng.”

“Sao vậy?” Anh không thấy vừa nãy cô ấn nút nào.

“Cái ghế vừa mới gập về phía trước, thật là kinh khủng!” Sắc mặt cô trắng bệch, mới vừa rồi cô còn cho rằng mình sẽ bị kẹp bẹp dí giữa ghế ngồi và vô lăng.

“Anh phải nói rõ ràng với em mới đúng, ghế ngồi có tới tận 18 nút điều chỉnh, các nút bấm lại chút phức tạp, thôi để anh giúp em!” Sau đó rướn ngang người ra định điều chỉnh giúp cô.

Anh thề, là anh thật sự không có nghĩ nhiều. Lại Bái Khiết cứng ngắc ngồi ở trên ghế không dám động đây, đôi tay cũng khẽ giơ lên cao, tuyệt đối không thể hạ xuống, nếu không sẽ giống như đang “vuốt ve” lưng anh.

“Phải điều chỉnh như thế nào?” Anh ngẩng đầu hỏi cô.

Lại Bái Khiết thật ra đã mất đi năng lực để nói chuyện, chỉ biết rằng anh gần như đang nằm ở trên chân cô, sau đó xoay mũi truyền đến một mùi hương nhàn nhạt, ảnh hưởng nghiêm trọng tới năng lực nói chuyện của cô.

“Nhanh lên một chút! thất lưng của anh sắp đứt ra rồi.” Không có nghĩ nhiều như vậy giống như cô, anh chỉ đang khổ sở nhe răng trợn mắt.

Sớm biết như thế này thì anh sẽ không mua xe nhập khẩu lớn như vậy, làm cho anh phải dùng sức thì mới có thể vươn tới những cái nút.

Cô hồi hồn. “À, cao hơn một chút, tiến về phía trước một chút.”

Anh ấn mấy cái nút. “Như vậy đã được chưa?” die nda nleeq uy do n

Cô cảm thấy vô lăng một chút. “Được rồi.”

Úc Trí Thăng ngồi trở lại vị trí, đỡ cái thắt lưng khẽ thở gấp: “Quá lâu rồi không vận động, chỉ là điều chỉnh chỗ ngồi thôi, mà cái thắt lưng cũng rất đau.”

“Không phải là chấn thương thắt lưng đấy chứ?” Cô rất hồi hộp, anh vừa mới làm tư thế như vậy thì quả thật sẽ rất dễ dàng dẫn tới đau thắt lưng.

“Chắc là không đâu, có thể chỉ là hơi hơi đau mà thôi.” Thật ra thì anh đau đến nỗi sắp không nói ra lời rồi.

“Tôi xem một chút.” Cô vội vàng kéo áo sơ mi của anh lên để giúp anh kiểm tra, quên luôn cả nam nữ khác biệt.

Mặc dù thắt lưng đau, nhưng anh cũng không đau đến váng đầu. “Này cô gái, cái này cũng không phải là ngoại thương, em có chắc là vén áo sơ mi của anh lên thì có thể thấy được nguyên do không?”

Mặt Lại Bái Khiết vốn trắng nõn bây giờ lại hiện lên mấy rặng mây đỏ, vội vàng dừng tay lại. “Bây giờ anh cảm thấy như thế nào?”

“Tạm tạm, nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Anh từ từ nằm xuống dựa lưng vào ghế.

“Vậy thì tôi sẽ lái chậm, nếu như mà vẫn rất đau thì nhất định phải nói cho tôi biết, phải đi gặp bác sĩ mới được, thường nghe người ta nói thắt lưng của một người đàn ông là rất quan trọng.” Cái miệng nhỏ nhắn cắn nhấm nói liên miên, còn cởi chiếc áo khoác mỏng của mình ra đắp lên người anh, giống như đang chăm sóc bệnh nhân vậy.

Úc Trí Thăng nằm ở trên ghế mặc cô định đoạt, hai mắt trong suốt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào cô.

Anh quả nhiên không có nhìn lầm, bỏ đi thân phận bảo an, cá nhân cô thật sự rất đáng yêu.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” Lại Bái Khiết bị anh nhìn chăm chú cảm thấy rất không tự nhiên.

“Đáng yêu a!” Trực giác của anh phản ứng.

“Già như vậy rồi mà còn bị nói là đáng yêu, quá ghê tởm.” Giúp anh đắp kín quần áo rồi trở lại vị trí ngồi của mình. “Được rồi, tôi lái xe đây.”

“Ừ.” Úc Trí Thăng mềm nhũn đáp lại.

Lại Bái Khiết lấy tốc độ cực kỳ chậm rãi nhanh như rùa đưa anh đến khách sạn, dù sao hôm nay anh cũng không thể về Đài bắc.

Sau khi Check-in xong, dìu anh trở về phòng, để anh nửa nằm nửa ngồi ở trên giường.

Nhưng mà chỉ với khoảng cách từ trên xe đi đến phòng thôi, cũng đủ để làm cho cô đổ một tầng mồ hôi, và thở hồng hộc, bữa ăn muộn vừa rồi coi như trả lại cho anh.

“Có muốn uống nước không?” Nhưng thật ra thì chính cô cũng muốn uống nước.

“Không ~~ muốn.” Gương mặt Úc Trí Thăng vận vẹo, thoát nhìn rất không thoải mái.

Nhìn anh khổ sở như vậy, cô cũng khó chịu theo. “Rất đau phải không? Hay là đi gặp bác sĩ để kiểm tra một chút.”

“Cứ ngủ trước một giấc đã, rồi ngày mai sẽ xem lại một chút.” Rõ ràng còn trẻ, mà liền dễ dàng đau thắt lưng như vậy?!

“Chắc chắn không cần đi bác sĩ sao?”

“Ừ.” Anh gật đầu một cái. “Anh muốn nằm xuống, có thể giúp anh một chút được không?”

Mặc dù không dễ dàng gì mới có thể hện cô ra ngoài, lại còn có cơ hội đơn độc ở chung với nhau, hơn nữa lại ở hoàn cảnh tốt, bỏ qua cơ hội tốt lớn như vậy thì thật sự rất đáng tiếc, nhưng mà anh biết nếu như không nằm xuống nghỉ ngơi, thì rất có thể anh sẽ thật sự phải vào nằm bệnh viện mất.

Sau khi Lại Bái Khiết giúp đỡ anh nằm xuống, thì mở miệng nói với anh: “Tôi đi về trước đây, tốt nhất là anh nên nghỉ ngơi đi!”

Thuận tay giúp anh đắp chăn.

“Đúng rồi, chìa khóa xe của anh để ở trên bàn trang điểm, nếu như còn cảm thấy không thoải mái, thì nhất định phải gọi điện thoại đến quầy tiếp tân để bảo phục vụ giúp một tay.”

“Ừm.” Lần này miễn cưỡng nâng lên một nụ cười.

Lại Bái Khiết đi tới trước cửa, vẫn cảm thấy không yên lòng, nên lại đi vào trong, từ bên cạnh chiếc TV lấy ra một tờ giấy của khách sạn để chuẩn bị ghi chép, nhanh chóng viết xuống một dãy số điện thoại.

Đặt tờ giấy ở trên tủ đầu giường mà anh có thể với tới, dùng điện thoại bàn dè lên: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu như cảm thấy nửa đêm bất tiện không muốn nhờ khách sạn giúp một tay, thì gọi cho tôi, chỗ của tôi ở cách nơi này không xa, có thể chạy tới đây rất nhanh.”

“Được.” Nếu như không phải là vì thắt lưng đau, thì anh đã sớm nhảy dựng lên cười như điên.

Anh phải tốn biết bao nhiêu là tâm tư thì mới lấy được số điện thoại “tư nhân” đó! Thật là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công, chỉ là thắt lưng suýt chút nữa thì bị đứt mà thôi.

“Vậy tôi đi về trước, có thể giữ lại một ngọn đèn nhỏ cho anh không?”

“Có thể.” Anh thỏa mãn đến nỗi muốn điên cuồng cười to một tiếng.

Lại Bái Khiết chỉ giữ lại một ngọn đèn nhỏ trước cửa.

“Bái Khiết.” Người ngã bệnh là lớn nhất, nếu không thì gọi cô như vậy nhất định sẽ bị K.

Lại Bái Khiết cũng không chú ý tới việc anh đã thay đổi cách gọi: “Hả?”

“Lái xe của anh trở về đi, như vậy thì nếu như mà anh cần em giúp một tay thì em mới có thể lập tức chạy tới.”

“Cái xe kia của anh quá cao cấp rồi, nếu lái trở về rồi để ở bên ngoài, thì tôi sẽ không ngủ được, để ở tầng hầm gửi xe có khách sạn hỗ trợ trông nom vẫn tốt hơn.” Cũng rất ít người muốn để xe nhập khẩu cao cấp ở ven đường để thỏa mãn niềm mơ ước của bọn ăn trộm đi?

“Anh như bây giờ cũng không thể nào lái xe, ngộ nhờ khách sạn muốn anh chuyển xe sang chỗ khác thì phải làm sao? Hơn nữa đã trễ như thế này rồi, em lái xe trở về thì anh mới tương đối yên tâm, nếu không thì anh cũng sẽ không ngủ được.”

“Được rồi, ngày mai tôi lại tới đây, anh nhanh chóng nghỉ ngơi đi!” Cho nên không kiên trì nữa, chỉ hy vọng anh có thể nhanh chóng nghỉ ngơi.

“Ừ, cảm ơn.”

“Không cần khách khí.”

Sau khi cô rời đi, anh hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện trong tối nay, cảm thấy vô cùng vui mừng đối với sự tiến triển nhanh chóng này, chỉ là đột nhiên bị đau thắt lưng thì có chút mất hứng thôi.

Nhưng mà, nếu như không có việc đau thắt lưng ngoài ý muốn kia, thì làm sao mà có thể có tiến triển thần tốc như vậy chứ?

Mệt nhọc nhắm hai mắt lại, anh thật sự có chút mệt mỏi.

“Nhiệm vụ ngắn hạn” của thắt lưng đã hoàn thành, có thể thành công lui thân, hi vọng ngày mai sau khi rời giường anh có thể trở lại trạng thái sinh long hoạt hổ (mạnh như rồng hổ).

Mới sáng sớm Lại Bái Khiết đã đến đại sảnh khách sạn, nói một cách thẳng thắn ra, thì cô vẫn không yên lòng đối với tình trạng của Úc Trí Thăng, cho nên tối hôm qua luôn trong trạng thái ngủ không sâu.

Cả đêm cũng không nhận được điện thoại cầu cứu của anh, lại sợ gọi điện thoại đến phòng thì sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh, cho nên không thể làm gì khác hơn là vào lúc trời vừa sáng liền trực tiếp đến khách sạn.

Sau khi hỏi quầy tiếp tân rõ ràng biết rằng anh không có gọi nhân viên phục vụ, thì cô thoáng thở phào nhẹ nhõm. Điều này cho thấy Úc Trí Thăng ngủ cả đêm, có thể nằm thì chứng tỏ thất lưng cũng không có gì đáng ngại. d“đ”l“q”đ

Cô ngồi ở trên ghế sofa trong một góc của đại sảnh, đang do dự có nên trực tiếp đi lên tìm Úc Trí Thăng hay không thì lại thấy anh đi ra từ thang máy, nhưng mà anh không nhìn thấy cô, mà trực tiếp đi tới quầy tiếp tân.

Nhìn thấy anh đã khôi phục lại bình thường, cô không tự chủ được mà cười, một nụ cười thật lòng từ tận đáy lòng.

Cô đứng dậy đi tới phía sau lưng anh.“Chào buổi sáng.”

Úc Trí Thăng quay đầu lại, thấy là cô, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.“Là em?! Chào buổi sáng, thật may là em đã đến, anh còn đang suy nghĩ xem có nên da mặt dày gọi điện thoại làm phiền em sớm như vậy hay không.”

Lại Bái Khiết nâng khóe miệng mỉm cười, đương nhiên cũng không thể nói cho anh biết cô cũng đang khổ nhiều giống như anh, cho nên mới xuất hiện ở chỗ này sớm như vậy.

“Xem ra thất lưng của anh đã tốt hơn rồi.” Nhìn phần thất lưng của anh.

“Ừ, tốt hơn nhiều rồi, tối hôm qua cảm ơn em.” Thật ra thì thất lưng vẫn còn nhói nhói đau, nhưng mà không có đau đến tận xương giống như tối hôm qua.

“Đừng nói như vậy, tôi căn bản không có giúp được gì. Đây là chìa khóa xe của anh, vẫn để ở vị trí tối hôm qua.”

Úc Trí Thăng nhận lấy chiếc chìa khóa.“Cảm ơn, có muốn ăn chung bữa sáng không?”

“Uhm.....” Cô nghiêm túc suy nghĩ.

Vì anh, cô đã phá hỏng không ít nguyên tắc tự mình đề ra, hơn nữa gần như là đều tập trung vào buổi tối hôm qua.

“Có thể không?” Giọng nói của anh rất nhẹ, bởi vì sợ cô sẽ từ chối.

Nhìn bộ dáng đáng thương của anh, lại còn “vừa mới khỏi bệnh”, thôi thì phá lệ một lần đi!

“Nhưng mà tôi vừa ăn rồi, hiện tại không thể ăn bất kỳ thứ gì nữa.” Cho nên cô chỉ có thể đi cùng anh, nhìn anh ăn.

Anh gơ tay gãi ót.“Vây.....” Thật ra thì anh cũng rất ít khi ăn điểm tâm sớm như vậy, bình thường đều là giải quyết cùng bữa trưa.“Nếu không thì cứ như vậy đi!” Anh nghĩ ra biện pháp giải quyết rồi. diennd@nleequyddon

Lại Bái Khiết nhìn anh, chờ anh tiếp tục mở miệng.

“Anh trả phòng trước, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau về Đài Bắc, bữa ăn sáng của anh cũng giải quyết ở trên đường luôn.” Anh tự nhận thấy đây là một lời đề nghị hoàn hảo.

“Đài Bắc?!” Cô không định sẽ trở về vào tuần lễ này.

“Ừ, không phải là em cũng ở Đài Bắc sao? Đúng lúc có thể về thăm nhà một chút.”

Anh đã biết về sau phải hẹn cô như thế nào —— mỗi cuối tuần sẽ cùng cô về Đài Bắc!

“Nhưng mà tôi không có ý định trở về vào cuối tuần này.” Trước đó cũng không thông báo cho cha mẹ là cô sẽ về, ngộ nhỡ lúc đi về thì bọn họ không có ở trong nhà thì chẳng phải toi sao?!

Bởi vì sau khi cha nghỉ hưu ở trường học, thì liên thường xuyên mang theo mẹ tham gia các loại hoạt động, cái gì mà hội cây xanh, hội người già, hội phục vụ cộng đồng, hội hành hương..... Chỉ cần có hoạt động, thì mặc kệ là một ngày hay nhiều ngày, bọn họ nhất định sẽ tham gia, trừ phi gọi điện thoại hẹn trước để giữ chân bọn họ lại, nếu không thì mỗi lần về nhà sẽ không thấy bọn họ.

“Thật ra thì..... thất lưng của anh vẫn còn hơi hơi đau, muốn về Đài Bắc để gặp bác sĩ, hi vọng có người có thể đi theo anh, để ngộ nhớ nếu như trên đường có xảy ra chuyện gì thì có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Đường đường là Nhị công tử của nhà họ Úc mà lại lưu lạc tới mức phải dùng cái loại chiêu trò bỉ ổi này?!

“Thất lưng còn đau sao?” Vừa rồi cô còn cảm thấy kỳ quái, làm sao vừa ngủ một giấc mà thất lưng đã không đau nữa, nhưng lại không tiện để hỏi.

“Ừ, mặc dù không đau giống như ngày hôm qua, nhưng mà vẫn còn nhói nhói đau.” Giọng nói không hề có một chút đáng thương nào.

“Nhất định là do lúc bình thường anh dùng thất lưng quá độ, cho nên mới nghiêm trọng như vậy.” Sau sự kiện giấy phạt, Phương Oánh Tú lúc rảnh rỗi sẽ báo báo với cô về lịch sử phong lưu của Úc Trí Thăng, cho nên cô mới có thể nói là anh dùng thất lưng quá độ.

“Lúc bình thường tôi rất ít khi làm việc nặng, mà số lần vận động cũng không đủ để dẫn tới tình trạng này.” Không phải là anh cố ý giả bộ nghe không hiểu, mà là anh không thể ngờ được cô sẽ nói một câu hai nghĩa, hơn nữa đối tượng còn là anh.

Nghĩ rằng anh cố tình giả vờ nghe không hiểu, cho nên cô cũng không giải thích nhiều, để tránh bị dán cái nhãn nói năng tùy tiện.

“Không phải là muốn trở về Đài Bắc sao? Nếu như xuất phát quá muộn, thì vào lúc đến đó bệnh viện sẽ đóng cửa mất.” Ý tứ chính là cô tình nguyện trở về cùng anh sao!

Nếu đã lấy được sự đồng ý của cô, thì phải nhanh chóng lên đường thôi, tránh cho việc người đẹp đổi ý: “Được, chờ anh một chút, lập tức đi ngay.” Lúc đi tới trước cửa thang máy thì quay đầu lại hỏi cô: “Có muốn đi cùng không?”

“Không, tôi chờ ở đây là được rồi.”

Tối hôm qua là do bất đắc dĩ cho nên mới vào phòng của anh, mà bây giờ thì chẳng có lý do đặc biệt gì để cô vào đó cả?

“Được rồi, chờ anh thu xếp một chút rồi sẽ lập tức đi ngay.” Thật may là lúc này cửa thang máy được mở ra, nếu không thì anh nhất định sẽ không kịp chờ đợi mà leo lên tầng mười bằng cầu thang để trở về phòng.

Úc Trí Thăng dùng tốc độ nhanh nhất để dọn dẹp cùng với trả phòng.

Hai mươi phút sau, bọn họ đã trên đường trở về Đài Bắc.....

13. Chương 6-1

Editor: Tiểu Ốc

Mặc kệ là người nổi tiếng hay là người bình thường, thì rất nhiều xì căng đan về tình yêu đều bắt đầu từ chuyện “tiếp xúc”, sau đó dần dần tăng nhiệt độ rồi cuối cùng biến thành tình yêu.

Mặc dù Úc Trí Thăng cùng với Lại Bái Khiết chưa đạt tới mức độ người yêu, nhưng mà với tần số Úc Trí Thăng xuất hiện tại phòng làm việc của Thịnh Hâm, và tình huống mỗi tuần đặc biệt đưa Lại Bái Khiết trở về Đài Bắc, thì xem ra ngày hai người phát triển thành người yêu sắp tới rồi.

Úc Trí Bình rất nhanh đã phát hiện ra sự chuyển biến kinh người của em trai, cho nên luôn nhân lúc Úc Trí Thăng trở về công ty, đặc biệt đến phòng làm việc của anh để quan tâm chăm sóc.

“Gần đây có vẻ như em rất tích cực đối với dự án của Thịnh Hâm nha! Nghe nói trong một tuần lễ mà có tới tận năm ngày ở bên đấy liền, hơn nữa còn đột nhiên không thèm quen giường, mà ngày ngày ở khách

sạn..... Đúng rồi, nghe nói em còn trăm cay nghìn đắng mà tự mình lái xe trở về, hơn nữa tất cả những thứ này đều chỉ là vì một người đẹp đúng không?”

Dùng từ “nghe nói” không chỉ không cần chịu trách nhiệm, mà còn không liên lụy đến việc Tiêu Giới Thiên tiết lộ tin tức cho anh ta.

Bởi vì phát hiện ra sự khác thường của Úc Trí Thăng, cho nên anh ta mới đặc biệt gọi điện thoại cho Tiêu Giới Thiên để tìm hiểu tình hình, nên mới biết thì ra là có một người đẹp xuất hiện, khiến cho em trai cam tâm tình nguyện ngày ngày trình diện ở công trường, cuối cùng còn dứt khoát ở trong khách sạn, sau đó mỗi cuối tuần lại đưa người đẹp về Đài Bắc.

Anh ta đương nhiên vui mừng khi thấy em trai rốt cuộc cũng có một đoạn tình cảm “bình thường”, nhưng mà những nhân viên công trường được cử đi Thịnh Hâm như Tiêu Giới Thiên lại kêu khổ thấu trời. Úc Trí Thăng ngày ngày trình diện làm cho bọn họ mỗi ngày đều run run rẩy rẩy, áp lực lớn không chịu nổi, vì vậy trong điện thoại Tiêu Giới Thiên đã ám hiệu rõ ràng, là hi vọng anh ta có thể tìm những chuyện khác khiến cho Úc Trí Thăng phân tâm, không cần phải đặt toàn bộ lực chú ý vào dự án của Thịnh Hâm nữa.

Cho nên..... Anh ta liền xuất hiện ở nơi này!

Gần đây tâm tình của Úc Trí Thăng rất tốt, cho nên không ngại nghe giọng điệu kêu gọi thức tỉnh chua lòn của anh trai: “Tích cực không tốt sao?”

Nếu như tích cực mà anh trai đang nói là chỉ chuyện theo đuổi Lại Bái Khiết, thì thật ra việc nghiêm túc đuổi theo một cô gái vô cùng thú vị và có tính khiêu chiến nha!

“Rất tốt, chỉ là không biết em đang tích cực trên mặt công việc hay là trên mặt tình cảm?”

Không hổ là anh trai, thật đúng là hiểu rõ anh.

Úc Trí Thăng thản nhiên cười: “Hình như anh còn rõ ràng chuyện của em hơn cả em đấy chứ?” Anh cũng không giấu giếm bất kỳ chuyện gì với anh trai.

“Nhưng mà nghe em nói tương đối kích thích.” Anh sợ nếu nói nhiều thì sẽ không cẩn thận khai ra ngọn nguồn của tin tức.

“Cũng chẳng phải là một câu chuyện xưa, có gì mà kích thích với cả không kích thích?” Tính từ đầu đến nay, thì anh và Lại Bái Khiết chưa có xảy ra chuyện gì kích thích cả, chỉ ngoại trừ chuyện điều chỉnh ghế ngồi lần trước dẫn tới đau thắt lưng mà thôi.

“Ừa? Đối tính à! Trước kia đều oanh oanh liệt liệt, làm cho người của toàn thế giới biết được em đang ở chung một chỗ với ai, nhưng mà làm sao lần này lại biết điều như vậy?” Đối với công to việc lớn trước kia của em trai thì chỉ có thể dùng bốn chữ nghĩ lại mà kinh để hình dung.

“Lần này hoàn toàn khác biệt, đừng có nói khó nghe như vậy.” Nói mấy cô gái bên cạnh anh lúc trước như thế nào cũng không quan trọng, nhưng mà lần này tuyệt đối không được, cũng không thể nào lấy mấy “bạn chơi” kia để so sánh với Bái Khiết được.

“Ôi. Nghiêm túc à!” Đây là lần đầu tiên Úc Trí Thăng cư xử nghiêm túc với một người khác phái như vậy.

Đang có thói quen bất cần đời, nhưng lại phải đột nhiên thừa nhận tấm lòng thì có chút lúng túng, cho nên anh dứt khoát nói sang chuyện khác: “Tìm em làm gì? Sẽ không phải là vì muốn xem náo nhiệt chứ?”

“Đúng vậy a! Chính là vì chuyện này nên mới tới, muốn xem em sẽ tự mình chủ động nhận tội, hay là muốn bị ép cung khai báo?” Dĩ nhiên chuyện tình cảm của em trai mới là quan trọng nhất.

Úc Trí Thăng có chút ngoài ý muốn khi thấy anh trai vì chuyện này mà đặc biệt tới tìm anh: “Không có gì đáng nói, chưa có tiến triển gì cả.”

“Làm sao có thể như vậy?! Em là Úc Trí Thăng mà!” Đến người có tâm cứng như sắt cũng sẽ kinh ngạc?! die ndannl equ yydo n

“Đã nói với anh rồi, cô ấy không giống như vậy!” Anh cũng rất khổ não nha, mặc dù nghĩ hết tất cả các biện pháp để có thể gặp Bái Khiết mỗi ngày, hẹn cô đi ăn cơm, thứ sáu cùng cô trở về Đài Bắc, nhưng mà

vẫn cứ dậm chân tại chỗ như vậy, thậm chí đến ngay cả khi ăn cơm cũng đều tự trả tiền riêng, anh cảm thấy vô cùng thất bại khi cứ ở trong trạng thái trì trệ không có chút tiến độ này.

Úc Trí Bình ngội lạnh nói một câu: “Không ngờ vào lúc em gặp được tình yêu đích thực thì trở nên ngu ngốc như vậy.”

Trời cao đúng là công bằng, ai bảo anh có một quá khứ phong lưu thành tính cơ chứ, dẫu thương không biết bao nhiêu trái tim của phụ nữ, cho nên ông trời mới có thể trừng phạt anh vào lúc này.

Úc Trí Thăng khổ não hút một điếu thuốc. Gần đây số lần anh hút thuốc giảm đi rất nhiều, có lúc thậm chí còn cả một ngày không hút lấy một điếu thuốc, thay đổi như vậy đương nhiên là vì Lại Bái Khiết — cô không thích mùi thuốc lá, cho nên anh liền cố gắng thay đổi, dù sao thì hút thuốc lá cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Không thể nào? Đối phương thật sự khó trị như vậy sao?” Đây là lần đầu tiên anh ta thấy bộ dạng không có lòng tin như vậy của em trai.

“Cô ấy là một cô gái tốt, em rất thích cô ấy, nhưng mà không biết phải làm như thế nào để biểu đạt nó ra mà không dọa cô ấy sợ chạy mất.” Xuyên qua làn khói mờ ảo lượn lờ liếc nhìn Úc Trí Bình.

Ở trong quá khứ anh căn bản không cần phải khổ não như vậy, vì dù như thế nào đi chăng nữa thì anh cũng không thiếu bạn gái, đi một, thì tự nhiên sẽ có một đồng chủ động lần lượt đến bổ sung; nhưng mà bây giờ anh lại không có hứng thú đối với những người phụ nữ tự tìm đến cửa đó, lập tức đến ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn, mà cũng không có thời gian để nhìn, bởi vì toàn bộ suy nghĩ của anh bây giờ đều đặt hết lên người Lại Bái Khiết rồi.

Thấy em trai như vậy, Úc Trí Thăng trở nên nghiêm túc. “Cô ấy tình nguyện đi ăn cơm với em, điều này chứng tỏ ấn tượng của cô ấy đối với em không tệ lắm.”

“Thật sao? Vậy thì vì sao phải tự trả tiền, mà không để cho em mời? Đừng nói là một bữa tiệc lớn, mà ngay cả một bữa sủi cảo cũng đều không cho em mời.”

“Uhm.....” Đây là lần đầu tiên được nghe nói. “Có thể là do cô ấy chịu nền giáo dục của phương tây, cho nên có thói quen tất cả đều phải tự trả tiền.” Úc Trí Bình không nhịn được thay đổi phương hướng tìm lý do.

Úc Trí Thăng lắc đầu. “Chắc chắn là ở Đài Loan, tốt nghiệp khoa quản lý công nghiệp* của một đại học trong nước.”

(*)mình không rõ các khoa của đại học cho lắm nhưng khi tìm kiếm thông tin trên mạng thì cái này là khớp nhất.

“Vậy.....” Vốn từ của anh ta nghèo nàn không nghĩ ra được lý do.

“Ban đầu anh theo đuổi chị dâu như thế nào?” Biết đâu anh có thể dùng để tham khảo.

“Theo đuổi?! Em cảm thấy khi đó anh có thời gian rảnh rỗi để nói chuyện yêu đương sao?” Anh ta bận đến nỗi hận không thể phân thân ra để san sẻ công việc.

“Thế tại sao lại có chị dâu? Chẳng lẽ nhặt được ở ven đường sao?” Đây là nói đùa.

Mặc dù cuộc sống trong quá khứ của anh rất phong phú, không quan tâm đến chuyện tình cảm của anh trai, nhưng mà anh trai vẫn luôn rất thương chị dâu, nói bọn họ không có trải qua yêu đương mà lập tức kết hôn ư?! Lừa gạt ai vậy!

“Xem mặt rồi kết hôn, sau khi cưới thì mới chậm rãi bồi dưỡng tình cảm.” Anh ta không cảm thấy phương thức này có gì không ổn, vừa tiết kiệm thời gian lại vừa có thể giải quyết chuyện hôn nhân đại sự, đương nhiên, cũng cần phải gặp được đối tượng dịu dàng nhã nhặn tốt bụng giống như vợ anh ta mới được. d-đ-l-q-đ

“Trời ~ quá vớ vẩn* đi? Thậm chí còn có dũng khí để cứ như vậy mà quyết định hôn nhân đại sự sao?!” Anh tuyệt đối không thể nào chấp nhận cái kiểu xem mặt kết hôn này.

(*) nguyên gốc là , nghĩa là bộ phận *tự hiểu* của nam (nói tục), ý trong câu nói của anh nam 9 là nói tục nhưng mình thấy hơi ghê nếu giữ nguyên nên đổi lại.

“Cho nên không có cách để cung cấp ý kiến cho em.” Giọng nói Úc Trí Bình ngoài lạnh nhạt còn mang theo một chút phiền muộn, thật ra thì anh ta cũng không thấy hối hận vì đã tùy tiện bước vào hôn nhân như vậy, chẳng qua là cảm thấy đặc biệt có lỗi với vợ, vì đã hy sinh cho anh nhiều như vậy.

“Ừm.” Hiển nhiên kinh nghiệm của anh vẫn phong phú hơn so với anh trai.

“Em cứ làm việc đi. Buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé?” Anh ta đã lâu lắm rồi không ăn cơm cùng em trai.

Úc Trí Thăng dập thuốc: “Không được, em còn phải đến Thịnh Hâm nữa, một chút nữa sẽ đi.”

“Thật sự tích cực như vậy sao?” Úc Trí Bình còn chưa thích ứng được với sự chuyển biến của em trai. “Chờ đến khi nào ổn định rồi thì nhớ mang về đây để cho anh cùng với chị dâu của em nhìn một chút nhé.”

“Ừ.” Vậy thì cũng phải chờ đến khi nào anh theo đuổi được rồi hãy nói chứ!

Lúc Úc Trí Bình rời khỏi phòng làm việc rồi thì mới nhớ tới ám hiệu của Tiêu Giới Thiên.” À đúng rồi, anh rất tán thành chuyện em theo đuổi bạn gái, nhưng mà tần số em xuất hiện tại Thịnh Hâm quá cao, làm cho thần kinh của đám quản lý Tiêu mỗi ngày đều bị căng thẳng, đã bắt đầu có người điên cuồng gào thét là không chịu nổi, em phải cân nhắc một chút. Còn nữa, em cũng nên chạy đi chạy lại chỗ những khách hàng khác đi, để tránh khiến cho người ta cho rằng chúng ta không coi trọng họ.”

“Những khách hàng khác vẫn luôn giữ vững liên lạc, hôm nay chính là vì muốn lấy tài liệu của ‘Trí Chuẩn’ cho nên mới trở về phòng làm việc, về phần công trường bên kia thì em sẽ đi khai thông tư tưởng bọn họ, chẳng qua là do bọn họ chưa từng tiếp xúc với em, cho nên mới không biết rằng em là một vị cấp trên hiền lành như thế nào thôi.” Mặc dù ngày ngày ở công trường, nhưng anh cũng rất ít khi gây trở ngại cho đám quản lý Tiêu.

“Đừng có đi sang bên kia quá nhiều. Tóm lại lời anh cũng đã nói xong, tự em nghe mà thực hiện đi!” Nếu như có thể, anh cũng không muốn phải làm người xấu.

Úc Trí Thăng thuận miệng đồng ý, thu xếp tài liệu rồi đi theo anh trai ra khỏi phòng.

Anh phải nhanh chóng lên đường, bởi vì nếu như tới kịp, anh sẽ hẹn Lại Bái Khiết cùng nhau ăn trưa.

“Buổi trưa ăn cái gì?” Phương Oánh Tú quay đầu lại hỏi Lại Bái Khiết đang ngồi ở bên cạnh. “Ai ~~ quả thật là có đạo lý khi nói cái chết thảm nhất trên thế giới này là cái chết do phiền não khi không biết buổi trưa nên ăn cái gì.”

Mỗi ngày đều vì không biết buổi trưa nên ăn cái gì mà phiền não.

“Tôi có việc.” Lại Bái Khiết quăng cho cô một nụ cười xin lỗi. dien/dan/le/quy/don

“Lại có việc? Cô đã liên tục mấy ngày liền đều có việc rồi! Hơn nữa còn thật trùng hợp, khi mỗi ngày đều có việc với quản lý Úc..... Có phải các người ở chung một chỗ hay không?” Chỉ khi yêu một người khác thì mới có thể lúc nào cũng ở chung một chỗ mà không bị ngán, hơn nữa còn nhìn mãi không chán.

“Tôi đắc tội với cô lúc nào?” Lại Bái Khiết vỗ một cái vào cánh tay của cô. “Lớn tiếng như vậy là muốn hăm hại tôi à! Hơn nữa tôi muốn ở lại phòng làm việc để sắp xếp những giấy phạt vào sáng nay, cho nên mới không thể đi ăn cơm cùng cô được, không cần phải chụp mũ tôi như vậy.”

“Làm ơn đi ~~ ở chung một chỗ chính là ở chung một chỗ, đây là chuyện mà bao nhiêu người tha thiết mơ ước, cần gì phải sợ hãi rụt rè như vậy? Hơn nữa nếu tôi không nói thì bọn họ sẽ không biết sao? Đừng có đại dốt! Mọi người đều biết mỗi ngày vào lúc buổi trưa quản lý Úc sẽ xuất hiện ở bên ngoài phòng làm việc, và vào lúc tan sở sẽ đỗ xe cố định ở dưới cột đèn bên kia đường để chờ cô, đã như thế rồi thì còn có cái gì để không thừa nhận nữa chứ.” Phương Oánh Tú không thích thái độ lập lờ nước đôi (lấp lửng) như vậy của Lại Bái Khiết, nếu như là cô, thì cô đã sớm cầm loa thông báo khắp nơi rồi.

“Vấn đề là căn bản chúng tôi không có ở chung một chỗ, muốn tôi thừa nhận cái gì?” Lại Bái Khiết thấp giọng phủ nhận.

Cô cũng rất khổ não đối với tình huống hiện tại, cô không thể phủ nhận là cô cảm thấy rất vui khi ở chung một chỗ với Úc Trí Thăng, nhưng mà nếu anh không hề nói bất kỳ cái gì về việc phát triển quan hệ, thì cô biết phải chủ động mở miệng như thế nào?

Phương Oánh Tú cực kỳ khoa trương lắc đầu. “Rõ ràng chỉ mới hai mươi, ba mươi tuổi, mà khi nói tới chuyện yêu đương lại như người già hết một lượt, thậm chí đến ngay cả quản lý Úc nổi tiếng là ‘chuyên gia phong lưu’ cũng như vậy! Thật không hiểu nổi các người đang làm cái gì?”

Lại Bái Khiết chỉ có thể cười khổ đáp lại, bởi vì cô cũng không biết rốt cuộc chuyện này sẽ phát triển như thế nào.

Nhưng mà sau khi càng ngày càng thường xuyên tiếp xúc với Úc Trí Thăng, thì đáy lòng cô luôn có một âm thanh nhỏ nhỏ đang nhắc nhở cô rằng, phải gắt gao giữ chặt lấy đối tượng thích hợp khó gặp này.

Mặc dù trong lòng gấp, nhưng bên ngoài cô vẫn luôn rất bình tĩnh, tất cả đều là vì chờ Úc Trí Thăng mở miệng trước!

“Tôi muốn đi ăn mì ở quán đối diện, có muốn tôi thuận tiện mang về giúp cô không?”

“Ồ, được thế thì tốt.” Lại Bái Khiết đáp nhẹ.

Phương Oánh Tú đôi lúc nói chuyện hơi lớn tiếng một chút, nhưng thật ra là một đồng nghiệp rất tốt.

Sau khi Phương Oánh Tú rời đi, trong phòng làm việc chỉ còn dư lại mấy đồng nghiệp đang ăn trưa, Lại Bái Khiết lấy những giấy phạt sáng nay ra để sửa sang lại.

14. Chương 6-2

Editor: Tiểu Ốc

Ngoài mấy tờ giấy phạt nhỏ nhặt ra, thì quan trọng nhất là một tờ giấy phạt cao gần ba vạn đồng cần phải xử lý trước.

Bởi vì có một người thợ xây dựng làm theo hợp đồng không có thể chứng nhận công tác, mà cũng không có mang theo bình cứu hỏa vào trong công trường, cho nên bị cô viết giấy phạt ba vạn đồng.

Chưa được cho phép mà đã đi làm là rất nghiêm trọng, cho nên cô không để ý tới nhân viên thi công kia cầu xin cô châm chước, cương quyết viết giấy phạt ở mức cao nhất, vì để ngăn ngừa lại có người muốn “nói giúp”, cho nên cô mới hy sinh thời gian nghỉ trưa để đưa giấy phạt này vào hệ thống chương trình trung tâm của công ty; một khi đã bị nhập vào hệ thống, thì không có cách nào để hủy bỏ, trừ phi đi tìm tổng giám đốc.

Điện thoại trên bàn reo lên, cô do dự có nên bắt máy hay không? Bởi vì cô sợ đây là điện thoại “nói giúp”.

Vừa đúng lúc có một đồng nghiệp ăn cơm xong, muốn vút hộp cơm trưa đi thì thấy cô không nhận điện thoại nên nhắc nhở cô. “Bái Khiết, sao không nhận điện thoại đi?”

“A.” Đồng nghiệp nhắc nhở làm cô hồi hồn. “Bộ phận bảo an.” Dù sao thì trốn tránh được bây giờ, nhưng sớm muộn gì vẫn sẽ nhận được, thà đối mặt với thực tế còn tốt hơn.

“Hi!” Ông nghe truyền đến giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng của Úc Trí Thăng.

Bây giờ mỗi ngày sẽ nhận được ít nhất một cuộc điện thoại anh gọi đến.

“Ừ.” May mà là anh, nếu không lại phải lớn tiếng từ chối người nói giúp.

Úc Trí Thăng cảm thấy giọng nói của cô rất lạnh nhạt. “Đang bận à?”

“Tạm tạm.” Có lẽ là do vừa mới bị lời nói của Phương Oánh Tú ảnh hưởng, cho nên thái độ của cô trở nên lạnh nhạt giống như trước.

“Ăn cơm chưa? Anh vừa mới hạ cánh, có muốn anh mang bữa trưa tới giúp em không?” Vốn định hẹn cô cùng ăn cơm trưa, nhưng mà bởi vì trên đường đi gặp một chút sự cố, cho nên mới không đến kịp.

“Còn chưa có ăn, nhưng mà đồng nghiệp đã giúp tôi mang tới rồi, cho nên cũng không cần anh đặc biệt đưa giúp tôi đâu.” Sự quan tâm của anh làm cho thái độ của cô mềm xuống.

“Vậy nếu như hôm nay không phải làm thêm giờ, thì ăn chung bữa tối được không?” Vì cô mà anh đặc biệt ngày ngày đợi ở lớp học phía nam, cho nên nếu như cô không đồng ý, thì anh cũng không biết phải làm như thế nào cho hết thời gian.

“Đến lúc đó sẽ xem lại một chút sau.” Có lẽ cô không nên mỗi ngày đều đi ra ngoài cùng anh mới đúng chứ, nên chậm lại một chút.

“Được rồi, buổi chiều liên lạc lại.” Mỗi khi gặp cô, Úc Trí Thăng có vẻ rất cẩn thận, phần lớn thời gian đều sẽ thuận theo ý cô, nhưng mà lại không đánh mất nguyên tắc.

“Ừ.”

Vừa đúng lúc Phương Oánh Tú mang theo đồ ăn của cô trở về, giúp cô có cơ để cúp điện thoại.

Phương Oánh Tú nhìn thấy bộ dáng khấn trương kia của cô, cũng biết mới vừa rồi cô đang nói chuyện điện thoại với ai.

“Làm gì vậy? Sợ tôi nghe được lời tâm tình rả rích của các người à?” Đặt đồ ăn của Lại Bái Khiết lên bàn.

Sau khi Lại Bái Khiết đưa những giấy phạt còn sót lại vào hệ thống, mới giả bộ mở chiếc túi phía trước ra, không muốn đáp lại lời của cô. “Oa ~~ thịnh soạn như vậy sao, bao nhiêu tiền?”

“45.”

Lại Bái Khiết lấy ra một tờ 50 đồng đưa cho cô, sau đó bắt đầu ăn mì. die nda nleequ ydon

Phương Oánh Tú trả lại cô năm đồng. “Làm gì mà vội vàng nhập đơn vậy? Buổi chiều trở lại rồi cùng nhau nhập không phải là sẽ dễ hơn sao, một lần giải quyết hết luôn.”

“Vừa mới viết một giấy phạt ba vạn, sợ sẽ có người nói giúp, cho nên mới phải nhanh chóng nhập vào hệ thống trước.”

“Ba vạn?!” Phương Oánh Tú trừng lớn mắt.

“Ừ.” Miệng còn đang nhai thức ăn, cho nên chỉ có thể trả lời ngắn gọn.

“Thẻ chứng nhận công tác?” Tiền phạt cao như vậy gần như đều có liên quan đến thẻ chứng nhận công tác.

Lại Bái Khiết nuốt sơi mì vào. “Ừ, không có thẻ chứng nhận công tác, cũng không có chuẩn bị bình cứu hỏa để phòng cháy chữa cháy.”

“Cô thật sự cứ như vậy mà viết giấy phạt? Ba vạn ư?”

Phương Oánh Tú kinh ngạc không phải là không có nguyên nhân, bởi vì bình thường các công ty sẽ không trả tiền phạt bảo an thay cho các công nhân, cùng lắm thì cũng chỉ trả tiền trước rồi sau đó sẽ trừ vào tiền lương của công nhân. Ba vạn cũng không phải là một số tiền nhỏ, gần như tương đương với việc công nhân phải làm một tháng không công đó!

Viết một tờ giấy phạt như vậy là rất có dũng khí, nhưng mà cũng chỉ có thể nói là do Lại Bái Khiết quá ngây thơ thật thà, cho nên mới dám viết giấy phạt như vậy.

Lại Bái Khiết nhún vai. “Nếu như bọn họ tuân thủ quy định thì cũng sẽ không bị phạt a!”

“Xem ra chuyện quản lý Úc lần trước vẫn chưa cho cô một bài học nào, lần này Hứa Dung Hào nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.” Cô cũng chỉ dám gọi thẳng tên quản lý ở sau lưng thôi.

“Quen rồi.” Nhún vai một lần nữa.

“Lần này nhất định sẽ thăm hại hơn đây, tốt nhất là tôi nên cách xa cô một chút.” Phương Oánh Tú đẩy ghế ngồi về phía khác, cố ý kéo ra một khoảng cách với Lại Bái Khiết.

Lại Bái Khiết không để bụng, dù sao thì đây cũng không phải là lần đầu tiên Phương Oánh Tú làm như vậy với cô, bình thường chờ cho đến khi “danh tiếng” của cô qua xong, thì cái ghế “nói nhiều” của cô ấy sẽ lại tự động trở về bên cạnh cô.

“Nhắc lại cô một lần nữa, trừ Hứa Dung Hào ra, thì cô còn phải cẩn thận để ý đến những người oán giận có khả năng trả thù, đâm cô từ phía sau! Những công nhân này lên lút là chuyện rất khó để nắm giữ, chính bản thân cô phải cẩn thận đấy.” Nói xong cũng vội vàng làm việc của mình, giống như hoàn toàn không quen biết Lại Bái Khiết.

Lại Bái Khiết nhổ ra một ít thức ăn, rồi đẩy phần chưa ăn xong lại.

Cô hoàn toàn hiểu được lời nhắc nhở của Phương Oánh Tú, cũng biết cô ấy dùng từ “đâm” tuyệt đối không phải là để khoa trương, mà là thật sự có thể có người sẽ cầm dao đâm cô, nhưng mà ngoại trừ việc tự mình gia tăng sự chú ý và cẩn thận ở bên ngoài ra, thì bây giờ cũng không thể làm cái gì khác.

Thấy Úc Trí Thăng lại xuất hiện ở trong phòng làm việc, các kỹ sư của Huyền Bang đều bày ra bộ mặt thối. Tiêu Giới Thiên mặc dù là quản lý địa vị cao, nhưng vẫn mặt nhăn mày nhó, toàn bộ suy nghĩ đều biểu hiện ở trên mặt.

Úc Trí Thăng rất biết nhìn “ánh mắt” người khác, cũng phát hiện được ý nghĩ không hoan nghênh của mọi người.

“Buổi sáng tôi vừa mới bị tổng giám đốc cảnh cáo, muốn tôi không nên quá thường xuyên tới đây, tránh làm hỏng tinh thần của nhân viên, tôi còn muốn nói là làm sao có thể như vậy? Nhưng mà bây giờ nhìn thấy mọi người như thế, thì tôi rốt cuộc cũng biết vì sao tổng giám đốc lại đặc biệt cảnh cáo tôi rồi. Như thế này đi, nếu hôm nay tất cả mọi người đều ở trong phòng làm việc, thì tốt nhất là chúng ta nên mở một hội nghị khai thông tư tưởng đi.”

Bây giờ anh đã biết, chỉ cần anh có ở đây, thì mọi người ở đây liền “vội” đi vào trong công trường; còn lúc anh không có ở đây, thì mọi người mới dám trở về phòng làm việc, giống như tình huống hiện tại, ngoại trừ hai giám sát viên cùng với vị bảo an vắng mặt ở bên ngoài ra, thì tất cả những người còn lại đều ở đúng vị trí của mình.

“Ách, bây giờ sao?” Tiêu Giới Thiên là quản lý, đương nhiên sẽ phải phụ trách làm đại biểu lên tiếng.

“Đúng vậy a, nếu mọi người có ý kiến gì thì có thể biểu đạt ngay bây giờ, mặc kệ là khó khăn trong công tác, hay là cảm nghĩ, hay thậm chí là ân oán cá nhân, toàn bộ đều có thể nói ra.” Anh dẫn đầu đi tới khu hội nghị rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Những người ở đây không thể làm gì khác hơn là đi theo thứ tự vào vị trí. d*đ*I*q*đ

“Không cần phải làm biên bản hội nghị, chỉ đơn giản là cho mọi người kể khổ, bảo đảm sẽ không ảnh hưởng tới thành tích đánh giá.” Úc Trí Thăng bảo đảm.

Nhưng mà, cho dù đã được bảo đảm, thì mọi người cũng chỉ nhìn nhìn mặt nhau, rồi không ai dám mở miệng, đây chính là phong cách Đài Loan chính gốc.

Úc Trí Thăng thấy tất cả mọi người không ai mở miệng, nên không thể làm gì khác hơn là tự mình mở miệng: “Nếu tất cả mọi người đã khách khí như vậy, thì tôi sẽ nói trước. Thật xin lỗi khi gần đây tôi liên tục đến công trường khiến cho mọi người bị áp lực, nhưng mà đây cũng không phải là do tôi tình nguyện, mà có lẽ cũng chỉ có một vài người biết được nguyên nhân tôi thường xuyên đến đây, nhưng tôi muốn nói rõ ràng cho mọi người biết một chút.”

Có người mặt mờ mịt, có người liên tục gật đầu, có người cười khúc khích, những điều này đều không ảnh hưởng đến Úc Trí Thăng.

“Mọi người đều biết chuyện tôi bị viết giấy phạt vào một khoảng thời gian trước chứ?”

Hiện trường nhất trí gật đầu.

“Bởi vì tấm giấy phạt đó, mà tôi phát hiện ra bảo an của Thịnh Hâm, cũng chính là cô Lại Bái Khiết rất ưu tú, cho nên liền bắt đầu hẹn hò với cô ấy.....”

Âm thanh của Úc Trí Thăng vang lên kèm theo những tiếng rút khí của người khác, bắt đầu kể về quá trình cố gắng theo đuổi của anh.

“..... Sau đó liền dẫn tới tình huống như hiện tại a! Người còn chưa có theo đuổi xong, thì đã đắc tội với mọi người rồi.” Trong nụ cười của Úc Trí Thăng có chút khổ, có chút chua, cũng có một chút xin lỗi.

Tiêu Giới Thiên nói tiếp: “Chúng tôi cho rằng là do biểu hiện của chúng tôi chưa được tốt, cho nên anh mới luôn xuất hiện ở đây để trông chừng chúng tôi.”

Mọi người gật đầu tán thành.

“Không sao cả, biểu hiện của mọi người luôn biết tròn biết méo, quản lý Tiêu chủ trì cũng rất tốt, tôi còn muốn cảm ơn mọi người vì đã để cho tôi có thể thoải mái hữu danh vô thực*, hoàn toàn không cần phải lo lắng về việc tiến độ của công trình sẽ bị tụt ở phía sau. Đương nhiên, quan trọng nhất là còn có thể yên tâm theo đuổi Lại tiểu thư.” Thật may là gặp được nhân viên tốt, cho nên anh mới có thể thoải mái như vậy.

(*)hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng tăm nhưng trong thực tế không có gì cả, ý trong câu là chỉ anh nam 9 đi làm phụ trách nhưng toàn chơi, trốn việc đi tán gái.

“Lại tiểu thư rất hung dữ nha!” Có người không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở.

“Đúng vậy, viết giấy phạt không chút nương tay nào, hơn nữa còn không hề nể tình.” Một âm thanh khác cũng vang lên.

“Cô ấy thật sự rất đẹp, nhưng mà không ai dám theo đuổi.....”

“Ở chung một chỗ với cô ấy cần rất nhiều dũng khí.....”

Không khí lập tức trở nên thân thiện, mọi người bắt đầu nhiệt liệt thảo luận về tình hình của Úc Trí Thăng, còn vội vàng nghĩ kế giúp anh!

Sau khi tổng kết tất cả ý kiến của mọi người, thì quyền phát ngôn lại trở về Úc Trí Thăng, anh mở miệng làm Ending——

“Cám ơn mọi người, mặc dù ấn tượng của mọi người đối với Bái Khiết vẫn nhất trí là.”không có gì ngoài hung dữ, không biết nhân tình, không làm việc tốt...“Nhưng mà tôi muốn nói cho mọi người biết, cô ấy là đối tượng tốt nhất, và thích hợp nhất mà tôi từng gặp, cho nên tôi đều sẽ tham khảo những đề nghị của mọi người, tôi vẫn sẽ không ngừng cố gắng, cho đến khi nào theo đuổi được cô ấy thì mới thôi! Khoảng thời gian này phải làm phiền rồi, mong mọi người thông cảm, nếu như có thể nhận được lời đồng ý của Bái Khiết, thì tôi nhất định sẽ mở tiệc cảm ơn mọi người, cũng đồng thời bày tỏ áy náy luôn.”

Buổi nói chuyện đạt được một tràng vỗ tay nhiệt liệt, khi biết anh tới không phải là để trừng phạt họ, thì mọi người nhất thời nhẹ nhõm hơn hẳn.

“Xin hỏi bảo an có ở đây không?” Khu làm việc truyền tới một giọng nữ quen thuộc.

Mọi người theo tiếng nói quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả khuôn mặt Lại Bái Khiết đỏ bừng đứng ở khu làm việc, nhất định là đã nghe được cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ.

Trong lòng cô oán trách mình là gà mẹ, rõ ràng có thể để cho bảo an của Huyền Bang ngày mai tới phòng làm việc tìm cô lấy thẻ chứng nhận công tác, nhưng mà lại lấy lý do thuận đường để đưa tới, nên mới có thể bắt gặp cuộc “hội nghị” làm cô lúng túng này.

Thuận đường đưa tới chỉ là cái cớ, còn đặc biệt tới nhìn anh mới là chuyện chính, cô chỉ là muốn mượn dịp này để xem anh mà thôi, căn bản không thể ngờ tới việc sẽ gặp được trường hợp trọng đại như vậy.

Úc Trí Thăng thế nhưng lại vì chuyện của cô mà đặc biệt mở một hội nghị?!

Quá mất mặt đi! d.đ.l.q.đ

Thấy nữ chính xuất hiện, hiện trường nổ lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, mọi người quên luôn cả việc vừa mới nói Lại Bái Khiết khó dây dưa, và sợ cô đến mức nào, mà vẫn đánh trống ro hò vui mừng như chưa có chuyện gì xảy ra!

Úc Trí Thăng cười híp mắt đáp lại: “Anh ta đến công trường rồi, có chuyện gì sao?” Nữ chính xuất hiện, đường nhiên phải do nam chính ra mặt thể hiện.

“Đây là các thẻ chứng nhận công tác của bảo an các người, làm phiền chuyển lại cho anh ta. Cảm ơn.” Màu đỏ trên mặt Lại Bái Khiết chẳng những không có giảm xuống, mà thậm chí còn bởi vì tiếp xúc mặt đối mặt với anh mà có từ từ có khuynh hướng tăng lên.

“Ôi, mặt cũng đỏ hết lên rồi kìa, nhất định là do thiếu dưỡng khí nghiêm trọng, quản lý Úc, anh nên nhanh chóng làm CPR (hô hấp nhân tạo) đi.” Có người muốn Úc Trí Thăng làm “thủ thuật phục hồi tim phổi” cho Lại Bái Khiết.

“Này, vô lễ! Cẩn thận ngày tháng sau sẽ khổ đấy.” Tiêu Giới Thiên nhảy ra ngăn đám kỹ sư này đã trở nên vô pháp vô thiên này lại.

Úc Trí Thăng cười nhận lấy thẻ chứng nhận công tác, nhìn thấy cô làm cho tâm tình của anh quá tốt. “Cảm ơn, phải để cho em đặc biệt đi một chuyến rồi.”

“Muốn vào công trường, thuận đường đưa tới.” Cúi đầu nhỏ giọng giải thích.

Cái lý do sứt sọc này căn bản không thể lừa được đám kỹ sư đã ở công trường năm này tháng nọ, chỉ là không ai dám phơi bày cô thôi, tất cả đều nhất trí hi vọng rằng người có tình ý thì có thể sẽ trở thành người nhà, như vậy thì bọn họ mới có ngày được sống dễ chịu.

“Ừm, buổi tối.....”

Thật đúng là đầu rỗng, thế nhưng lại nói tới chuyện ăn tối vào lúc này?!

Lại Bái Khiết đương nhiên lập tức mở miệng cắt lời anh. “Làm ơn nhắc nhở bảo an là ngày mai nhất định phải mang theo thẻ chứng nhận công tác để kiểm tra, cảm ơn.”

Nói xong ngay lập tức xoay người rồi đi, chạy như bay ra khỏi hiện trường.

Làm bảo an lâu như thế rồi, mà đây vẫn là lần đầu tiên cô chật vật như vậy.

Sau lưng truyền tới tiếng vỗ tay, tiếng hoan hô làm cho cô càng đi càng nhanh, cuối cùng dứt khoát chạy chậm bước.

Kỳ quái, tại sao tâm trạng của cô lại tốt đến nỗi cứ như đang được bay lên vậy?

Không phải là cô thật sự yêu rồi chứ?

Hết chương 6

15. Chương 7-1

Editor: Tiểu Ốc

Lại Bái Khiết cuối cùng vẫn đồng ý lời hẹn của Úc Trí Thăng, cùng anh ăn bữa tối, bởi vì mỗi lần địa điểm nhà hàng đều do cô quyết định, cho nên lần này cô có ý đồ đùa bỡn anh một chút.

Lên xe, cô nói vị trí của nhà hàng cho Úc Trí Thăng trước, rồi sau đó phụ trách dẫn đường; bởi vì Úc Trí Thăng ngoại trừ đến công trường cùng với khách sạn ra, thì chưa từng nghiêm túc nghiên cứu hoàn cảnh địa lý bên này, cho nên mỗi lần đều phải dựa vào cô dẫn đường.

“Đến rồi, bãi đậu xe ở đối diện nhà hàng.” Lại Bái Khiết chỉ vào lề đường đối diện với bãi đậu xe, muốn anh quẹo xe vào đó.

Bởi vì vị trí của nhà hàng là ở bên một con đường lớn, cho nên số lượng xe cộ đi lại cực lớn, Úc Trí Thăng phải đợi ở trung tuyến một lúc lâu thì mới có thể tìm được chỗ trống để đỗ xe vào.

Xuống xe, bọn họ sóng vai nhau đi tới bên lề đường chuẩn bị đến nhà hàng ở phía đối diện, nhưng mà đi qua đi lại thì xe cũng sẽ không bởi vì bọn họ phải qua đường mà thiện lương dừng lại.

“Xe quá nhiều.” Úc Trí Thăng nhìn chăm chăm vào dòng xe cộ đang chạy qua chạy lại không ngừng trước mắt.

“Ừ, có lẽ bởi vì đây là lúc tam tầm!” Lại Bái Khiết áy náy cười với anh một tiếng.

Có phải là ý đồ của cô quá xấu rồi không? Cố ý chọn một nhà hàng bên cạnh con đường lớn này, để mượn lưu lượng xe cộ cao ở nơi này, tạo ra cơ hội tiến thêm một bước nữa là —— dắt tay.

Thật không biết nên nói cái ý đồ ngậy thơ này của cô là thông minh hay là ngu xuẩn?

“Đi thôi!” Thấy một khoảng đường trống, Úc Trí Thăng như cô mong muốn kéo tay cô chạy về phía đối diện.

Thật vất vả mới nắm được tay của cô, anh cũng muốn đi chậm lại, tranh thủ cho mình nhiều thêm một chút thời gian, nhưng mà nếu như không chạy, thì bọn họ nhất định sẽ bị đâm mất, anh cũng không muốn vì cứ dắt tay như thế này mà đi đời luôn!

Lại Bái Khiết chạy chậm bước theo anh băng qua con đường.

Mặc dù đã đến cửa nhà hàng, nhưng Úc Trí Thăng vẫn không buông tay, vững vàng dắt cô đi, thậm chí cho đến khi ngồi vào chỗ của mình rồi thì tay của anh vẫn chưa buông ra.

Trước mắt thì, ý đồ nho nhỏ của Lại Bái Khiết coi như là thành công lớn.

Bởi vì có bước đệm là nắm tay, cho nên không khí khi ăn cơm không chỉ hài hòa mà còn xen lẫn một chút mập mờ.

“Mỗi chữ mỗi câu anh nói vào buổi chiều đều nghiêm túc.” Đang ăn được một nửa thì Úc Trí Thăng không báo trước nói ra những lời này, khiến cho Lại Bái Khiết có chút không kịp ứng phó.

Cô vội vàng nuốt thức ăn trong miệng: “Cái gì cơ?” Rõ ràng đã khắc từng câu từng chữ vào trong đáy lòng rồi, mà lúc này còn lựa chọn giả vờ ngu.

“Anh nói với bọn họ chuyện thích em là nghiêm túc.” Nếu lần này không thẳng thắn nhắc tới, thì có lẽ về sau sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

“Ồ.” Cúi đầu giả vờ không thèm để ý xiên một miếng thịt lợn rán, nhưng mà nếp nhăn không thể che giấu được khi cười trên mặt lại tiết lộ “bí mật” của cô rồi.

Úc Trí Thăng bắt gặp được nụ cười gần như không thể thấy được của cô.

Nếu như cô không chính diện đáp lại, vậy thì coi như là cô đã chấp nhận, điều này làm cho tâm tình của anh vô cùng tốt.

“Sau khi ăn xong có muốn cùng đi ngắm cảnh đêm không?” Đây là lần đầu tiên anh nói lời hẹn sau khi ăn.

“Cảnh đêm? Đồng bằng thì có cảnh đêm gì mà ngắm?” Đồng bằng phía nam danh như ý nghĩa (xem hình thức biết nội dung) chính là một vùng đất bằng phẳng, làm gì có nơi nào cao để có thể ngắm cảnh đêm chứ?

“Đến Vân Lâm ngắm.”

“Vân Lâm?! Đi A Lý Sơn cũng được mà, còn có thể thuận tiện ngắm mặt trời mọc nữa.” Vân Lâm cách nơi này rất xa nha!

“Cũng được, nhưng mà lần sau lại đi nhé.” Đề nghị này cũng không tệ, nhưng mà lại phải giữ chỗ kia cho lần sau đi thôi. “Ồ Vân Lâm có một quán cà phê gọi là ‘đường sắt ngân hà’, nếu như thời tiết tốt thì buổi tối có thể thấy được sao đầy trời, gần đó còn có đường sắt cao tốc trải qua, có thể nhìn thấy toàn bộ hình ảnh những tàu cao tốc gào rít đi qua ở khoảng cách gần, là một chỗ rất đặc biệt, cho nên muốn dẫn em cùng đi ngắm.”

Lại Bái Khiết để đĩa xuống. “Anh đã từng đến đó sao? Nếu không làm sao có thể biết rõ như vậy.” (đối xứng hô nha mọi người)

“Là nghe một người bạn thích chụp ảnh nói thôi, là vì anh ấy muốn chụp được một bức hình về tàu cao tốc 300km/h đi qua trong nháy mắt nên đã tìm thấy quán cà phê này, ngày đó anh ta chụp tàu cao tốc từ buổi

chiều tới tận đêm khuya, do có tàu cao tốc cùng với sao đầy trời, cho nên sau khi nhìn thấy tác phẩm của anh ấy, thì liền muốn dẫn em đi cùng nhau tự mình ngắm nhìn một chút, nếu không thì anh sẽ lầm tưởng rằng những bức ảnh kia là do đã qua anh ấy chỉnh sửa cho nên mới đẹp như vậy.”

“Nhưng mà rất xa đó! Ngày mai còn phải đi làm nữa.” Bị anh nói như thế thì có chút động lòng.

“Trở lại muộn một chút chắc không sao đâu..... Nếu không thì như vậy đi, ngày mai là thứ sáu, em có thể xin nghỉ phép được không? Chúng ta có thể thuận đường đi đến những nơi khác để đi dạo luôn, rồi sau đó sẽ quyết định xem có nên trở về Đài Bắc hay không.” Đây chỉ là suy nghĩ tạm thời mà thôi, tuyệt đối không phải là sự an bài từ trước.

Lại Bái Khiết cắn môi dưới suy tư một lát sau mới mở miệng: “Không được đâu, đột nhiên xin nghỉ phép tạm thời như vậy làm cho em cảm thấy rất không tôn trọng công ty.” Phải hạ quyết tâm rất lớn mới có thể đưa ra quyết định này.

Thật ra thì không phải là công ty không chấp nhận xin nghỉ phép tạm thời, mà là cô lo lắng rằng nếu ở chung một chỗ với anh thì sẽ xảy ra chuyện mà không thể nào thu dọn được, bọn họ chỉ có thể coi như là “vừa mới” lui tới, tất cả vẫn còn trong giai đoạn đầu mà thôi, vẫn là nên cẩn thận đề phòng một chút thì hơn.

Huống chi hồi trước anh còn có một dãy chiến công dài như vậy, vẫn nên giữ vững một khoảng cách thích hợp thì hơn, “giữ lại để quan sát” đã.

“Không thể nhờ đồng nghiệp xin nghỉ giúp một tay sao?” Nhìn thấy khuôn mặt Lại Bái Khiết lộ ra vẻ khó xử, anh cũng không muốn làm khó cô: “Vậy thì tốt nhất là chờ đến khi nào có cơ hội vậy.”

“Cảm ơn.” Cô cũng không biết vì sao lại cảm thấy có lỗi, nhưng mà nhìn thấy bộ dạng thất vọng của anh, tâm cô liền xuất hiện một dòng nước xoáy, khuấy đảo đến nỗi làm cho tim cô không ngừng co rút đau đớn.

Anh cho cô một nụ cười an ủi mà nhìn một cái cũng biết rằng đó là miễn cưỡng giả vờ: “Muốn đi rồi sao?”

Anh không hiểu, tại sao cô lại nói cảm ơn? Chẳng lẽ sự nỗ lực mấy ngày nay của anh, cùng với một buổi chiều tỏ tình này, đều chỉ đáng giá bằng hai chữ này thôi sao?

Tâm tình buồn bực tới cực điểm trong nháy mắt, cũng làm cho anh đứng ngồi không yên muốn rời đi.

“Ừ.” Cô phảng phất có thể cảm thấy anh đang tức giận.

Đứng dậy đi theo anh tới quầy thu ngân, yên lặng nhìn anh lấy ra thẻ tín dụng vô hạn, vì bầu không khí rất căng thẳng, nên lần này cô cũng không kiên trì muốn trả tiền riêng nữa.

Ra khỏi nhà hàng, Úc Trí Thăng vẫn tự nhiên dắt tay của cô băng qua đường.

Anh không phải là loại người chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà liền nóng nảy trêu đùa đối phương, không thêm để ý tới cô như một đứa trẻ, mà chỉ là vì bị từ chối cho nên tâm tình có chút kém mà thôi.

Sau khi lên xe, anh chủ động mở miệng trước: “Đã khuya lắm rồi, ngày mai còn phải đi làm nữa, anh đưa em về trước.” Không đợi cô mở miệng đã lập tức cho xe chạy, cũng không có chút chần chừ gì mà lái thẳng xe ra khỏi bãi đậu xe.

Thành phần điên cuồng muốn đi ngắm cảnh đêm cùng với đi chơi đêm vừa mới đột nhiên xuất hiện, đã bởi vì bị cô từ chối mà biến mất không còn một hình bóng, bây giờ anh chỉ muốn trở về khách sạn để nghỉ ngơi thật tốt mà thôi.

Có lẽ trực tiếp trở về Đài Bắc cũng là một lựa chọn không tồi.

Mặc dù Lại Bái Khiết yên tĩnh ngồi ở trên xe, nhưng suy nghĩ lại không ngừng quấy nhiễu như nước sông cuộn cuộn vậy, muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng liếc thấy đôi môi đang mím chặt của anh, thì cô chỉ có thể không ngừng xoay xoay cái túi ở trên đùi. Quai đeo của túi cũng sắp bị cô xoắn thành bím tóc rồi.

Ở dưới tình huống Úc Trí Thăng có ý tăng tốc độ, thì xe rất nhanh đã dừng ở trước căn hộ mà cô đang thuê.

“Đến rồi.” Anh quay đầu nhìn cô.

Mặc dù hai mắt của anh vẫn phát sáng và sâu thẳm như trước, nhưng lại mất đi sự ám áp mà vẫn luôn làm cho cô cảm thấy yên bình, điều này làm cho lòng cô luống cuống.

Mất đi cách chào tạm biệt lưu manh, mất đi nụ cười y hệt cơn đờ, mất đi những thứ này, thì Úc Trí Thăng không còn là Úc Trí Thăng nữa.

“Bye bye.” Cô vô lực nói nhỏ, âm thanh nhỏ đến mức gần như không thể nghe được.

“Bye.”

Anh nhanh chóng đáp lại làm cho cô có cảm giác như mình là một động vật lang thang lở loét khắp người, sắp bị anh đá ra khỏi xe vậy.

Cô mở cửa xe ra nhưng lại không có cách nào để đặt được chân xuống đất, bởi vì cô sợ đây sẽ là lần cuối cùng cô được ngồi xe của anh, mà cô không muốn một kết quả như vậy.

Đến lúc này, cô mới nhận ra rằng thì ra tình cảm của cô đối với anh đã trở nên sâu đậm như vậy!

Lại Bái Khiết đột nhiên quay đầu lại: “Em.....”

Anh không lên tiếng, tay trái để ở trên cửa sổ, tay phải để ở trên vô lăng, bộ dạng giống như chuẩn bị rời đi.

Lại Bái Khiết không biết lấy dũng khí ở đâu ra, mà bỗng chốc tiến về phía anh, không rõ ràng phương hướng liền hôn lên anh, vốn định hôn vào môi của anh, nhưng lại ngại vì mức độ của quan hệ cho nên chỉ hôn vào khóe miệng của anh, hơn nữa còn đụng vào hàm răng, làm cho cô đau đến nổi chảy cả nước mắt.

Nhưng điều kỳ lạ là giọt lệ này dù gần như thế nào cũng gần không nổi, cứ liên tục chảy, theo hai gò má, dọc đến cằm rồi không ngừng nhỏ xuống, sau đó cô bắt đầu cần nhằn nói liên miên giải thích về sự đắn đo khi không chịu đồng ý anh tối nay.

“Thật xin lỗi, làm đau anh rồi..... Thấy anh tức giận như vậy làm cho lòng em luống cuống, cho nên mới làm như vậy, thật sự rất xin lỗi! Em biết là anh rất muốn nhanh chóng lên giường với đối phương, nhưng mà em phải nói cho anh biết rằng, mặc dù em rất thích anh, nhưng em không phải là một người phụ nữ tùy tiện, về điểm này em rất xin lỗi.....”

Phần vạt áo trước ngực bị những giọt nước mắt từ cằm nhỏ xuống làm cho ướt đẫm một mảnh.

Đổi lại là bất kỳ ai thì cũng sẽ không thể tin được người con gái nhỏ đang khóc đến ruột gan đứt thành từng khúc này, lại là một Lại Bái Khiết nghiêm nghị không cho người khác tới gần lúc bình thường.

“Ngu ngốc.” Úc Trí Thăng gõ nhẹ một cái vào đầu cô, rồi chặn ngang kéo cô lại, đôi môi chuẩn xác đặt lên cánh môi mềm mại của cô, để cho cô nếm thử một chút cái gì gọi là hôn môi chân chính. Tóm lại là, tuyệt đối không giống như phương pháp lỗ mãng có thể làm gãy răng của cô.

Sau khi nuốt không ít nước mắt mặn mặn kia của cô, anh mới chậm rãi buông cô ra, khẽ ôm cô vào trong ngực.

“Thì ra trong mắt em anh là một người háo sắc như vậy!”

Cô im lặng. Cô quả thật đã từng cho rằng anh ở chung một chỗ với phụ nữ chỉ là để lên giường với đối phương mà thôi, nhưng mà cho dù đã biết rõ như thế, thì cô vẫn không kiềm chế được mà thích anh.

“Anh cũng không phải là đang tức giận, chỉ là cảm thấy bỏ ra tâm huyết như vậy rồi, mà vẫn không lấy được sự đáp trả công bằng nên mới cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn tạm thời nghỉ ngơi một chút mà thôi, nhưng mà ngược lại lại hù dọa được em. Tuy nhiên sau khi vừa mới biết được tâm ý của em, thì tất cả đều đã thay đổi, bây giờ tuyệt đối không hề mệt mỏi.” Khẽ hôn lên đỉnh đầu của cô.

Cô không lên tiếng, nhưng mà anh biết rằng cô đang nghe, cho nên tiếp tục nói: “Từ khi cùng với em cho tới nay, anh chưa từng có ý nghĩ muốn lên giường này, nếu không tin, thì chúng ta tiếp tục lui tới, em nhất định sẽ thay đổi cái nhìn về anh đấy! Có muốn thử một chút không?” Nhiều lời vô ích, dùng hành động chứng minh là tốt nhất.

Năm giây sau, trong ngực truyền tới giọng nói buồn buồn: “Ừ.”

Anh khẽ vuốt ve sống lưng của cô, để cho cảm xúc của cô ổn định lại.

Ai! Có thể nói gì đây? Chỉ có thể nói là anh đùa với lửa có ngày chết cháy thôi, danh tiếng quá xấu, nên mới có thể dọa cho cô gần chết khi nhắc tới chuyện hẹn hò, cho rằng mục đích của anh là muốn lên giường với cô.

Ồ..... Đây là lời mà tự anh nói, cũng chính là tự anh vỗ ngực bảo đảm, xem ra, trừ phi kết hôn, nếu không thì anh sẽ tự mình vào chùa để tạo “nghiệp”*, trải qua cuộc sống thanh tâm quả dục (vô dục vô cầu).

(*)nghiệp: tất cả hành vi, ngôn ngữ, tư tưởng trong đạo Phật gọi là nghiệp, thân nghiệp, khẩu nghiệp và ý nghiệp gọi chung là tam nghiệp

Người phụ nữ đang yêu thật là đẹp!

Sau khi lui tới cùng với Úc Trí Thăng, cả người Lại Bái Khiết đều xinh đẹp hơn, mặc dù không đặc biệt ăn diện nhưng vẫn lộ ra sự tươi đẹp động lòng người!

Tất cả mọi người đều cảm nhận được sự thay đổi của Lại Bái Khiết, phát hiện ra cô trở nên xinh đẹp hơn, cười cũng nhiều hơn, có thể thấy được cô đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc “nào đó”.

Nhưng mà —— số lượng giấy phạt từ trong tay cô không hề ít đi chút nào, cho nên nhân viên thi công vẫn không cảm thấy sự thay đổi của cô.

“Cô đã nghe nói chưa?” Quả nhiên danh tiếng vừa qua, Phương Oánh Tú liền tự động đẩy cái ghế nói nhiều về bên cạnh Lại Bái Khiết.

“Cái gì?” Lại Bái Khiết không ngẩng đầu lên, phỏng đoán rằng cô ấy vừa mới bắt quát (tám chuyện) với ai đó.

Vừa mới ăn no đã đi bắt quát, không tiêu hóa tốt sẽ tạo thành táo bón đấy.

“Tám giấy phạt ba vạn mà cô viết lần trước cho đến bây giờ vẫn không được nộp.”

Lại Bái Khiết theo thói quen nhún nhún vai.“Rất bình thường mà!” Số tiền phạt quá lớn sẽ được phép kéo dài hạn nộp, nhưng mà theo quy định, thì nhiều nhất là không thể vượt quá một tháng mà thôi.

“NO, NO, NO.” Đầu và ngón trỏ của Phương Oánh Tú cùng nhau lắc trái lắc phải.“Nghe nói mấy công nhân mà bị viết giấy phạt kia đã bị đuổi việc rồi.” Đây cũng là một trong những phương pháp xử lý khi không giao nộp tiền phạt đúng hạn.

“Ồ, vậy việc này sẽ phải do công ty bọn họ phụ trách rồi.” Nhân viên nghỉ việc thì công ty sẽ phải phụ trách nộp tiền phạt, đây cũng là quy định của Thịnh Hâm.

Phương Oánh Tú liếc cô một cái.“Cô nghĩ sẽ có khả năng đó sao?”

“Cái này còn phải phụ thuộc vào công ty sẽ xử lý như thế nào đã, chúng ta không phụ trách việc thúc giục!”

“Đúng là vậy, nhưng mà hình như Hứa Dung Hào rất có ý kiến với chuyện này.....”

Lại Bái Khiết kẹp một hồ sơ vào dưới cánh tay cắt đứt lời cô nói.“Tôi phải đi vào công trường trước.”

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh chậm rãi rời đi của cô, Phương Oánh Tú lẩm bầm lầu bầu nói thầm: “Nếu như không phải là vì số cô tốt nên gặp được Úc Trí Thăng, thì đã sớm bị Hứa Dung Hào giật điện cho biến thành xác ướp rồi! Đâu còn có thể lớn lối như vậy chứ?”

Nghĩ thì nghĩ, nhưng vẫn lập tức thu dọn đồ đạc để chuẩn bị đi tuần tra công trường.

Sau khi Lại Bái Khiết bước ra khỏi phòng làm việc, thì phun ra một ngụm tức. Thật ra thì Hứa Dung Hào đã từng vì chuyện này mà tìm tới cô, cuối cùng thậm chí còn tỏ rõ là bởi vì biết cô và Úc Trí Thăng ở chung một chỗ nên mới không trừng phạt cô, còn bảo cô phải ghi ơn người tình vào trong lòng, đây còn không phải là vì về sau lót đường cho ông sao.

Cô chỉ là làm chuyện nên làm mà thôi, vì sao Hứa Dung Hào cùng với những đồng nghiệp khác lại đối xử với cô như quái vật vậy?

Theo như thường lệ, cô định đi vào công trường từ cửa hông, mặc dù phải lượn quanh một vòng lớn, nhưng mà bình thường mọi người đều lựa chọn đi bằng cửa chính, mà cô lại không thích “náo nhiệt” như vậy, cho nên cô luôn đi đường này.

Trên đường đi đến công trường, cô nghiêm túc tự kiểm điểm chính mình có nên thay đổi thái độ làm việc, nói lỏng tiêu chuẩn xử phạt một chút hay không, vì vậy cô không chú ý tới phía trước là một tòa cao ốc trống rỗng tạm thời chưa được thi công, và có ba tên khả nghi đang oán độc nhìn chằm chằm vào cô, chờ cô đến.

16. Chương 7-2

Editor: Tiểu Ốc

Đợi đến khi cô bước vào tòa cao ốc thì hai người trong đó đột nhiên nhảy ra ngăn cô lại, cô còn chưa kịp lên tiếng kêu to, thì đã lập tức bị một người trong đó nhanh chóng dùng băng dính che miệng lại, cũng vứt tập hồ sơ cô đang vào một thùng chứa phế thải chưa được niêm phong ở bên cạnh, sau đó chia nhau ra cầm lấy cánh tay trái và cánh tay phải của cô, kéo cô vào bên trong cao ốc, mà cái tên đàn ông thứ ba đã ở bên trong lộ ra một nụ cười xấu xa, để nghênh đón cô.

“Ưm ưm ưm.....” Ngoại trừ trợn to hai mắt, và liếc mạng giấy giụa, cùng với phát ra những tiếng ô ô a a để gọi bên ngoài ra, thì cô căn bản không thể nào làm được chuyện khác.

Hai tên đàn ông cao to lực lưỡng giữ lấy hai cánh tay cô thật chặt, làm cho cô không thể nào động đậy, đến ngay cả dùng chân đá cũng không được, chỉ vĩnh viễn đá vào không khí.

Một tên đàn ông trông có vẻ như là tên cầm đầu trong ba người, quắc mắt trừng mi đi tới, vừa mở miệng liền bắn ra một trận nước miếng. “Mẹ kiếp! Đồ con diêm*! Đọc tiếp đi! Viết giấy phạt đi!”

(*) Câu nói tục đó, nguyên gốc còn kinh hơn cơ, mình đã giảm bớt rồi đó.

Lại Bái Khiết nhìn hắn ta chằm chằm, trong con ngươi tràn đầy cương quyết cùng với bướng bỉnh, lại càng chọc giận tên cầm đầu kia hơn.

“Mẹ kiếp! Nhìn cái gì? Hôm nay bị chúng tao bắt được coi như là do may xui xẻo, may đừng có nghĩ còn có thể đi ra ngoài.” Cũng may là tính tới trước mắt, thì hắn ta chỉ lớn tiếng quở rống quở kêu với cô mà thôi.

Lại Bái Khiết tự nhắc nhở mình, bất luận đối phương mắng cô như thế nào, hay thậm chí là ra tay đánh cô, thì cũng tuyệt đối không được rơi lệ trước mặt những loại người này.

Bởi vì rơi lệ trước mặt bọn chúng là một loại lãng phí!

Vừa rồi cô đã lập tức nhận ra bọn họ, chính là ba người công nhân bị viết giấy phạt ba vạn lần trước.

“May được, may lợi hại, may khá lắm!” Tên cầm đầu từ từ, dùng sức vỗ tay. “Làm cho chúng tao bị đuổi việc chắc may sướng khoái lắm nhỉ?” Hắn đi đến một chỗ cách cô đúng một bước chân.

Lại Bái Khiết vẫn nhìn hắn ta chằm chằm như cũ, trong mắt không có một chút sợ nào.

Tên cầm đầu nhếch môi, hở ra một hàm răng lệch lạc màu đỏ đen lẫn lộn, trong miệng còn phát ra từng trận mùi hôi thối như nước cống. “Hôm nay tao sẽ dạy dỗ cho đứa trẻ chưa từng chịu khổ như mày, giúp mày trở thành người lớn!”

Miệng bị bịt lại, cho nên Lại Bái Khiết chỉ có thể rên lên một tiếng, nội tâm không ngừng nhắc nhở mình phải tỉnh táo và kiên cường, tuyệt đối không thể để lộ ra dáng vẻ sợ hãi.

“Mày có biết rằng chúng tao đều một gia đình phải nuôi không? Chỉ với một vài nét bút tùy tiện viết lên của mày thôi, mà chúng tao phải làm biết bao nhiêu là công việc không công mày có biết không hay? Đọc sách nhiều thì giỏi lắm sao?” Ngón trở dùng sức chỉ vào đầu của cô. “Chúng tao bị công ty đuổi việc mày rất

sảng khoái đúng không? Bây giờ liền đổi lại là chúng tao sáng khoái, tao muốn nhìn xem mày còn có thể kiêu ngạo được bao lâu!”

Tên cầm đầu đi đóng cánh cửa lớn của tòa ốc lại, còn thuận tiện khóa cửa, để phòng ngừa có người đi vào.

“Chúng tao muốn xem xem mày có bản lĩnh lớn đến mức nào.” Tên cầm đầu lấy ra một con dao gọt hoa quả, cố ý dao động qua lại ở trên mặt cô, hù dọa cô. “Nghe nói gương mặt của phụ nữ rất quan trọng, bộ dạng của mày cũng không tệ, không biết nếu như trên mặt có thêm vài vết sẹo, thì còn có ai dám muốn hay không?”

Lại Bái Khiết nhìn chằm chằm theo dõi hấn ta, coi như là sợ hãi bị hủy dung đi chẳng nữa, thì cũng tuyệt đối không biểu hiện ra ngoài.

“Ôi —— không hổ là bảo an, vẫn còn rất hung hãn cơ đấy!” Tên cầm đầu hả hê di chuyển con dao càng ngày càng nhanh, sợ để lại một vết dao cắt tỉ mỉ trên mặt của cô, hơn nữa còn nhanh chóng rỉ ra máu, mặc dù vết thương không sâu lắm, nhưng cũng đủ để dọa cho ba tên “người xấu” kia sợ hết hồn.

Một người trong đó có vẻ thiếu kiên nhẫn, mở miệng khê hô: “Này, cẩn thận một chút đi!”

Mặc dù trong lòng tên cầm đầu khấn nguyện muốn chết, nhưng lại cố làm ra vẻ trấn định dời con dao đi. “Ai, trò chơi còn chưa bắt đầu đâu, làm sao có thể phá hỏng mặt của mày trước được?”

Nếu như dùng dao nguy hiểm, vậy thì chỉ có thể đổi những phương pháp khác để hù dọa cô ta thôi!

Suy nghĩ một chút, tên cầm đầu liền xé rách phần tay áo sơ mi của cô. die nda nle quydo n

Vốn đang là Lại Bái Khiết gặp biến cũng không sợ hãi nhưng rốt cuộc cũng phải phát ra từng trận gào nhẹ, thân thể không ngừng vùng vẫy giãy dụa.

Bất kể bọn họ đánh, mắng cô như thế nào đi chẳng nữa thì cô cũng đều không sợ, nhưng mà lại sợ bọn họ “đụng” vào cô!

Một trong hai tên trợ thủ kinh ngạc đến nỗi âm thanh run run. “Sẽ không phải là thật sự nghĩ rằng.....” Ban đầu bọn họ chỉ là muốn dạy cho cô một bài học thật tốt, tuyệt đối không có ý định xâm phạm cô!

Hấn ta rất hồi hộp, bởi vì Lại Bái Khiết nhận ra bọn họ, ngộ nhỡ sau khi cô được giải cứu, thì tội cường bạo chính là một hành vi phạm tội bị truy tố, nhất định sẽ phải ngồi tù, hơn nữa nghe nói cảnh sát ghét nhất là tội phạm cường bạo, bình thường đều sẽ bị chính đến nỗi không còn hình dạng người, hấn ta còn có vợ và con cần phải nuôi đấy, tuyệt đối không thể ngồi tù được!

“Suy nghĩ cái gì vậy? Chỉ bằng cô thôi sao?! Xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng mà lại khiến cho người ta chán ghét, nhìn thấy gương mặt này của cô chỉ muốn đánh tàn bạo, nếu chiếm lấy mày, thì nhất định sẽ làm ô nhục ‘em trai’ của tao.” Giọng nói của tên cầm đầu tràn đầy khinh miệt đối với cô.

Lại Bái Khiết nghe được lời nói của hấn ta thì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô tình nguyện bị đánh đến chết, cũng không muốn để cho bọn chúng đụng vào cô.

Hai tên kia cũng rõ ràng thoải mái hơn, bọn chúng cũng chỉ là muốn dạy dỗ cô một chút mà thôi.

“Lần này, coi như là dạy cho cô một bài học, Đài Loan nhỏ không tán gẫu linh tinh, mọi người đều là cùng nhau chuộc lợi, khi làm chuyện gì thì không nên quá tuyệt tình, như vậy.....” Tên cầm đầu dạy cho cô đạo lý làm người.

Cô không cũng có nghe kỹ, nhưng mà “tả hữu hộ pháp”^{*} của cô lại liên tục gạt đầu, vô cùng thụ giáo.

(*)tả hữu hộ pháp: tùy tùng, người hầu (mình chỉ thấy mỗi nghĩa này hợp lý, bạn nào biết thì đóng góp, giải nghĩa cho mình với)

Thừa dịp hai tên trợ thủ buông lỏng cảnh giác, Lại Bái Khiết liền tránh thoát khỏi sự trói buộc của bọn họ, chạy như điên về phía cửa.

Ba tên đàn ông đều nhất thời kinh ngạc, nhưng mà chỉ sững sờ vèn vèn đứng một giây, rồi tên cầm đầu đứng cách cửa chính gần nhất vội vàng đuổi theo.

Cô chạy vội tới trước cửa, tay cũng đã chạm được vào nắm cửa, nhưng lại bị tên cầm đầu đuổi theo kịp túm trở về.

“Muốn làm cái gì?” Tên cầm đầu nắm lấy tóc cô từ phía sau, vô cùng tức giận lôi cô vào bên trong, kết quả lại bởi vì dùng sức quá mạnh mà khiến cho Lại Bái Khiết bị đụng phải một chiếc tủ sắt chưa được hoàn thành xong, chẳng những ngực bị chấn thương nghiêm trọng, mà nay cả phần trán bên trái cũng bởi vì bị đụng vào tủ sắt mà sưng lên một cục.

Cô yếu ớt ngã nằm trên mặt đất, vết thương trên trán và ngực truyền tới từng cơn đau nhức, khiến cho cô chỉ có thể khổ sở cuộn mình lại thành một đoàn.

Ba tên đàn ông ngây ngô đứng ở một bên, mờ mịt nhìn sắc mặt trắng bệch, ngũ quan nhảu tít lại vào với nhau của Lại Bái Khiết, sau đó trở mắt nhìn cô khổ sở nhắm hai mắt lại, không biết là ngất vì quá đau, hay là vì đã chết.

Bây giờ tình huống đã vượt qua ngoài tầm kiểm soát của bọn họ, ban đầu bọn họ chỉ định dạy dỗ cô một chút thôi, chứ không muốn thật sự tổn thương cô.

Tên cầm đầu vừa mới ra tay cũng luống cuống, không thể tin được sức lực của mình lại có thể lớn đến mức này!

Vì rất sợ phải ngồi tù nên tên trợ thủ kia lại run run mở miệng một lần nữa: “Cô cô cô..... Cô ta làm sao rồi?”

“Đúng đúng, đúng vậy! Làm sao mà mới bị đụng một cái đã gục rồi?” Một tên trợ thủ khác cũng khản trương không kém.

Có lẽ sau này bọn họ có thể trở thành hai cái máy rung âm.

Tên cầm đầu sững sờ nhìn vào Lại Bái Khiết đã lâm vào hôn mê. dđlqđ

“Mẹ kiếp! Mới vậy thì làm sao mà chết được?” Hắn ta chỉ là nhẹ nhàng kéo cô một cái thôi a!

Sắc mặt của hai tên kia nhất thời trắng bệch, sợ hãi nhìn chằm chằm vào Lại Bái Khiết không nhúc nhích trên mặt đất.

Tên cầm đầu đẩy đẩy một người trong đó. “Mày thử xem một chút đi.”

Đối phương cũng không muốn, đứng im không nhúc nhích như một cọc gỗ.

“Hửm?” Tên cầm đầu nhíu mày cao lông mày như ngọn núi lên, hắn ta chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Người nọ tay run chân cũng run ngồi chồm hổm xuống, thăm dò hơi thở của Lại Bái Khiết, vẻ mặt từ nặng nề biến thành như trút được gánh nặng.

“Như thế nào?” Tên cầm đầu và tên còn lại rất để ý.

“Còn sống.”

Ba người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ phải làm sao?” Người đang ngồi chồm hổm mở miệng hỏi ý kiến của hai tên kia.

Trong ba cặp mắt thì có hai cặp tự động chuyển tầm nhìn lên trên người tên cầm đầu.

“Còn có thể làm gì nữa? Mau chóng đi thôi!” Tên cầm đầu cũng biết mình gây ra họa lớn rồi.

“Thế còn cô ta?” Người đang ngồi ngó ngó Lại Bái Khiết.

Tên cầm đầu dừng lại một chút rồi sau đó mới nói: “Quan tâm cô ta làm cái khỉ gió gì, dù sao nếu cô ta không trở về thì mọi người cũng sẽ đi tìm cô ta. Mau chóng rời đi thôi! Đợi đến khi nào cô ta tỉnh lại thì nhất định sẽ đi tìm chúng ta, mấy người có kinh nghiệm ngồi tù sao? Còn không nhanh chóng về nhà thu dọn một chút, chạy trốn vẫn là quan trọng hơn!”

Sau khi được hắn ta nhắc nhở, hai tên kia mới tỉnh mộng, không để ý tới sự sống chết của Lại Bái Khiết, mà mau chóng trốn ra khỏi hiện trường.

Trước khi chạy trốn cũng không quên cởi sợi dây trói cô ra, và tháo miếng băng dính trên miệng cô xuống, kéo cô đến một góc trong phòng, sau đó tùy tiện dọn dẹp hiện trường một chút rồi mới rời đi.

Bọn chúng ngây thơ cho rằng nếu làm như vậy thì Lại Bái Khiết sau khi tỉnh lại sẽ có thể tự mình “đi” ra ngoài cầu cứu.

Lại Bái Khiết nằm một mình ở trên sàn nhà lạnh lẽo, cho đến khi sắc trời trở nên mờ mờ tối, rồi cuối cùng khi trăng sáng đã lên cao và bắt đầu làm công việc của mình, thì vẫn không có người nào phát hiện ra cô.....

Từ xế chiều Úc Trí Thăng đã bắt đầu không tìm thấy Lại Bái Khiết nên cảm thấy rất lo lắng, ẩn nhẫn thêm nửa tiếng nữa, mới đi hỏi Phương Oánh Tú cùng với những đồng nghiệp khác về tung tích của cô, xác định vào buổi trưa cô nói muốn đi vào công trường rồi sau đó không ai thấy cô nữa, thì mới chịu tới cầu xin Hứa Dung Hào cho phái người đi tìm kiếm cô.

Nhân viên mất tích là một chuyện lớn đến mức nào cơ chứ! Hơn nữa Lại Bái Khiết còn là bạn gái của Úc Trí Thăng, thân phận đặc biệt như vậy khiến cho chuyện này được báo cáo lên đến tận nơi của tổng giám đốc, tổng giám đốc đã lập tức hạ lệnh cho tất cả các nhân viên đang ở công trường cùng với bảo vệ tham gia vào cuộc tìm kiếm.

Úc Trí Thăng cũng mang theo đám quản lý Tiêu lục soát mọi ngóc ngách trong công trường.

Bọn họ căn cứ vào lời nói của Phương Oánh Tú vào lúc xế chiều là Bái Khiết nói muốn đi vào công trường rồi sau đó không thấy đâu nữa, mà phán đoán rằng cô đang ở trong công trường, vì vậy bọn họ dọc theo thói quen đường đi của Lại Bái Khiết mà triển khai tìm kiếm, nhưng mà một chút thu hoạch cũng không có, cho đến khi quản lý Tiêu cầm đèn pin đi đến một khu vực cách chỗ cửa hông một đoạn ngắn, thì nhìn thấy ở trong một chiếc thùng chứa phế thải, có một tập hồ sơ mà Lại Bái Khiết thường xuyên cầm theo.

“Còn có những đầu mối khác không?” Cầm lấy tập hồ sơ dính đầy bụi đất, cảm xúc của Úc Trí Thăng rất kích động.

Quản lý Tiêu lắc đầu một cái. “Chỉ có cái này thôi, thoát nhìn thì có vẻ như bị cố ý ném vào.”

Hiện trường lâm vào bầu không khí bi thương, loại tình huống thấy vật mà không thấy người này chỉ e rằng là lành ít dữ nhiều.

Úc Trí Thăng cẩn thận nhìn hoàn cảnh xung quanh, cố gắng tìm những đầu mối khác.

Anh giơ tay cầm đèn pin lên chỉ vào một tòa cao ốc đang được mở rộng tối đen như mực. “Đây là cái gì?”

Mọi người theo tia sáng nhìn lại, quản lý Tiêu ở bên cạnh trả lời: “Là một tòa cao ốc đang được mở rộng, nhưng mà do không đạt tiêu chuẩn về kiểm nghiệm phòng cháy chữa cháy, nên tạm thời không được sử dụng.” d*đ*1*q*đ

“Đã có ai tìm ở bên trong chưa?” Ánh mắt của anh vẫn nhìn chằm chằm vào tòa cao ốc kia.

“Ừm..... Hẳn là không có, vừa nãy bảo vệ đã nói qua, khu này là do chúng ta phụ trách tìm kiếm, không ai trong chúng ta.....”

Không đợi quản lý Tiêu nói xong, Úc Trí Thăng đã cầm theo đèn pin chạy như điên về phía tòa cao ốc, những người khác thấy thế cũng đuổi theo.

Lúc Úc Trí Thăng đi vào thì không thấy Lại Bái Khiết đâu, nhưng lại tìm thấy thẻ chứng minh thư của cô, nên càng thêm xác định cô đang ở trong tòa cao ốc này hơn, lúc này đám quản lý Tiêu cũng đi theo anh tiến vào bên trong tòa cao ốc.

Mỗi người cầm theo một chiếc đèn pin chia nhau ra tìm kiếm, khi Úc Trí Thăng đi tới căn phòng ở trong cùng của tầng một thì xuyên qua ánh sáng của đèn pin, nhìn thấy Lại Bái Khiết đang cuộn lại trên mặt đất, anh điên cuồng hét lên một tiếng rồi chạy về phía cô, quỳ gối bên cạnh, rồi ôm cơ thể lạnh lẽo của cô vào trong ngực.

Đám quản lý Tiêu chạy tới theo tiếng kêu rồi đồng thời dùng đèn pin để chiếu sáng vào chỗ bọn họ.

Lại Bái Khiết sắc mặt trắng bệch, thân thể lạnh lẽo, hơi thở mong manh, giống như chỉ còn lại mỗi hơi tàn.

Thảm trạng của cô khiến cho hiện trường thoát nhìn rất kinh hãi!

Úc Trí Thăng khổ sở không nói nên lời, chỉ biết rằng cô còn sống, nhưng mà rất suy yếu.

“Nhanh, thông báo cho bảo vệ gọi xe cứu thương.” Quản lý Tiêu phản ứng lại đầu tiên.

Lập tức có người lấy điện thoại ra.

Úc Trí Thăng cởi áo khoác trên người xuống để bọc cô lại, sau đó ôm lấy cô thật chặt, vùi mặt vào vai cô, muốn dùng những giọt nước mắt nóng bỏng để sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của cô.....

Hết chương 7

17. Chương 8-1

Editor: Tiểu Ốc

Khi Lại Bái Khiết tỉnh lại thì đã thấy mình nằm ở trong bệnh viện, trong phòng bệnh ngoại trừ Úc Trí Thăng ra, thì Hứa Dung Hào và Phương Oánh Tú cũng ở đây.

Nhìn thấy bọn họ, cô rất muốn ngồi dậy, nhưng mà thân thể chỉ cần hơi động một chút, là ngực sẽ lập tức truyền đến một trận đau nhức làm cho cô nhú chặt chân mày.

“Trước hết đừng cử động, muốn cái gì thì nói với anh, có muốn uống nước không?” Úc Trí Thăng đi tới bên cạnh giường.

Cô gật đầu trước, sau đó lại lắc đầu, cổ họng khô rát đến nỗi không phát ra được một âm thanh nào.

Úc Trí Thăng thấm một miếng bông y tế vào nước ấm rồi xoa nhẹ lên đôi môi khô nứt của cô. “Xương sườn của em bị gãy, bác sĩ nhắc nhở là không được lộn xộn.”

“Đúng vậy! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại nghiêm trọng như vậy?” Mặt Phương Oánh Tú tràn đầy quan tâm và..... tò mò.

“Bây giờ cô ấy cần phải nghỉ ngơi, đợi đến khi nào cô ấy khỏe rồi thì hãy nói.” Úc Trí Thăng cảm thấy rất tức giận đối với việc Phương Oánh Tú không thức thời, trong giọng nói tràn đầy không vui.

Phương Oánh Tú và Hứa Dung Hào đều bị bộ dạng nghiêm nghị của anh dọa cho phát sợ.

“Thật xin lỗi.” Phương Oánh Tú nói xin lỗi.

Hứa Dung Hào dè xuống sự nghi vấn trong lòng, thức thời nói: “Tôi thấy chúng ta nên đi về trước, để cho Bái Khiết nghỉ ngơi thật tốt đã!” Mặc dù ông ta cũng rất tò mò về việc rốt cuộc Lại Bái Khiết đã gặp phải ai, và bị tấn công như thế nào? Nhưng mà ông ta càng sợ ánh mắt hung ác của Úc Trí Thăng hơn.

“Ừ, hẹn gặp lại.” Úc Trí Thăng không thêm khách sáo với bọn họ, cũng chẳng thêm quan tâm tới ý nguyện của Lại Bái Khiết, mà thay cô trả lời trước.

Thái độ như vậy của anh làm cho bọn họ cảm thấy lúng túng.

Hứa Dung Hào vuốt vuốt mặt nói: “Vây..... cô nghỉ ngơi cho tốt đi, chờ đến khi nào cô khá hơn một chút thì chúng tôi sẽ lại tới thăm cô.”

Sau khi đám Hứa Dung Hào rời đi, Úc Trí Thăng ngồi trở lại bên cạnh giường nắm chặt lấy tay cô.

“Em bị làm sao?” Cô biết nơi này là bệnh viện, nhưng lại không biết tình trạng của mình như thế nào?

“Bị gãy bốn cái xương sườn, và bị chấn thương sọ não nhẹ.” Đặt tay của cô ở trên môi, rồi tỉ mỉ hôn xuống.

Lại Bái Khiết chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh. “Bốn cái?”

“Ừ, bốn cái bị gãy lìa, và có hai cái bị nứt.” Khi bác sĩ nói cho anh biết thì anh còn cho rằng bác sĩ chẩn bệnh sai.

“Phải mất bao lâu thì mới có thể phục hồi lại như cũ?” Bởi vì đau, cho nên âm thanh của cô rất nhỏ, anh gần như phải nghiêng đầu vào bên môi cô mới có thể nghe rõ được.

“Ít nhất từ hai tuần lễ trở lên.” Đây vẫn chỉ là phỏng đoán mà thôi, vì bác sĩ nói là còn phải phụ thuộc vào khả năng hồi phục sức khỏe của bản thân bệnh nhân.

“Phải nằm viện tận hai tuần lễ?” Nếu như không có “đau” trong người, thì cô đã không thể bình tĩnh như vậy được!

Úc Trí Thăng lắc đầu một cái. “Không cần, ngày mai có thể xuất viện rồi, nhưng mà nếu như ở nhà thì phải nằm ngửa, để cho vết thương tự mình khép lại.”

Xương sườn là nơi duy nhất không cần đặc biệt chữa trị, mà chỉ cần người bệnh nằm ngửa dưỡng thương là có thể khiến nó tự động khép lại.

“Được rồi, em đã nói quá nhiều, bây giờ đừng nói gì nữa, anh sẽ không trả lời bất kỳ vấn đề gì em hỏi đâu.” Nghi vấn trong lòng anh còn nhiều hơn so với cô, nhưng mà vì muốn để cho cô được nghỉ ngơi chu đáo, cho nên anh chỉ có thể nhin.

“Một vấn đề cuối cùng.” Âm lượng hơi yếu của cô cùng với cặp mắt vô tội, làm cho anh không nỡ lòng từ chối.

“Hỏi đi!”

“Bây giờ là mấy giờ?” Ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ làm cho cô có chút hoài nghi rằng liệu mình có thể đã hôn mê mấy ngày liên tiếp rồi không.

“Mười một giờ sáng.” Anh canh giữ ở bên cạnh cô cả đêm, ngoại trừ chớp mắt ra, thì đôi mắt gần như không có khép lại.

Nhìn thấy trong mắt của cô còn có sự nghi ngờ, thì anh chủ động giải thích: “Bọn anh tìm được em vào tối ngày hôm qua.”

Cô khẽ gật đầu một cái. die ndan lequ ydo n

Cũng may là chỉ là hôn mê một đêm, mà không phải là mấy ngày.

“Được rồi, vấn đề cuối cùng cũng đã hỏi xong, hãy nghỉ ngơi thật tốt đi.” Anh thay cô kéo chăn lên cao, hi vọng cô có thể nghỉ ngơi thật nhiều.

Phòng bệnh đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa, làm cho bọn họ đồng thời nhìn về phía cửa.

Cửa phòng bị một cánh tay đẩy ra, một đôi vợ chồng trung niên bước vào, tuy là lần gặp mặt đầu tiên, nhưng mà Úc Trí Thăng chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra được bọn họ chính là cha mẹ của Bái Khiết, bởi vì dáng dấp của Bái Khiết thật sự quá giống với mẹ cô.

“Bái Khiết!” Tưởng Ngọc Thiển chạy thẳng tới trước giường bệnh, lo lắng cho tình trạng của con gái.

Úc Trí Thăng vội vàng ngăn ở trước giường, lo lắng mẹ Lại sẽ nhất thời không khống chế được mà nhào lên trên người Lại Bái Khiết, làm cho vết thương của cô nghiêm trọng hơn.

“Anh là.....” Bị một người đàn ông ngăn cản không cho đến gần con gái, làm cho sắc mặt của Tưởng Ngọc Thiển khó coi giống như dưa chua vừa mới được ngâm muối.

“Úc Trí Thăng, bạn của Bái Khiết.” Bây giờ không phải là lúc để nói chuyện gia đình, cho nên anh chỉ giới thiệu sơ lược về mình.

“Con bé chẳng phải chỉ có mỗi bạn nữ thôi sao?” Sắc mặt của Tưởng Ngọc Thiển vẫn rất khó coi.

Mặc dù người đàn ông ở trước mặt bà bây giờ râu ria lúm phúm, vạt áo sơ mi xộc xệch không được gài vào trong quần Tây, nút áo ở ngực cũng bị cởi ra hai cúc, nhưng mà sức quyến rũ lại vẫn không giảm đi một chút nào, ngược lại còn anh tuấn đẹp trai cực kỳ, nếu như Bái Khiết đơn thuần mà cặp kè với một người đàn ông như vậy thì nhất định sẽ bị ăn hiếp, thật không hiểu nổi con bé quen biết người đàn ông này như thế nào.

Huống chi Bái Khiết nên được chăm sóc bởi một bạn nữ mới tương đối dễ dàng chứ, sao lại là anh ta?! Cho nên bà chỉ có thể nghi ngờ rằng anh ta và Bái Khiết tuyệt đối không phải là bạn bè bình thường.

“Đồng nghiệp cùng với quản lý của cô ấy vừa mới rời đi rồi.” Thái độ của Úc Trí Thăng rất bình tĩnh.

Lại Bách Xuyên vẫn luôn bị gạt sang một bên rất sợ bọn họ sẽ bắt đầu giống như mấy phim võ hiệp, không ngừng cãi qua cãi lại rồi nhìn chăm chăm vào nhau, cho nên chen miệng vào nói: “Xem tình trạng của Bái Khiết trước đã, rồi hãy nói những thứ khác sau.”

“Đúng nha.” Ở trước mặt chồng, Tưởng Ngọc Thiển lập tức biến thành một người phụ nữ dịu dàng hiền thực, không còn bộ dạng khôn khéo như vừa rồi nữa.

Đến bây giờ, Úc Trí Thăng coi như được lĩnh giáo cái gì gọi là phụ nữ “hay thay đổi”.

Hai vợ chồng đến gần bên giường, Lại Bái Khiết cũng chỉ có thể yếu ớt khẽ nhếch miệng.

“Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tưởng Ngọc Thiển đau lòng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của con gái.

Khi nhận được điện thoại thông báo thì bọn họ chỉ biết là Bái Khiết bị thương đang nằm viện, còn tình hình cụ thể như thế nào thì cũng không rõ ràng, thậm chí trên đường tới đây còn suy đoán là do tai nạn giao thông ngoài ý muốn.

Nhìn thấy cha mẹ, Lại Bái Khiết không cách nào kiềm chế được mà nước mắt tràn mi, chảy xuống theo khuôn mặt, phần tóc mai bên tai nhanh chóng ướt đẫm một mảnh.

“Ai da! Đừng khóc đừng khóc, con không có chuyện gì là tốt rồi.” Tưởng Ngọc Thiển lau nước mắt cho cô.

“Bác gái, bác sĩ đã dặn dò là Bái Khiết phải nghỉ ngơi thật nhiều, cảm xúc cũng không được để cho quá mức kích động, trước hết chúng ta đừng có quấy rầy cô ấy, tình hình cụ thể như thế nào thì cháu sẽ báo cáo cho hai người.” Mặc dù có thể thông cảm cho việc vợ chồng bọn họ vội vã muốn nói chuyện tâm tình với con gái, nhưng mà vì muốn để cho Bái Khiết được nghỉ ngơi đầy đủ, nên Úc Trí Thăng không thể làm gì khác hơn là phải diễn vai người xấu một lần nữa.

“Đúng vậy, anh thấy bộ dạng của Bái Khiết cũng mệt mỏi lắm rồi, hay là cứ để cho con bé nghỉ ngơi thật nhiều trước đã.” Lại Bách Xuyên phụ họa.

Hai phiếu thắng một phiếu, Tưởng Ngọc Thiển không thể làm gì khác hơn là ngồi yên tĩnh ở trên một chiếc ghế trong phòng bệnh.

“Bác có muốn ăn chút trái cây gì không?” Úc Trí Thăng hỏi hai người.

Hứa Dung Hào cùng với Phương Oánh Tú có mang theo một giỏ trái cây tới đây, nhưng mà Bái Khiết không có cách nào để ăn cơm, cho nên để phòng tránh việc lãng phí hoa quả, thì không thể làm gì khác hơn là nhờ những vị khách tới thăm cô ăn hộ. d’đ’l’q’đ

Bọn họ lắc đầu từ chối.

“Bây giờ làm gì có tâm tình để ăn hoa quả cơ chứ.” Trong lòng Tưởng Ngọc Thiển không khỏi có chút thành kiến đối với Úc Trí Thăng, đến lúc nào rồi mà còn muốn bà ăn hoa quả?!

“Đây là do đồng nghiệp của Bái Khiết đưa tới, nhưng mà bây giờ cô ấy không thể ăn, cho nên không thể làm gì khác hơn là chúng ta tự giải quyết.”

Tưởng Ngọc Thiển gật đầu coi như là tiếp nhận lời giải thích của anh. “Tình trạng của Bái Khiết như thế nào rồi? Bác sĩ nói gì?” Đây mới là chuyện mà bọn họ quan tâm nhất.

“Bốn cái xương sườn bị gãy lìa, và có hai cái khác bị nứt, còn bị chấn thương sọ não nhẹ nữa.” Nếu như chuyện này xảy ra ở trên một người khác, thì anh sẽ chỉ cảm thấy đây là một chấn thương nhẹ, nhưng mà nếu đối tượng là Bái Khiết thì lại không phải là một chuyện nhỏ.

“Tại sao lại bị thương?” Lại Bách Xuyên cũng rất quan tâm đến con gái.

Úc Trí Thăng nhún vai. “Về việc này thì phải hỏi Bái Khiết.”

Ba người đồng thời nhìn về phía Lại Bái Khiết đang nằm ở trên giường, nhưng bởi vì mệt mỏi nên cô đã chìm vào trong giấc ngủ.

“Bọn cháu phát hiện ra cô ấy ở trong một tòa cao ốc bị bỏ hoang, theo như bước đầu suy đoán thì đó có thể là những người công nhân bị Bái Khiết viết giấy phạt, nhưng mà điều này vẫn chỉ là suy đoán của bọn cháu mà thôi, tốt nhất vẫn là nên chờ đến khi nào Bái Khiết khỏe lại thì hỏi.” Úc Trí Thăng liếc nhìn Lại Bái Khiết, trong mắt đầy tràn thâm tình chân thành.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Toàn bộ kết quả kiểm tra sẽ được đưa ra vào ngày mai, nếu như không còn bị thương ở chỗ khác, thì nhanh nhất là ngày kia có thể xuất viện rồi.” Lẽ ra là ngày mai có thể xuất viện rồi, nhưng mà bởi vì phải chờ những kết quả kiểm tra khác, cho nên bác sĩ mới đề nghị ở lại bệnh viện lâu thêm một ngày.

“Ngày kia?!” Hai vợ chồng trầm miệng một lời nói.

“Bây giờ con bé ngay cả cử động cũng khó khăn, làm sao có thể xuất viện được? Bác sĩ ngày nay bị làm sao vậy? Vừa mới vào được một lúc thì đã muốn đuổi người rồi?! Bệnh viện cũng có phải là chỗ tốt đẹp gì đâu, nếu không phải là do bất đắc dĩ thì ai muốn vào chứ!” Tưởng Ngọc Thiển rất không vui.

Lại Bái Xuyên vỗ vỗ bả vai của vợ nói: “Bác sĩ đưa ra quyết định như vậy nhất định là có lý do của họ.”

“Đúng vậy, bị gãy xương sườn cũng không cần phải chữa trị đặc biệt, mặc kệ là ở nhà hay nằm viện, thì đều chỉ cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi thật tốt, là xương sẽ tự động khép lại, bác sĩ cũng cho rằng Bái Khiết sẽ thích tĩnh dưỡng ở nhà hơn, cho nên mới đề nghị ngày kia xuất viện.” Úc Trí Thăng giải thích cho bác sĩ.

“Sẽ không phải là anh chăm sóc cho Bái Khiết sau khi xuất viện đấy chứ?” Tưởng Ngọc Thiển nghi ngờ nhìn chăm chăm vào anh.

Bà có thể từ ánh mắt nhìn Bái Khiết, cùng với những hành động như thỉnh thoảng kéo chăn cho cô, và sờ trán đo nhiệt độ của Úc Trí Thăng, mà đại khái đoán được quan hệ của bọn họ.

“Thật ra thì cháu còn chưa suy nghĩ đến vấn đề này.” Trước mắt anh chỉ lo lắng đến việc liệu Bái Khiết có thể còn bị những nội thương khác hay không.

“Tôi sẽ ở lại chăm sóc cho con bé!” Tưởng Ngọc Thiển đưa ra quyết định, con gái của bà thì đương nhiên là phải do bà chăm sóc rồi.

“Thế cũng tốt, như vậy sẽ thuận tiện hơn.” Lại Bái Xuyên tán thành ý kiến của vợ.

Úc Trí Thăng không bày tỏ ý kiến gì, anh cũng cảm thấy để Tưởng Ngọc Thiển chăm sóc cho Bái Khiết là tốt nhất.

Ba người coi như đạt thành một ý kiến chung.

Thật may là qua như kết quả kiểm tra, thì Bái Khiết không bị những nội thương khác.

Sau khi xuất viện rồi trở lại căn hộ cô đang thuê, thì Tưởng Ngọc Thiển chăm sóc cho Bái Khiết, và xử lý tất cả mọi việc mấy ngày liên tiếp, mặc dù Úc Trí Thăng đều ngày ngày xuất hiện, nhưng mà việc có thể giúp đỡ được rất ít.

Bởi vì quá độ mệt nhọc cùng với không quen khí hậu cho nên ngày ngày mất ngủ, cơ thể của Tưởng Ngọc Thiển bắt đầu yếu dần, ban đầu vốn luôn uống thuốc điều hòa huyết áp nhưng cũng bắt đầu có dấu hiệu tăng cao.

Nhìn thấy Tưởng Ngọc Thiển không khỏe, Úc Trí Thăng liền chủ động đưa ra đề nghị thuê người giúp việc chăm sóc cho Bái Khiết, sau khi nhận được sự đồng ý của Lại Bái Xuyên và Tưởng Ngọc Thiển, thì anh nhanh chóng tìm được người làm thích hợp, mà sau khi Tưởng Ngọc Thiển thấy Bái Khiết có thể tự ngồi và nằm, thì tạm thời trở về Đài Bắc để điều dưỡng thân thể trước.

Úc Trí Thăng trở lại đi làm như bình thường, nhưng chỉ hời hợt đối với sự quan tâm của mọi người, không hề cảm ơn bọn họ.

Anh đã đồng ý với Bái Khiết, là “cá nhân” anh sẽ không truy cứu chuyện này, cũng sẽ không cố ý tìm ba tên công nhân kia, cho nên bình thường vào lúc đối mặt với sự hỏi thăm của những người khác thì đều tìm nhẹ tránh nặng, một câu qua loa.

Mỗi ngày khi thời gian tan sở vừa đến, thì anh liền trực tiếp xuất hiện ở căn hộ của Bái Khiết. dienndannlee-quyudoon

Hôm nay vừa vào đến cửa, liền nhìn thấy vẻ mặt mày ỉn của người giúp việc ngồi ở trong phòng khách nhỏ.

“Sao vậy? Bái Khiết đâu?” Úc Trí Thăng có chút khẩn trương, lo lắng Bái Khiết đã xảy ra chuyện gì.

“Vừa mới ngủ.” Người giúp việc từ từ mở miệng.

“Ồ.” Úc Trí Thăng lướt qua căn phòng khách nhỏ, định đi vào gian phòng nhìn Bái Khiết.

Người giúp việc mở miệng gọi anh lại. “Úc tiên sinh.”

18. Chương 8-2

Editor: Tiểu Ốc

Anh quay đầu lại.

“Lại tiểu thư là một bệnh nhân rất phối hợp không sai, chỉ là.....”

“Chỉ là làm sao?” Ngàn vạn lần đừng nói với anh là không biết làm, nếu không thì biết tìm ai bây giờ?

“Chỉ là cô ấy không để cho tôi lau người giúp cô ấy, đi vệ sinh cũng không cho tôi giúp, nếu như vậy sẽ không tốt cho cơ thể!” Cô biết có thể là vì Lại Bái Khiết sợ lúng túng, cho nên mới ngượng ngùng không muốn cô giúp một tay, nhưng mà nếu cứ nhịn như vậy thì cũng không phải là biện pháp.

“Ý của cô là kể từ sau khi cô đến, thì Bái Khiết chưa hề đi vệ sinh lần nào?” Lau người chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mà đi vệ sinh lại là một chuyện tương đối lớn.

“Không có ạ, cô ấy đều chỉ cho phép tôi đỡ đến cửa mà thôi, nhưng mà tôi cảm thấy làm như vậy rất nguy hiểm, nếu ngộ nhỡ cô ấy bị ngã ở trong nhà vệ sinh thì sao, tôi không chịu nổi trách nhiệm này, cho nên mới nói nói cho anh biết một chút.” Cô chỉ là muốn kiếm thêm tiền để trả cho bà chủ nhà mà thôi, không muốn phải gánh trách nhiệm lớn như vậy.

Úc Trí Thăng gật đầu đồng ý. Đúng là, nếu như Bái Khiết bị ngã ở trong nhà vệ sinh, thì hậu quả không thể lường trước được.

“Cho nên, tôi nghĩ mình làm được tới ngày hôm nay là tốt lắm rồi, tôi thấy có vẻ như anh rất yêu cô ấy, cũng chăm sóc cô ấy như vậy, mà dù sao người trẻ tuổi bây giờ không có kiêng kỵ gì, cho nên cứ trực tiếp để tự anh chăm sóc cô ấy đi, cô ấy cũng sẽ không lúng túng.” Cô đã nhận định rằng hai người là quan hệ trai gái đã lên giường với nhau.

Úc Trí Thăng cho rằng không cần nhất thiết phải đặc biệt giải thích về mối quan hệ giữa anh và Bái Khiết, vì vậy chỉ đề nghị: “Uhm..... Chuyện lau người và đi vệ sinh tôi sẽ nghĩ cách, nhưng còn những chuyện khác thì vẫn cần cô giúp một tay, cô có thể ở lại không? Tiền lương sẽ tùy theo tính toán.”

“Như vậy đi, nếu đã không làm được nhiều việc thì tôi cũng sẽ không nhận quá nhiều tiền, nếu không tôi sẽ rất ngượng!” Người giúp việc coi như là rất có lương tâm.

“Không sao, cô giúp chúng tôi rất nhiều việc, đây là cô xứng đáng.”

“Vậy thì cảm ơn nhiều, tôi đi về trước đây, người trong nhà còn đang chờ tôi về nấu cơm.” Người giúp việc đứng dậy.

Sau khi tiễn người giúp việc, Úc Trí Thăng đi vào gian phòng để nhìn Bái Khiết, nhưng lại phát hiện ra cô đã thức dậy, nửa nằm ở trên giường đọc sách.

“Thì ra em đã tỉnh rồi, người giúp việc còn nói là em vừa mới ngủ.”

Lại Bái Khiết đặt cuốn sách lên trên đùi: “Cả ngày chỉ có nằm trên giường, cơ hội để ngủ nhiều cực kì, chỉ là do em sợ gây áp lực cho cô ấy nên mới giả vờ ngủ thôi.”

“Hôm nay có tốt hơn một chút nào không?” Ngồi ở trên mép giường, gió thổi nhẹ vào những sợi tóc trên trán cô.

“Ừ, đã có thể tự mình ngồi dậy, chắc là ngày mai sẽ có thể xuống giường.” Cô chưa từng ghét cay ghét đắng giường đệm như vậy.

“Vẫn nên nằm thêm hai ngày nữa, chờ đến khi nào ổn định rồi thì hãy nói.” Anh không tán thành việc cô muốn xuống giường đi bộ nhanh như vậy: “Nghe người giúp việc nói là em không cho phép cô ấy lau người giúp em và đi vệ sinh đúng không?”

“Ừ, em có thể tự mình làm.” Cô bấu môi bướng bỉnh y như một đứa trẻ.

“Làm như vậy rất nguy hiểm.” Nói xong anh liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lại Bái Khiết nghe được tiếng nước chảy truyền ra từ trong phòng tắm, không bao lâu sau thì liền nhìn thấy Úc Trí Thăng cầm một chậu nước đi ra ngoài.

“Anh lau người giúp em, như thế sẽ thoải mái hơn.” Vắt khô chiếc khăn lông trong chậu nước.

“Không cần.” Đổi lại là anh thì chẳng phải càng lúng túng hơn sao?! die ndan lequ ydo n

Úc Trí Thăng giống như không nghe thấy lời cô nói, đặt quyển sách của cô lên trên tủ đầu giường, vén lớp chăn mỏng lên, chuẩn bị cởi nút áo của áo ngủ cô ra.

Cô dùng tay đè tay anh lại: “Em có thể tự mình làm mà.”

“Đừng lộn xộn, nếu như bởi vì em cạy mạnh mà tăng thêm vết thương, vậy thì sẽ phải nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày nữa đấy. Không phải là em rất sợ làm phiền người khác sao? Vậy thì phải làm một bệnh nhân biết phối hợp, độ phối hợp càng cao, thì thời gian hồi phục sẽ càng nhanh.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, sự trong suốt bên trong tròng mắt của anh khiến cho cô quyết định tháo bỏ lòng phòng bị: “Vậy anh..... không thể nhìn.”

“Anh rất muốn đồng ý với em, nhưng anh thật sự không thể nào vừa nhắm mắt vừa làm việc được, hơn nữa nếu như vào lúc này mà anh còn có thể làm bất kỳ hành vi không an phận nào, thì cũng không xứng làm người!”

Ai ~~ không ngờ đã quen biết lâu như vậy rồi, hình tượng của anh vẫn còn kém như thế.

“Anh sẽ cố gắng làm nhanh một chút, nhẹ một chút, đảm bảo sau đó em sẽ cảm thấy thoải mái.” Lời này nghe như thế nào cũng thấy là lạ.

Lại Bái Khiết bởi vì lời nói của anh mà mặt đỏ tới tận mang tai.

Bởi vì để gia tăng tốc độ khép lại của xương sườn, cho nên sau khi xuất viện cô đều chỉ mặc mỗi áo ngủ, bên trong không mặc gì cả, vì vậy khi anh vén áo ngủ của cô lên thì Lại Bái Khiết lập tức lúng túng quay đầu đi.

Anh nhẹ nhàng lau cho cô, cả hai đều không mở miệng nói chuyện, không khí trầm lắng lại có chút mập mờ, một người chỉ muốn nhanh chóng làm xong công việc trong tay, một người chỉ muốn nhanh chóng mặc quần áo vào.

Tiếng chuông cửa vang lên, phá vỡ bầu không khí trầm lắng.

Úc Trí Thăng nhanh chóng mặc lại áo ngủ cho cô, cài nút áo cuối cùng lại, rồi mới đi ra khỏi phòng để mở cửa: “Ai vậy?”

“Tướng Hợp Long.” Tướng Hợp Long báo danh, phía sau còn có chủ tịch đương nhiệm của Thịnh Hâm là Tướng Chí Siêu.

“Chủ tịch?!” Úc Trí Thăng rất kinh ngạc, vội vàng mở cửa.

Bái Khiết ở trong phòng cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Sao đột nhiên ông ngoại lại tới? Sao lại biết chỗ ở của cô?

“Mời vào.” Úc Trí Thăng nghênh đón bọn họ đi vào.

Tướng Hợp Long chống ba-toong (gậy) dẫn đầu đi vào nhà, Tướng Chí Siêu cùng với Úc Trí Thăng thì phân ra hai người hai bên.

“Bái Khiết ở đâu?” Ông cụ không rảnh quan sát phòng khách nhỏ, mà chỉ quan tâm tới tình trạng của Bái Khiết.

“Đang nghỉ ngơi ở trong phòng.” Úc Trí Thăng lướt qua ông dẫn đường.

Sau khi đi vào căn phòng, Tướng Hợp Long nhìn chăm chăm vào Bái Khiết đang nửa nằm ở trên giường. “Đã tốt hơn chút nào chưa?”

“Vâng, đã tốt hơn nhiều rồi ạ.” Bái Khiết nhẹ giọng trả lời.

Úc Trí Thăng cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì có vẻ như bọn họ đã quen biết. Theo lý thuyết thì, chủ tịch không thể nào biết một người bình thường chức vụ nhỏ như Bái Khiết được.

“Cháu nha, sao tính cách lại bướng bỉnh như vậy, giống y hệt mẹ con!” Mặc dù Tướng Hợp Long đang trách mắng, nhưng sự quan tâm tình cảm lại viết đầy câu chữ.

Bái Khiết cúi đầu im lặng.

“Ừm..... Có muốn ngồi xuống trước rồi tán gẫu tiếp không?” Mặc dù Úc Trí Thăng bị làm cho hồ đồ đôi chút, nhưng mà vẫn rất bình tĩnh.

Tướng Hợp Long lườm anh một cái, giống như đang trách cứ anh sao lại không bảo vệ tốt cho Bái Khiết, để cho cô bị thương như vậy.

“Quản lý bảo an đã kể khái quát lại câu chuyện cho chúng ta, biết người tấn công cháu là ai không?” Tướng Chí Siêu hỏi Lại Bái Khiết.

Chuyện này nhất định công ty sẽ truy cứu.

Cô lắc đầu. “Cháu không muốn truy cứu.”

Cách cô miêu tả chuyện đã xảy ra cho Úc Trí Thăng và Hứa Dung Hào nghe đã liên bày tỏ rõ là không có ý định truy cứu chuyện này.

“Làm sao có thể làm như vậy được? Không chỉ dám phách lối đến Thịnh Hâm đánh người, mà còn là đánh cháu ngoại của ta, làm sao có thể không truy cứu chứ?!” Tướng Hợp Long tức giận tăng cao âm lượng.

Úc Trí Thăng ở bên cạnh thở hắt vì kinh ngạc.

Anh hoàn toàn không biết rằng Lại Bái Khiết cũng là người của nhà họ Tướng.

Tướng Chí Siêu không rảnh để ý tới khuôn mặt dẫu chấm than của Úc Trí Thăng, tiếp tục nói chuyện với cháu gái.

“Bái Khiết, cá nhân cháu không muốn truy cứu là quyền lợi của cháu, nhưng mà công ty có lập trường của công ty, nếu như chuyện như thế này bị truyền ra ngoài, thì hình tượng của công ty sẽ bị hủy mất. Mặc dù công ty đã thay mới toàn bộ nhân viên bảo vệ, ngay cả người gác cổng cũng nghiêm ngặt, nhưng mà vẫn nên tìm ra những người đó thì hơn.”

Lại Bái Khiết vẫn im lặng như cũ.

“Quản lý Hứa đã cung cấp vài đối tượng khả nghi cho chúng ta, cháu nhìn thử xem bên trong có mấy người đó không?” Tướng Chí Siêu đưa một tập hồ sơ cho cô.

Lại Bái Khiết chậm rãi mở tập hồ sơ ra, trang đầu tiên chính là ba người đã đánh cô, sắc mặt của cô hơi biến đổi một chút, tiếp tục lật sang trang khác, cho đến khi xem xong hết, thì kiên định mở miệng nói: “Không có.”

“Không có sao?” Trong tất cả những người ở đây, thì Tưởng Hợp Long là người không có tính nhẫn nại nhất.

“Vâng.” Cô gật đầu. “Không ngờ kẻ thù của cháu lại nhiều như vậy, còn có thể xếp thành một tập hồ sơ lớn.” Ngay sau đó lộ ra một nụ cười khổ.

“Bác không muốn làm khó cháu, chuyện này sẽ giao cho công ty xử lý.” Tưởng Chí Siêu nhận lại tập hồ sơ.

Khi vừa nhìn thấy sắc mặt hơi biến của Bái Khiết thì trong lòng ông đã nắm rõ, nhưng vì không muốn làm cô khó xử, nên mới không vạch trần mà thôi, liền cho công ty ra mặt xử lý vậy.

“Cha, chúng ta đi trước thôi! Để cho Bái Khiết nghỉ ngơi thật tốt đã.”

“Ừ.” Tưởng Hợp Long vốn định ở lại thêm một chút nữa, để tìm hiểu về tình hình của đôi vợ chồng trẻ, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Bái Khiết, thì không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý định.

Úc Trí Thăng vốn định tiễn bọn họ ra cửa, nhưng lại bị Tưởng Hợp Long ngăn lại. “Không cần tiễn đâu, chăm sóc thật tốt cho Bái Khiết đi! Tôi có mỗi một đứa cháu ngoại này, cậu nhất định phải yêu thương con bé đấy, nếu không coi chừng bị tôi lột đi một lớp da.” diennndanleeqquydonn

“Vâng” Ngoại trừ gật đầu đồng ý ra, thì anh còn có thể làm gì đây?

Trước khi rời đi Tưởng Hợp Long quay đầu lại cảnh cáo. “Tiểu tử, tôi cảnh cáo cậu, trước khi thân thể của Bái Khiết hoàn toàn khỏe lại, thì cậu chỉ có thể nhẫn nhịn cho tôi...! Nếu như ‘tình lực’ không có chỗ để phát tiết thì đi chơi đấm bốc, đừng có mà khi dễ con bé, nghe rõ chưa?”

“Chúng ta không cần phải tham gia vào chuyện của người tuổi trẻ!” Tưởng Chí Siêu ở một bên nhắc nhở cha.

“Nghe rõ chưa?” Tưởng Hợp Long trừng lớn mắt, nhất định phải lấy được sự đáp lại của Úc Trí Thăng.

“Vâng” Úc Trí Thăng không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Có ai biết nỗi khổ trong lòng anh chứ? Rõ ràng anh cùng lắm chỉ mới hôn môi vài lần với Bái Khiết mà thôi, mọi người thế nhưng đều cho rằng bọn họ đã..... Ai..... thật là khổ!

Lấy được sự đồng ý của anh, Tưởng Hợp Long mới hài lòng rời đi.

Khi bọn họ vừa mới rời đi, Úc Trí Thăng liền vội vã muốn hỏi về quan hệ giữa bọn họ và Bái Khiết, bởi vì cảm giác khi bọn họ nói chuyện với nhau rất lạnh nhạt, tuyệt đối không hề giống như người một nhà.

“Bọn họ là ông ngoại và bác ruột của em không sai.” Không chờ anh mở miệng, cô đã chủ động nói rõ ra trước. “Nhưng kể từ khi mẹ em gả cho cha em, thì liền không liên lạc với ông ngoại nữa.”

Úc Trí Thăng ngồi trở lại bên mép giường, kéo chăn lên giúp cô.

“Ông ngoại không thích cha em, bởi vì ông ấy chỉ là giáo viên trung học cấp hai, không môn đăng hộ đối với mẹ em, nhưng mẹ em lại kiên trì muốn gả cho cha, ông ngoại trong cơn tức giận đã tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với mẹ, mặc dù không có đăng báo, nhưng mà tất cả những người thân quen đều biết chuyện này, cho nên không bao giờ ở trước mặt ông ngoại nhắc tới chuyện của mẹ.

“Cũng may là mẹ gả cho cha rất hạnh phúc, cũng yên ổn sinh hoạt như bình thường, nhưng ngược lại thì ông ngoại lại không chịu nổi, đến nhà chúng em rất nhiều lần, cuối cùng nhìn thấy cha mẹ em ân ái lại hạnh phúc như vậy, thì liền tìm cho mình một bậc thang, ‘tiếp nhận’ bọn họ một lần nữa. Nhưng bởi vì cha mẹ em đã quen với cách sống trước kia rồi, cho nên cũng chỉ thỉnh thoảng mới nói chuyện điện thoại với ông ngoại hay bác thôi, cùng lắm cũng chỉ là vào lúc năm mới mới dẫn em trở về nhà ông ngoại để đoàn tụ, còn đâu trên căn bản thì cuộc sống của chúng em vẫn không có gì thay đổi.”

“Chủ tịch quả thật không có tính nhẩn nại, cho nên khi ra tay với ông chỉ cần dùng chiến thuật kéo, mài, đẩy, là bảo đảm sẽ không gì không đánh được.” Đây là kinh nghiệm của anh sau vài lần giao đấu với chủ tịch.

“Thì ra anh cũng phát hiện ra.” Bái Khiết lộ ra một nụ cười yếu ớt. “Anh..... có thể bởi vì thân phận của em mà liền bỏ cuộc giữa chừng không?” Đây mới là chuyện mà cô lo lắng nhất.

Úc Trí Thăng đưa tay vò vò mái tóc đã rối sẵn của cô. “Đương nhiên là không rồi, em là em, bọn họ là bọn họ, người anh hẹn hò là em, nhưng chỉ trong vòng vài ngày mà đã gặp được tất cả các trưởng bối của em rồi, thì thật đúng là một trận giáo dục chấn động.”

“Em thấy anh ứng xử rất tốt! Đến ngay cả mẹ em cũng lén lút khen anh cơ mà!” Mẹ đều để sự chăm sóc của anh vào trong mắt, đã nhắc nhở cô rất nhiều lần là phải giữ chặt lấy đối tượng khó gặp này.

“Thật sao? Nhưng mỗi lần bác ấy đều dùng vẻ mặt phòng bị để nhìn anh, bộ dạng như thể là sợ anh sẽ nuốt em vậy!” Đây rõ ràng là một lời nói khách sáo, bởi vì thật ra anh có một sự tự tin nhất định đối với bản thân mình.

“Đây là do tự anh tạo ra.” Hung hăng lườm anh một cái.

“Aiz..... Vì những tin tức mặt trái đó, mà anh đã phải trả rất nhiều cái giá đau đớn đấy, em đừng có mà sát muối lên vết thương nữa!” Úc Trí Thăng an ủi thầm nghĩ

Lại Bái Khiết ngừng châm chọc anh, bởi vì cô thật sự cảm nhận được sự thay đổi rất lớn của Úc Trí Thăng, hơn nữa còn là vì cô mà thay đổi.

“Được rồi, em đã ngồi quá lâu rồi đấy, bây giờ phải đi nhà vệ sinh trước đã, sau đó tiếp tục nghỉ ngơi thật tốt.” Anh đứng dậy đỡ cô.

Lần này, cô ngoan ngoãn để cho anh đỡ đến nhà vệ sinh, thậm chí còn để cho anh đỡ cô đi vào trong nhà vệ sinh.

Úc Trí Thăng rốt cuộc cũng đạt được sự tin tưởng hoàn toàn của cô.

Hết chương 8

19. Chương 9-1

Editor: Tiểu Ốc

Vết thương của Lại Bái Khiết phục hồi rất tốt, đây cũng là nhờ một vị giáo sư mà chủ tịch đích thân an bài tới.

Trước khi cô trở lại làm việc, thì công ty đã tìm được ra ba tên công nhân đã tấn công cô, vốn định truy cứu tới cùng, nhưng vì nghĩ đến việc ba tên công nhân còn phải chăm sóc cho gia đình với cả cũng rất hối hận, cho nên cũng không tố giác bọn họ lên tòa, nhưng mà bọn họ lại vĩnh viễn không được bước chân vào Thịnh Hâm dù chỉ là một bước.

Tuy nhiên hành động công ty vì cô mà truy xét ba tên “lưu manh” kia quá lớn, khiến cho từ trên xuống dưới của Thịnh Hâm đều biết được quan hệ giữa cô và chủ tịch, và đương nhiên sau khi cô phục chức cũng lập tức nhận được những “ánh mắt khác thường” của tất cả mọi người, ngay cả Phương Oánh Tú trước kia hay tìm cô để tranh cãi cũng bắt đầu giữ một khoảng cách với cô.

Vì thế, sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô quyết định đến phòng làm việc của quản lý để tìm Hứa Dung Hào, nộp đơn xin từ chức cho ông ta, đơn giản chỉ để bày tỏ rõ nguyên nhân muốn từ chức.

“Cái gì? Cô muốn từ chức?!” Hứa Dung Hào ghen hòng nhìn trần trối.

Sau khi biết Lại Bái Khiết là cháu gái ngoại của chủ tịch, thì thái độ của ông ta thay đổi 180°, vì hi vọng có thể nhờ vào điều này mà trở mình, nhưng bây giờ cô lại nói muốn từ chức?! Làm sao có thể được!

“Ừ.” Lại Bái Khiết gật đầu. Một khi thân phận đã bị đưa ra ngoài ánh sáng thì môi trường công tác này không còn thích hợp để cô tiếp tục nán lại nữa, cô tình nguyện lại một lần nữa tìm một công ty không ai biết cô để đi làm.

“Vây..... Chủ tịch có biết không?” Trước kia ông ta có thể trực tiếp đưa ra quyết định, nhưng mà bây giờ phải cố kỵ gấp đôi.

“Tại sao bọn họ phải biết? Ban đầu tôi vào được công ty là nhờ đợt ứng tuyển triệu tập bằng chính thực lực của mình, chẳng có lý do gì để mà phải báo cáo cho bọn họ cả?” Cơn tức của cô đang rất lớn, gần đây liên tục bị dán nhãn như vậy làm cho cô cực kỳ khó chịu.

“Ừhm..... Tôi nghĩ là..... Tôi sẽ phải thảo luận với bọn họ trước.” Sau khi nói xong, ông ta có chút chột dạ.

Ông ta thừa nhận là ban đầu vào lúc phụ trách phỏng vấn cô, quả thật không có bất kỳ người nào quan tâm tới, trên sơ yếu lý lịch cũng không có nhắc gì đến quan hệ giữa cô và chủ tịch cả, cho nên tất cả đều dựa theo quy trình bình thường để tiến hành.

“Vây tôi ăn cơm, đi vệ sinh đều phải xin phép trước sao?” Cô tức giận đến nỗi quên luôn cả việc ông ta là quản lý.

“Ách!” Hứa Dung Hào nhất thời tắc nghẽn.

“Sau khi bị thương, phần lớn công việc của tôi đều bị chuyển cho người khác, có mỗi các tài liệu học tập là không bị chuyển giao vì đó là tài nguyên của công ty, cho nên từ bây giờ trở đi, tôi sẽ bắt đầu nghỉ đồng cho đến khi nào được chính thức nghỉ việc thì thôi.” Có huyết thống của nhà họ Tưởng quả nhiên khác với bình thường, bây giờ khí thế của cô nhiều như quản lý vậy! die nda nle quyd on

“Vây ——” Hứa Dung Hào bị khí thế của cô làm cho kinh sợ (kinh ngạc+sợ hãi).

“Tôi đang nộp đơn theo quy định của công ty, không có lý do để từ chối đúng không?” Cô mang theo giọng điệu uy hiếp, mắt lộ ra sự nguy hiểm, cũng chỉ thiếu mỗi không đặt hai tay lên trên mặt bàn của ông ta thôi.

“Ừhm.....”

“Cứ như vậy đi, cảm ơn.” Đột nhiên xoay người rời đi.

Hứa Dung Hào ngồi yên tại vị trí, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi. Ông ta tin rằng nếu như cô chỉ cần hung dữ thêm một chút nữa, là ông ta nhất định sẽ ngay lập tức rơi xuống một giọt nước mắt.

Sau khi Lại Bái Khiết trở lại chỗ ngồi, thì bắt đầu thu xếp lại các đồ dùng cá nhân, dù sao bây giờ cô ngoại trừ đi học ra thì cũng không có những công việc khác, cho nên chỉ cần giữ các tài liệu học tập lại, là cũng đủ để cô ứng phó mấy ngày sau đó.

Điện thoại trên bàn reo lên, cô vội tới nghe điện thoại.“Bộ phận bảo an.”

“Bái Khiết có ở đó không?”

“Là cháu.” Cô lập tức nhận ra đây là Tưởng Hợp Long gọi tới.

“Ông là ông ngoại đây.” Tưởng Hợp Long vẫn tự giác xưng ra tên.

“Cháu biết rõ, có chuyện gì không?” Có lẽ bởi vì không tán thành với cách làm của ông ngoại đối với cha mẹ năm đó, cho nên cô luôn luôn lạnh nhạt với ông ngoại và bác.

“Nghe nói con muốn từ chức, có chuyện này sao?”

Bái Khiết trợn trừng mắt với cái điện thoại.“Vâng.” Tin tức được truyền đi thật là nhanh, thì ra Hứa Dung Hào đã có thể truyền tin bằng tốc độ ánh sáng rồi.

“Tại sao? Phải ở đây thì ông và bác mới có thể chăm sóc được cháu chứ.” Không chỉ đối với con gái, mà ngay cả đứa cháu ngoại duy nhất cái ông cũng đều cảm thấy nợ cô rất nhiều, cho nên vẫn luôn muốn tìm cơ hội để đền bù.

“Cháu chưa từng muốn được hai người chăm sóc, giống như ban đầu lúc mới vào công ty cũng không cần dựa vào hai người, cháu tự có kế hoạch.” Nhưng mà bởi vì có quan hệ thân thích với bọn họ, cho nên cuộc sống của cô mới phải trải qua khó khăn như vậy, cô căn bản không muốn dính líu gì đến bọn họ.

“Aiz ~~ tùy cháu vậy! Chỉ cần nhớ rõ là mặc kệ xảy ra bất kỳ chuyện gì, bác cháu cùng với ông cũng sẽ luôn là người đầu tiên đứng ra giúp đỡ cháu.” Đứa cháu ngoại này giống như một phiên bản nhỏ của con gái, tính khí cũng bướng bỉnh như vậy, ông không có cách để tóm lấy hai người rồi, nên không thể làm gì khác hơn là thuận theo các cô.

Chuyện của con gái đã dạy cho ông một bài học, bây giờ ông chỉ cần đóng vai một người cha tốt, và một người ông tốt cho hai người là được rồi.

“Vâng, cảm ơn.” Thật ra thì ông là một ông ngoại tốt, chỉ là cô quá lạnh nhạt mà thôi.

“Nói chuyện với ông ngoại không cần khách khí như vậy.”

“Nếu như không có chuyện gì khác thì cháu phải làm việc đây.”

“À, vậy..... hôm nào mời Úc Trí Thăng cùng ăn một bữa cơm.” Sau khi biết cô và Úc Trí Thăng ở chung một chỗ, thì ông liền muốn làm như vậy!

“Để cháu xem lại đã!” Cô không đành lòng trực tiếp từ chối.

“Vậy chúng ta sẽ hẹn lại thời gian.”

“Vâng.”

Hết cách rồi, cô đối xử không nóng không lạnh với nhà ngoại, cho nên khi gọi điện thoại cho nhau cũng chỉ kết thúc qua loa như thường ngày.

Tưởng Hợp Long và Lại Bái Khiết chưa từng một bữa ăn cơm với nhau, cho nên bọn họ hiến tặng bữa ăn người nhà đoàn tụ đầu tiên cho Úc Trí Thăng.

Quyết định từ chức của Bái Khiết nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Úc Trí Thăng, hành động lần này đúng là hợp ý anh, cho nên sau khi cô bắt đầu nghỉ việc, anh liền mỗi ngày đều mang cô đi chơi các trò chơi khắp nơi, đợi đến sau khi cô chuẩn bị tâm lý thật tốt, thì liền mang cô về Đài Bắc, định giới thiệu cô cho anh trai và chị dâu biết.

Úc Trí Thăng vững vàng dắt tay cô đi vào trong công ty, cho dù cô cảm thấy không ổn muốn tránh thoát thì cũng không có biện pháp, bởi vì anh căn bản không chịu buông tay, hơn nữa còn có thể nhìn ra được anh đang rất kiêu ngạo đấy! Hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của nhân viên trong công ty.

Bái Khiết cảm thấy dọc theo đường đi nghe thấy không ít tiếng xì xào, cũng nhìn thấy không ít âm thanh cùng với vẻ mặt trái tim tan vỡ.

Một đường đi tới phòng tổng giám đốc tiếp nhận bao nhiêu ánh mắt sùng bái của mọi người, Úc Trí Thăng khách khí hỏi thăm thư ký trước, xác định anh trai ở bên trong thì mới gõ cửa tiến vào.

Vốn là Úc Trí Bình đang nghe điện thoại, nhưng thấy cậu em trai đã nghỉ phép gần một tuần lễ, lần đầu tiên dắt một người phụ nữ xuất hiện ở trước mặt anh, lập tức kết thúc qua loa cuộc điện thoại, rồi đứng dậy chào đón.

“Em rốt cuộc cũng tình nguyện xuất hiện. Vứt đơn xin nghỉ lại rồi lập tức không thấy đâu nữa, không sợ là anh không phê chuẩn sao?” Người đẹp đang ở bên cạnh, phải nói về món nợ này trước đã.

“Ha ha, dự án của Thịnh Hâm sắp kết thúc rồi, em xin nghỉ phép cũng không đến nỗi ảnh hưởng tới công ty, anh chẳng có lý do gì để không cho phép cả? Huống chi em chính là đang bận chuyện quan trọng hơn!” Đôi mắt mang theo ý cười liếc nhìn Bái Khiết đang ở bên cạnh.

Cách nói cùng với ánh mắt của anh khiến cho Lại Bái Khiết cảm thấy rất mất thể diện, lấy ngón trỏ chọc vào hông anh một cái, làm cho anh co rúm lại một chút, nhưng trên mặt vẫn treo một nụ cười thỏa mãn như cũ.

“Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa hình như còn rất thành công.” Lại dám liếc mắt đưa tình ở trước mặt anh?! Hai anh rất muốn về nhà ôm vợ.“Ngồi xuống trước đi!” Úc Trí Bình chỉ vào bộ ghế sofa trong phòng.

Úc Trí Thăng vẫn dắt Bái Khiết như cũ, dù thế nào đi chăng nữa thì anh cũng không có ý định buông tay cô ra. diiendaanlleqquyddon

Sau khi Úc Trí Bình bảo thư ký mang cà phê vào, thì mới mở miệng chào hỏi: “Cô là..... Lại tiểu thư?” Anh ta rất xấu, cố ý giả vờ bộ dáng chần chừ.

“Vâng, Lại Bái Khiết.” Bái Khiết gật đầu trả lời.

Úc Trí Bình gật đầu một cái.“Vâng thì tốt. Thật xin lỗi, bởi vì bị cậu em trai này hù dọa quá nhiều lần rồi, cho nên mỗi lần đều không dám xác nhận tên tuổi của người phụ nữ bên cạnh nó.” Ha ha, đây chính là giết người không cần đao.

“Nếu chuyện xin nghỉ phép đã đắc tội đến anh... thì anh cũng không cần phải dùng tới cái cách trả thù ngoan độc này chứ?” Vốn Úc Trí Thăng đang mặt mày hơn hớn nhưng nhanh chóng xuất hiện mấy cái vạch đen.

Nếu anh không cưới được Bái Khiết, thì Úc Trí Bình nhất định phải gánh toàn bộ trách nhiệm!

“Tôi biết rõ lời tổng giám đốc Úc nói là sự thật, cho nên đây không tính là trả thù, nhiều nhất cũng chỉ có thể nói là ‘báo ứng’ mà thôi, làm nhiều chuyện xấu, thì gặp phải quỷ cũng là điều đương nhiên.” Bái Khiết bình tĩnh nói, cũng không bởi vì lời nói của Úc Trí Bình mà biểu lộ sự thiếu kiên nhẫn hay tức giận.

Úc Trí Bình rất thích biểu hiện tính táo của cô, hiển nhiên Lại Bái Khiết khác hẳn với những người phụ nữ tục tằng cả ngày chỉ biết tranh giành người yêu mà Trí Thăng từng hay quen biết trước kia, xem ra cuối cùng thì em trai cũng tìm được một người phụ nữ thích hợp cho nhà họ Úc.

“Này!” Úc Trí Thăng kháng nghị nhìn cô.

Hôm nay làm sao vậy? Sao ai cũng nhắm vào anh hết thế?

“Ê, em cũng nên nói lỏng tay đi chứ? Nhìn lực nắm của em chặt chưa kìa, tay của Lại tiểu thư có khi biến thành quả phạt thủ rồi đấy.” Úc Trí Bình trêu ghẹo nói.

Bái Khiết xấu hổ muốn tránh thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt của anh, đáng tiếc, tốn công vô ích.

“Mắc mớ gì tới anh!” Trải qua cuộc ầm ĩ với anh trai, Úc Trí Thăng đã mất hết hình tượng, nhưng vẫn buông lỏng tay ra một chút.

“Khó khăn lắm mới được nhìn thấy em thẹn quá hóa giận nha!” Tâm tình của Úc Trí Bình xem ra rất tốt.

“Nếu biết anh sẽ phá hoại kế hoạch của em như vậy, thì hôm nay em đã không mang Bái Khiết tới gặp anh nữa rồi.” Giọng nói của Úc Trí Thăng tràn đầy hối hận.

“Anh mới nói đùa, mà em đã tức giận như vậy, chứng tỏ Lại tiểu thư thật sự rất quan trọng đối với em.” Úc Trí Bình đưa ra kết luận.

Úc Trí Thăng vẫn chưa thoải mái.“Tấm lòng của em đối với Bái Khiết không cần phải dùng đến phương pháp khảo nghiệm thấp kém như vậy.”

Bái Khiết hơi nhú lông mày.“Tại sao lại nói chuyện với anh trai của anh như vậy?”

“Không sao, là do anh đùa giỡn quá mức thôi mà.” Úc Trí Bình khoát khoát tay.“Buổi tối cùng nhau về nhà ăn cơm đi, anh sẽ gọi điện thoại cho chị dâu của em, để cô ấy chuẩn bị một chút.”

Cha mẹ cũng đã qua đời rồi, cho nên đương nhiên anh và vợ phải đóng vai trưởng bối trong nhà.

“Vâng.” Úc Trí Thăng đồng ý, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu anh mang Bái Khiết tới đây, hy vọng có thể lấy được sự tán thành của anh trai và chị dâu.“Vâng thì em đưa Bái Khiết đi dạo quanh đây một chút trước.” Anh dắt tay Bái Khiết đứng dậy, định rời đi.

20. Chương 9-2

Editor: Tiểu Ốc

Bây giờ đang là giờ làm việc, anh không muốn làm chậm trễ công việc của anh trai, cũng không muốn làm ảnh hưởng đến cảm xúc của những nhân viên khác, cho nên rời đi trước vẫn là tốt nhất.

Úc Trí Bình tự mình tiễn hai người tới cửa. “Ừ, buổi tối nhớ về nhà ăn cơm nha, bây giờ ăn cơm.”

“Vâng, nói cảm ơn với chị dâu trước hộ em.”

“Chị dâu của mình thì cần gì phải khách khí, nếu cô ấy nhìn thấy hai người thì không biết sẽ vui mừng đến mức nào.”

Úc Trí Thăng cười gật đầu, sớm biết như thế này thì đi tìm chị dâu trước có phải là tuyệt rồi không, so với tên anh trai rằng nhon mỗ sắc này, thì càng nên chọn người chị dâu đáng yêu luôn luôn yêu thương anh hơn. “Anh làm việc đi, bọn em đi trước.”

“Ừ.”

Lúc đi giống như lúc đến, Úc Trí Thăng vẫn dắt tay Bái Khiết như cũ rời khỏi công ty, mỗi khi đi qua một bộ phận, thì phía sau liền truyền đến hàng loạt âm thanh như thủy tinh vỡ làm OST (nhạc nền).

Đến bây giờ thì Bái Khiết mới được chính thức chứng kiến hiệu ứng truyền thuyết đã lâu của Úc Trí Thăng!

Chị dâu chẳng những thương yêu Úc Trí Thăng, mà đối với Bái Khiết cũng là vừa gặp đã thân, vô cùng yêu thích, mới lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mà đã tán gẫu không ngừng như thể là bạn cũ lâu năm không gặp vậy, đề tài gì cũng tán gẫu, gặt luôn hai người đàn ông ở bên cạnh sang một bên, không để ý tới sự hiện hữu của bọn anh.

Hai anh em bọn họ một người thì khổ sở đi rửa đồng bát đĩa sau khi ăn xong, một người thì sống chết phô trương ở bên cạnh hai người, với hi vọng có thể kéo lại lực chú ý của các cô về, nhưng mà một chút tác dụng cũng không có, cuối cùng hai người không thể làm gì khác hơn là rưng rưng lấy ra bộ cờ đen trắng, chơi cờ vua.

Mất thấy bọn họ đã đánh chém ba giờ rồi, mà hai người phụ nữ kia chẳng những không có ý định chấm dứt, mà còn càng tán gẫu càng hăng say, ép buộc bọn họ không thể làm gì khác hơn là mỗi người lừa gạt một người, nghĩ hết tất cả mọi cách để tách hai cô ra.

Úc Trí Bình lười phải tiễn khách, không để ý tới hình tượng chính trực của mình lúc bình thường, trực tiếp lấy lý do muốn tặng người đền Tổ quốc để kéo vợ vào phòng; Úc Trí Thăng nhắc nhở Bái Khiết đừng có quấy rầy quá trình làm người của anh trai và chị dâu, dắt tay của cô, cũng không quay đầu lại rời khỏi nhà anh trai, chạy thẳng tới chỗ ở của mình.

Tối nay anh và anh trai đều nhận được một bài học, chính là tuyệt đối tuyệt đối không thể để cho hai người phụ nữ này chạm mặt!

Sau khi Bái Khiết lên xe thì không ngừng tán dương anh trai và chị dâu, có lẽ bởi vì liên quan đến giới tính, cho nên cô vẫn luôn rất ăn ý với chị dâu. “Nhân phẩm của chị dâu thật là tốt nha!”

“Anh biết rõ rồi.” Tay cầm vô lăng đã trắng bệch.

“Chị dâu rất có khí chất đó!” Cô vui vẻ nói.

“Đương nhiên.” Bên ngoài thì cười nhưng bên trong không cười.

“Chị dâu nói bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em tới tìm chị ấy, hay là gọi điện thoại cho chị ấy cũng được.”

“Ừ.” Mũi dưới bị cắn xuất hiện một vết rách, còn khe chảy máu.

Bái Khiết hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt giống như đang táo bón của anh, vẫn không ngừng tán dương chị dâu, mà âm thanh anh đáp lại càng ngày càng lớn, số chữ cũng càng ngày càng ít, cuối cùng thậm chí dùng trầm mặc để biểu đạt sự kháng nghị không thành lời.

“Ô? Sao anh lại không nói chuyện?” Sau lần thứ n cô tán dương chị dâu mà không được đáp lại, thì cô rất cuộc cũng phát hiện ra sự bất thường của anh.

Cảm ơn Thượng Đế! die nda nle quydo n

Rất cuộc cô cũng chú ý tới anh!

“Bởi vì từ sau khi lên xe cho đến bây giờ, em vẫn luôn một mực không ngừng tán dương chị dâu, ở trong mắt của em thì chị ấy thật sự hoàn hảo đến nỗi không có gì để bắt bẻ sao, so với chị dâu, thì anh là cái khỉ gì?!” Tối đa là anh trai cũng chỉ bêu xấu anh một chút ở trước mặt Bái Khiết mà thôi, nhưng chị dâu lại “cướp” luôn cả người cô đi, bây giờ anh cô cùng hối hận vì đã cho hai người gặp mặt.

Bái Khiết lè lưỡi, coi như là mình xem thường cảm thụ của anh nên bày tỏ áy náy.

“Xuống xe đi.” Hãy nhìn xem cô đã nói nhiều đến mức nào rồi kìa, cũng đã về đến tận nhà!

Bái Khiết nhanh chóng xuống xe, một câu cũng không dám nhiều lời.

Úc Trí Thăng mặt lạnh mở cửa, dẫn đầu đi vào trong nhà, Bái Khiết cúi đầu ngoan ngoãn theo ở phía sau. Lúc trở về Đài Bắc trước kia cũng đã từng đến nơi này cùng với anh mấy lần, nhưng mà mỗi lần đều là vào nhà một cách vui vẻ, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên bầu không khí tẻ nhạt như vậy.

Anh đi đến trước chiếc tủ lạnh trong phòng bếp. Lấy ra một chai coca và một lon bia, đưa chai coca cho cô, còn chính mình thì mở lon bia, uống ừng ực từng ngụm từng ngụm.

Bái Khiết cầm chai coca đứng ngẩn người không dám hé răng. Tối nay cô đã nói nhiều lắm rồi, rất sợ nếu mở miệng thêm một lần nữa thì sẽ đắc tội đến anh, cho nên dứt khoát đứng yên lặng ở một bên.

Chỉ trong chốc lát, lon bia trong tay anh đã rỗng tuếch, sau khi vứt cái lon bia trống rỗng đã méo mó tới mức dọa người vào trong thùng rác bên cạnh tủ lạnh, thì đi vào trong phòng khách ngồi xuống.

Anh chưa từng uống một mạch hết cả lon bia như vậy, nhưng mà cơn giận vào ngày hôm nay thật sự quá lớn, nếu không làm như vậy, thì anh chỉ sợ là mở miệng nói câu nào thì anh sẽ phun ra lửa câu đó mất.

“Anh..... vẫn còn đang tức giận sao?” Bái Khiết cầm chai coca vẫn chưa được mở ngồi ở bên cạnh anh.

“Ừ.” Liếc xéo cô một cái, cầm lấy chiếc điều khiển ti vi bật ti vi lên, chuyển kênh lung tung.

“Chị dâu.....”

“Hử?” Tối nay anh không muốn nghe bất kỳ câu gì về chị dâu hay anh trai nữa.

Bị anh hử một câu như vậy, Bái Khiết đành phải nuốt câu nói tiếp theo vào trong bụng coi như bữa khuya, yên lặng nhìn anh dùng điều khiển ti vi nhanh chóng chuyển sang các kênh đang chiếu “Flash Video”.

Từ tốc độ chuyển kênh nhanh đến nỗi chưa kịp nghe thấy tiếng của kênh này đã chuyển sang kênh khác, có thể thấy được suy nghĩ của anh không đặt ở trên ti vi, nhưng mà anh không có mở miệng trước, cho nên cô cũng không dám lỗ mồm.

Bái Khiết mở chai coca ra, vừa khẽ nhấp một ngụm, vừa suy nghĩ xem phải làm như thế nào để hóa giải sự lúng túng này.

Xem ra Úc Trí Thăng đã quyết tâm không mở miệng, hơn nữa hình như còn định đập vỡ cái điều khiển ti vi kia ra mới hài lòng.

“Có muốn uống coca không?” Bái Khiết khó khăn lắm mới có được một lần nhẹ giọng.

Anh không nói một lời nào, vẫn ấn điều khiển ti vi như cũ, chỉ cần nghĩ đến việc bao nhiêu ngày ở bên nhau tình cảm mặn nồng mà lại còn không sánh được với lần đầu tiên gặp mặt anh trai cùng với chị dâu, thì anh liền cảm thấy vô cùng uất ức và cay đắng.

Hôm nay thật sự không phải là ngày của anh!

Bái Khiết nhẹ giọng thở dài, cầm coca lên uống một hớp, nhưng mà lần này lại ngậm ở trong miệng.

Cô không phải là không biết cách “chinh phục” đàn ông, mà chỉ là khinh thường dùng mà thôi.

Giơ tay lên kéo mặt anh về phía mình, để cho hai người mặt đối mặt, nhưng buồn cười là mặt của Úc Trí Thăng vẫn không có một chút thay đổi nào, hơn nữa điều khiển ti vi trong tay vẫn còn không ngừng chuyển kênh.

Cô đành phải đặt môi mình lên môi anh, định đưa chỗ coca đang ngậm trong miệng vào trong miệng của anh, bắt anh há mồm ra; nhưng mà bởi vì môi của anh mím quá chặt, cho nên nước coca chảy dọc theo khóe miệng của anh xuống, cô đành phải bị động theo chỗ coca đang chảy xuống mà liếm láp cổ anh.

Anh rất muốn duy trì vẻ mặt không chút thay đổi nào cùng với tư thế ngồi ưỡn thẳng lưng, nhưng mà..... người đàn ông nào có thể chịu được bị một người phụ nữ trêu chọc như vậy? Hơn nữa còn là người phụ nữ mà mình yêu!

Cho nên anh bắt đầu đứng ngồi không yên, không ngừng di chuyển cơ thể, mặc dù trong tay đang cầm điều khiển ti vi, nhưng mà đã sớm quên mất chuyện phải chuyển kênh.

Lại Bái Khiết không đếm xỉa đến bất kỳ cái gì khác, trực tiếp dạng chân ngồi lên đùi anh, hôn môi của anh.

Không bị coca ngăn cản, lần này đã có thể không chút khách khí nào mà cạy môi của anh ra, tiến quân thần tốc công thành đoạt đất, tỏ rõ là muốn anh không còn đường để lui nữa.

Úc Trí Thăng chưa từng nghĩ tới Lại Bái Khiết cũng có thể có một mặt cuồng dã như vậy, thật sự làm cho anh vừa mừng vừa sợ, lần này ngược lại không còn hận anh trai và chị dâu nữa, trong lòng còn có một chút cảm ơn bọn họ đấy!

Lúc Bái Khiết ngồi ở trên người của anh thật sự rất đáng yêu, hương vị này thật sự quá mỹ diệu, cho nên anh vẫn nắm chặt điều khiển ti vi như cũ, chờ cô mang tới một đợt kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng).

Nhưng mà, Lại Bái Khiết lại càng “làm” càng chột dạ.....

Tại sao anh lại một chút phản ứng cũng không có? Mà vẫn nắm chặt chiếc điều khiển ti vi ở trên tay? diennddanleequyudoon

Theo lý thuyết thì, lúc này anh phải giống như các vai nam chính trong phim điện ảnh, sau khi gằm nhẹ một tiếng, thì đối từ bị động sang chủ động mới đúng chứ! Sao lại vẫn có thể ngồi thẳng tắp, không bị một chút ảnh hưởng nào như thế này?

Là do quá tức giận sao? Hay là do trước kia sử dụng quá độ? Hay là do cô còn quá non, cho nên mới không kích thích được hormone giống đực của anh?

Cô khẽ cắn vành tai đầy đặn nở nang của anh, liếm láp bờ môi cương nghị của anh, khẽ mút hầu kết khêu gợi của anh, cuối cùng trực tiếp cởi nút áo sơ mi của anh ra.

Sau khi toàn bộ nút áo được cởi ra, cô ngồi thẳng người, mắt đối mắt, mũi đối mũi, miệng đối miệng với anh, khiến cho cả hai có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng hơi thở nặng nề của nhau, nhưng mà tay vẫn tiếp tục cởi thắt lưng của anh ra.

“Mặc kệ trong lòng anh đang nghĩ cái gì? Bây giờ cho anh hai lựa chọn, một là đẩy em sang một bên, ngăn em ‘cường gian’ anh lại; hai là bắt đầu từ bây giờ do anh đảm nhận, hai chúng ta cùng nhau vui vẻ hưởng thụ đêm xuân. Chọn cái nào? Hả?” Ngồi ở trên phần đũng quần đã trở nên căng thẳng và cứng rắn của anh, nhiệt độ của cô từ từ tăng cao, ngay cả lúc nói chuyện cũng sẽ thở gấp, mỗi một chữ đều cực kỳ hấp dẫn.

Đối với anh mà nói, thì Bái Khiết đang ngồi ở trên đùi của anh như thế này thật sự là hấp dẫn chết người, làm sao anh có thể chịu đẩy cô ra được chứ!?

Cho nên.....

Anh vút lại cái điều khiển ti vi, đột nhiên đứng dậy, để cho hai chân của cô vắt ngang qua hông anh, trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Anh đảm bảo, tối nay sẽ làm cho cô bận rộn đến nỗi hoàn toàn không thể nào nhớ nổi có hai cái người Trình Giảo Kim* là anh trai cùng với chị dâu này, trong mắt chỉ có thể có một mình anh mà thôi!

(*)Trình Giảo Kim: các bạn có thể hiểu đại khái là người thứ ba, người ngáng chân, chen chân vào một mối quan hệ, hay một việc gì đó. Nếu bạn nào đã đọc nhiều bộ truyện ngôn tình thì sẽ thấy rất quen thuộc.

21. Chương 10-1

Editor: Tiểu Ốc

Mặt Úc Trí Thăng xanh mét đi ra khỏi nhà hàng.

Ngay từ lúc Tưởng Chí Siêu tới tìm tới anh thì anh đã biết là có chuyện không tốt rồi! Anh và Bái Khiết cũng chỉ vừa mới được trải qua hai tháng ngày tốt đẹp, mà Thịnh Hâm lại bởi vì xảy ra sự cố nghiêm trọng về an toàn, khiến cho nhiều công nhân bị thương và có ba người bị tử vong tại chỗ, dẫn tới việc các nhân viên của bộ phận bảo an bị kiện cáo vì lý do phải gánh vác trách nhiệm, cú đánh đột ngột khổng lồ này khiến cho những nhân viên khác cảm thấy nản lòng và rồi rít xin nghỉ việc.

Mà ngay cả Hứa Dung Hào không có khả năng rời khỏi Thịnh Hâm nhất cũng hạ quyết tâm từ chức bỏ việc, khó trách Tưởng Chí Siêu lại vội vã muốn tìm Bái Khiết trở lại để giúp một tay như vậy; lúc này thì mọi người mới ngộ ra rằng việc cô kiên trì thực hiện chính xác các quy định là đúng.

Thật ra thì trước đó Tưởng Chí Siêu đã đi tìm Bái Khiết, nhưng mà bởi vì cô không có đồng ý ngay lập tức, chỉ nói là sẽ suy nghĩ thêm mà thôi, cho nên ông mới phải tìm tới Úc Trí Thăng, hi vọng anh có thể nói tốt giúp bọn họ, khuyên Bái Khiết trở lại Thịnh Hâm để nhận chức vị quản lý bảo an.

Vốn Úc Trí Thăng đang ước gì Bái Khiết không bao giờ việc làm là tốt nhất, sao lại có thể hi vọng cô sẽ trở lại được?! Huống chi vừa mới xảy ra một tai nạn nghiêm trọng như vậy, anh càng không thể nào đồng ý việc cô trở lại.

Anh gọi điện thoại bảo Bái Khiết lái xe tới đón anh. Mới vừa rồi là Bái Khiết đưa anh tới nhà hàng, cô cho là anh đang ăn cơm cùng khách hàng, cho nên sau khi đưa anh tới đây liền tự mình lái xe đi lung tung, chờ đến khi nào anh kết thúc bữa ăn thì lại vòng về đón anh.

Bái Khiết đang ở một chỗ gần đó, cho nên không tới 10 phút đã đến, khi anh lên xe thì cô rõ ràng cảm thấy anh có gì đó không ổn.

“Sao vậy? Đàm phán không thuận lợi à?” Cô quan tâm hỏi.

“Không phải.” Anh chưa bao giờ cau mày vì chuyện làm ăn.

Chậm rãi lái xe vào làn xe chạy: “Vậy tại sao anh lại mặt ử mày ê như vậy?”

Úc Trí Thăng nhìn cô thật sâu một cái, quyết định nói thật: “Thật ra thì vừa mới ăn cơm cùng với bác của em.”

“Bác của em?!” Bởi vì quá mức kinh ngạc mà quên luôn phải đạp phanh, suýt chút nữa thì đâm vào chiếc xe đã dừng đèn đỏ ở phía trước.

“Ừ.”

“Bác ấy tìm anh để làm gì? Thảo luận dự án mới à?” Huyền Bang và Thịnh Hâm đã kí kết hợp đồng với nhau, cho nên nếu bác của cô có tìm anh để nói chuyện làm ăn cũng coi như là hợp lý.

Úc Trí Thăng lắc đầu: “Là vì chuyện của em mà tới.”

“Em?!?”

“Ừ, bác ấy hi vọng em có thể trở lại Thịnh Hâm để nhận vị trí quản lý bảo an.” Sớm muộn gì cũng phải nói rõ, bây giờ nói cũng coi như là một thời cơ tốt.

“Vì chuyện này mà chạy tới đây tìm anh sao?” Sao bác lại đích thân lên Đài Bắc để tìm anh? Anh cũng không phải là người đại diện của cô.

“Nghe nói là đề nghị của ông ngoại em.” Ông cụ không an phận trải qua cuộc sống về hưu, cả ngày lẫn đêm đều nhúng tay vào chuyện của công ty thật sự là rất không thỏa đáng.

“Ừ, em có đồng ý với bọn họ là sẽ xem xét.” Gần đây cô và ông ngoại tương đối thường xuyên liên lạc, không lạnh nhạt như trước nữa.

“Cái này còn cần phải suy nghĩ sao? Vừa mới xảy ra tai nạn ngoài ý muốn khiến cho ba người tử vong, đây chính là lúc hỗn loạn nhất, thì bọn họ lại muốn em trở lại để tiếp nhận củ khoai lang nóng phồng tay này?! Rốt cuộc là có lương tâm hay không vậy?” Úc Trí Thăng vốn đang cố nén cơn tức nhưng trong nháy mắt đã hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

Anh đương nhiên không muốn cô trở lại để làm công việc vừa nguy hiểm vừa phiền phức như vậy, nếu lại xảy ra một tai nạn ngoài ý muốn nghiêm trọng như thế, thì bị kiện là chuyện nhỏ, nhưng tổn thương tâm lý lại là một chuyện khó giải quyết, anh có nghĩa vụ dẹp những phiền toái như vậy giúp cô.

Cô liếc xéo anh một cái. “Lúc này mới càng cần phải có nhân viên bảo an chứ, bọn họ nhất định đã thử qua rất nhiều các biện pháp khác nhau nhưng vẫn không có hiệu quả gì cho nên mới phải tìm tới em... sao em có thể trở mặt khoanh tay đứng nhìn được?”

“Bọn họ có thể tìm người khác, cần gì phải bảo em trở lại?”

Bái Khiết yên lặng không nói.

Anh nói đúng, bọn họ có thể tìm người khác, cô cũng không có nghĩ mình quan trọng như vậy.

“Trí Thăng.”

“Hả?”

“Có phải là anh không muốn em đi làm không?” Giọng nói có chút buồn bã.

“Làm sao có thể như vậy được?” Anh cũng không phải là người sống ở thời cổ đại, sao lại có thể hy vọng cô luôn cửa lớn không ra, cửa sau không gần được.....

Cô im lặng, dùng ánh mắt buồn bã không có việc làm để nhìn anh.

Ánh mắt như thế làm cho anh không chống đỡ được. “Được rồi được rồi, nếu như em thật sự muốn trở lại Thịnh Hâm như vậy, thì anh sẽ ủng hộ em, nhưng mà em nhất định phải nói rõ ràng với công ty là, tuyệt đối không thể để cho em gánh vác toàn bộ trách nhiệm của bảo an.” Như vậy là đã nhượng bộ lắm rồi! die nda nle quy don

Thật ra thì trong lòng anh vẫn rất không muốn, nhưng mà lại không thể nào nhẫn tâm nhìn cô buồn bã như vậy được, cho nên không thể làm gì khác hơn là bày tỏ thái độ ủng hộ.

“Thật ra thì trong sự kiện lần này, công ty chẳng những đền bù và an ủi người nhà của nạn nhân, mà còn xin đoàn luật sư của Thịnh Hâm ra mặt để biện hộ cho nhân viên bảo an, bày tỏ rõ tất cả đều là do công ty phụ trách, cho nên mặc dù vụ kiện vẫn còn đang trong giai đoạn tiến hành, nhưng mà những nhân viên bảo an kia sẽ không sao cả.” Những điều này đều là do Phương Oánh Tú gọi điện thoại nói cho cô biết, theo như cô ấy miêu tả, thì khi sự cố vừa mới xảy ra, cô ấy đã bị “đè” đến nỗi toàn thân run rẩy, cho rằng toàn bộ cửa đều đã bị đóng chặt rồi.

“Dù công ty có lớn hơn nữa, thì vẫn phải tuân theo pháp luật, không thể đi theo thể chế bên ngoài được.” Anh đương nhiên tin tưởng Thịnh Hâm là một công ty có trách nhiệm, nhưng mà dù anh có nói Thịnh Hâm như thế nào thì cũng không quan trọng, vì vẫn còn phải xem phán quyết của quan toà nữa. “Chẳng qua nếu như thật sự xảy ra tai nạn một lần nữa, thì chủ tịch nhất định sẽ dùng toàn lực để bảo vệ em chứ?”

Giờ phút này Úc Trí Thăng khiến cho Lại Bái Khiết cảm thấy rất uất ức. “Em sẽ suy nghĩ thêm.”

Cô biết anh vô cùng không muốn cô tiếp tục làm bảo an, nhưng mà lại bởi vì muốn cô được vui vẻ nên mới không kiên trì nữa; thật may là ban đầu anh không có buông tay cô, nếu không thì cô có lẽ đã bỏ qua cả đời hạnh phúc rồi.

“Được.” Về mặt của Úc Trí Thăng rất bình tĩnh, anh cũng định cho cô cơ hội để suy nghĩ!

Nhưng từ giờ trở đi, anh sẽ nghĩ ra biện pháp để cho cô bởi vì “lý do không thể kháng cự được” mà không có cách nào để trở lại Thịnh Hâm làm việc nữa.

Tướng Hợp Long một mình đi tới phòng làm việc của Úc Trí Thăng ở Đài Bắc để tìm anh.

Công trình của Huyền Bang ở Thịnh Hâm đã bước vào giai đoạn kết thúc, cho nên Úc Trí Thăng không muốn ở lại Đài Nam lâu thêm nữa, đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là bởi vì Bái Khiết đã chuyển đến Đài Bắc để sống chung với anh, nên Đài Nam đã không còn một chút lực hút nào đối với anh nữa.

“Chủ tịch đại giá quang lâm thật sự làm cho cháu có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng mà kinh sợ) a!” Úc Trí Thăng cười nghênh đón Tướng Hợp Long.

Tướng Hợp Long không chút khách khí nào mà bày ra bộ mặt thoải.

Thư ký đi vào hỏi thăm có cần cà phê hoặc trà hay không thì bị Úc Trí Thăng từ chối, chỉ phân phó chuẩn bị một bình nước mang vào đây, bởi vì Tướng Hợp Long không uống cà phê, chỉ thích uống trà cao sơn, hơn nữa còn phải dùng tới để pha ra thì mới được.

Bởi vì thỉnh thoảng sẽ có một vị khách cấp cao hạng nặng như Tướng Hợp Long đến, cho nên bên trong phòng làm việc của anh luôn chuẩn bị sẵn một bộ pha trà hạng nhất, cùng với lá trà đắt tiền quý hiếm số một số hai.

Úc Trí Thăng bỏ bình nước vào trong lò vi sóng, nhân lúc chờ nước sôi thì chuẩn bị bộ pha trà cùng với lá trà, đương nhiên miệng cũng không nhàn rỗi.

“Không biết hôm nay chủ tịch tới đây là để chỉ giáo cái gì?” Thật ra không cần hỏi thì anh cũng biết là nhất định có liên quan tới chuyện Bái Khiết trở lại Thịnh Hâm.

“Lại còn hỏi?! Tiểu tử thú vị, bình thường tôi đối xử cậu không tệ, mà cậu lại dám báo đáp tôi như thế à?” Lấy gậy gõ liên tục lên mặt đất, biểu đạt là ông vô cùng bất mãn.

Úc Trí Thăng đổ nước sôi vào lá trà. “Chủ tịch, Trí Thăng vô cùng cảm ơn vì lúc bình thường được ông ưu ái, nhưng mà ông đột nhiên tới đây, lại tức giận như vậy, dù cháu có lợi hại hơn nữa cũng không thể nào biến thành giun dũa để hiểu rõ ý tứ của chủ tịch được!” Mặc dù trong lòng rõ ràng nhưng vẫn có cơ sở để tiếp tục giả vờ vô tội.

Tướng Hợp Long là một người không có tính nhẫn nại, cho nên chỉ cần mài nhiều hơn hai cái, là ông nhất định sẽ không chịu nổi mà rắc rắc bộc phát. “Đừng giả ngu! Tôi đã không nói gì về việc cậu mang Bái Khiết về Đài Bắc rồi, lại còn lên giọng nói muốn ở chung?! Cháu gái ngoại của Tướng Hợp Long tôi lại có thể để cho cậu đùa bỡn như vậy sao?”

Úc Trí Thăng thu lại nụ cười. “Từ khi hẹn hò cho tới nay chúng cháu chưa từng lên giọng, và cháu cũng chưa từng đùa bỡn với Bái Khiết, chủ tịch nói như vậy chẳng những là sỉ nhục cháu, mà còn gây tổn thương tới Bái Khiết! Chuyện tình cảm là chuyện hai bên tình nguyện, ai cũng không đùa bỡn ai.”

“Vậy cậu định làm gì?” Coi như ông nhất thời lỡ miệng, với tuổi của ông thì không thể nào cúi đầu nhận lỗi được.

“Đương nhiên là hy vọng có thể cưới Bái Khiết vào cửa rồi.” Úc Trí Thăng nói thật.

Cũng đã ngồi hơn nửa ngày rồi, mà vòng đi vòng lại vẫn không nói tới trọng điểm, chẳng lẽ Tướng Hợp Long bị anh mài ra tính nhẫn nại rồi sao?!”

Tướng Hợp Long gật đầu một cái, coi như hài lòng đối với đáp án của anh. “Chuyện Bái Khiết trở lại Thịnh Hâm này cậu thấy thế nào?”

“Cháu không muốn để cho cô ấy trở lại.” Đây đích xác là suy nghĩ chân chính của anh, mà gần đây anh vẫn luôn dùng cái suy nghĩ này để “cố gắng” ở bên trong, cho nên cũng không có ý định giấu diếm.

“Tại sao? Chẳng lẽ cậu không tin tưởng vào năng lực của con bé?” die nda nl equ ydo n

“Không phải, mà là ngược lại, cũng bởi vì cô ấy quá tần trách và nghiêm túc, cho nên làm cho tôi càng muốn bảo vệ cô ấy hơn, không hy vọng cô ấy vì công việc mà bị bất kỳ thương tổn nào nữa.” Lần nằm viện lúc trước cùng với tai nạn ngoài ý muốn lần này, làm sao anh có thể để cho Bái Khiết lại trở về cái hoàn cảnh nguy hiểm đó được chứ?

Cách nói của Úc Trí Thăng chẳng khác gì gián tiếp xem thường Thịnh Hâm, khiến cho Tưởng Hợp Long rất oán giận. “Chuyện cười! Thịnh Hâm là một công ty lớn, sao lại có thể không bảo vệ được con bé chứ? Huống chi con bé lại là cháu ngoại duy nhất của tôi.”

“Vậy chuyện Bái Khiết nằm viện lần trước phải nói như thế nào?” Chuyện này vĩnh viễn là một nỗi đau trong lòng anh, bởi vì anh không có hoàn thành tốt trách nhiệm bảo vệ cô.

Tưởng Hợp Long im lặng, dù sao sự kiện lần trước đúng là do sơ suất trong an ninh của Thịnh Hâm.

“Mặc dù cháu không tán thành, nhưng mà vẫn tôn trọng quyết định của Bái Khiết, nếu như cô ấy thật sự muốn trở lại, thì đương nhiên cháu sẽ ủng hộ cô ấy, trừ phi cô ấy phải buông tay công việc này vì một lý do không thể kháng cự được.” Cho dù có phải cố gắng tới mức hai chân mềm nhũn, thì anh cũng sẽ làm cho cái lý do không thể kháng cự này xảy ra!

Lời của anh khiến cho thái độ của Tưởng Hợp Long bình tĩnh lại, lấy trầm mặc để đồng ý.

Dù sao chuyện ngoài ý muốn cũng không thể nào đề phòng 100%, cho nên ông cũng không thể đảm bảo an ninh trong tương lai sẽ không có vấn đề gì, hay là sự cố về an toàn sẽ không xảy ra nữa, cộng thêm việc Bái Khiết vốn là một người rất có chủ kiến, cho dù ông là ông ngoại của cô, thì cô cũng chưa chắc sẽ nhận sự an bài của ông.

Vẫn là Úc Trí Thăng nói đúng, tất cả đều tùy theo quyết định của Bái Khiết đi!

Lại Bái Khiết ở trong phòng tắm không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào que thử thai trong tay, sững sờ với hai cái gạch ngang trên đó, cũng đã trôi qua năm phút rồi.

Úc Trí Thăng ở bên ngoài không nhìn được mà tới gõ cửa, cố ý dùng giọng nói gấp gáp để hỏi: “Bái Khiết? Không đi được thì đừng có mà miễn cưỡng, trước tiên ra ngoài uống một cốc nước, cùng với ăn một chút trái cây để bổ sung dưỡng chất đi, như vậy thì có thể sẽ dễ dàng hơn.”

“Ừ.” Giọng nói của cô rõ ràng đang qua loa.

Bái Khiết cảm thấy mình sắp bất tỉnh, rõ ràng mỗi lần đều rất cẩn thận đề phòng, nhưng mà sao lại vẫn “trúng thưởng”?!

Bây giờ cô phải đối mặt với bạn bè người thân như thế nào? Mà cái tên đầu sỏ đang đứng ở bên ngoài kia sẽ nghĩ như thế nào? Có thể sẽ từ chối hay không? Hay là trực tiếp mang cô tới bệnh viện để “xử lý”?!

Rất loạn! Bây giờ tâm tình của cô rất loạn, vô cùng loạn!

“Bái Khiết? Nếu không đi ra thì anh đi vào đấy!” Úc Trí Thăng còn đang đứng chờ ở bên ngoài cửa phòng tắm!

“Được rồi!” Vứt que thử thai vào trong thùng rác, sau khi rửa tay xong thì mới đi ra ngoài.

22. Chương 10-2

Editor: Tiểu Ốc

Trốn tránh không phải là tác phong làm việc của cô, mặc kệ kết quả có ra sao, cho dù đến cuối cùng chỉ còn lại một mình cô, thì cô cũng sẽ ngang nhiên đối mặt với kết quả.

“Sao vậy? Sắc mặt của em không được tốt lắm.” Úc Trí Thăng rất quan tâm đến..... kết quả thử thai của cô.

Ngay từ hai ngày trước, anh đã phát hiện ra cô giấu một que thử thai trong ngăn kéo ở tủ đầu giường, vì để tránh kinh động tới cô, cho nên anh vẫn luôn giả vờ không biết chuyện gì, nhưng cũng chặt chẽ chú ý tới từng cử động của cô.

Mãi cho đến ngày hôm nay, thì rốt cuộc cũng nhìn thấy cô lén lút cầm que thử thai đi vào phòng tắm, anh thật sự rất hi vọng những nỗ lực trong khoảng thời gian này không bị uổng phí.

“Không có việc gì.” Lướt qua anh đi tới chỗ ghế sofa.

Úc Trí Thăng đi theo sau lưng cô, đáy lòng gấp gáp muốn chết, trái tim quả thật cũng khẩn trương tới mức sắp sửa nhảy ra ngoài rồi.

“Định đi ra ngoài à?” Bái Khiết lấy rất nhiều gối dựa để ở trên ghế sofa, rồi cả người làm ồ ở trong đó.

“Không có.” Anh đáp lại rất nhanh.

“Vậy..... Em có việc muốn nói với anh, bây giờ có rảnh không?” Cô làm việc cũng không dài dòng dây dưa.

“Có.” Nhanh chóng ngồi lên chiếc ghế sofa đơn ở bên phải cô.

Bái Khiết nghi ngờ liếc nhìn anh một cái, phát hiện ra hình như hôm nay anh trở nên đặc biệt “gấp gáp”.

Cô hoài nghi khiến cho Úc Trí Thăng thả chậm lại động tác, cố gắng để cho mình khôi phục lại sự ưu nhã tiêu chuẩn thường ngày.

Vì để lấy lại sự tin tưởng của cô, anh còn chủ động mở miệng hỏi;“Có phải định nói tới chuyện trở lại Thịnh Hâm không?” Còn giả vờ làm vẻ mặt đau thương cơ đấy!

Cô gật đầu rồi lại lắc đầu.“Phải mà cũng không phải.”

“Hả? Khó hiểu vậy?” Anh quyết định sẽ giả vờ cho tới cùng, nếu không cô mà biết được cái “kinh hi” là do một tay anh bày kế ra, thì với tính cách nghiêm túc của cô khẳng định sẽ không tha thứ cho anh!

“Em mang thai rồi.” Cô cố ý lạnh nhạt, vì muốn để lại một đường lui cho mình, nhìn phản ứng của anh trước rồi hãy nói.

Úc Trí Thăng chậm rãi nháy mắt, nháy mắt rồi tiếp tục nháy mắt, bày ra vẻ mặt kinh ngạc “đã chuẩn bị từ trước”.

“Mang thai?!” Anh nói hai chữ này như thể đang nói người ngoài hành tinh.

“Ừ, vừa mới tự mình dùng que thử thai xong, trên tờ hướng dẫn nói độ chính xác 99%, cho nên chắc chuyện em mang thai không sai.” Lúc nói chuyện cô rất chú ý tới từng cái nét mặt cùng với phản ứng của anh.

Biết cô đang chú ý, anh liền chân mày cũng không dám động đậy một chút nào, rất sợ cô sẽ hiểu lầm.“Nên nói là do bao cao su không an toàn, hay là tất cả đều là do ý trời?”

Cô nhíu hai hàng lông mày lại.“Anh nói như vậy làm cho em không đoán được suy nghĩ của anh.”

Thì ra cô cũng không có tính nhẫn nại giống như Tưởng Hợp Long! Anh thích nhất là giao tiếp cùng với người không có tính nhẫn nại.

“Anh thích em là sự thật, muốn cưới em vào cửa cũng là sự thật, nhưng mà tất cả đều phải tôn trọng em. Bởi vì anh ‘không cẩn thận’ cho nên mới để cho em mang thai, làm rối loạn kế hoạch của em một chút, ví dụ như chuyện phải về Thịnh Hâm này, cho nên bây giờ anh không có tư cách để nói gì cả.”

“Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là anh có thể tiếp nhận sự thật này không?” Bây giờ làm sao có thể suy nghĩ đến việc muốn trở lại Thịnh Hâm hay không, anh muốn hay là không muốn đứa bé này mới là trọng điểm chứ?

“Đương nhiên là được, anh vô cùng thích cái ‘ý trời’ này, cũng vô cùng cảm ơn cái bao cao su không an toàn kia.”

“Cho nên anh đồng ý để em sinh đứa bé này ra?” Xác minh thêm một lần nữa.

“Đương nhiên.”

“Vây.....” Chuyện thay đổi quá đột ngột, không giống với dự đoán của cô, làm cho cô nhất thời không nói được lời nào.

Úc Trí Thăng chuyển chỗ ngồi ở bên cạnh cô, cầm lấy tay của cô. “Thuận theo trời, trời sẽ giúp, nếu ông trời đã an bài cho đứa bé của chúng ta xuất hiện, vậy thì chúng ta nên ngoan ngoãn nghe lời. Anh biết rõ em đang rất lo lắng về thái độ của anh, thật ra thì anh lo lắng cho suy nghĩ của em hơn, bởi vì điều này sẽ ảnh hưởng tương đối lớn tới em, anh sợ em sẽ trách anh.” Chết cũng không chịu thừa nhận là anh cố ý để cho cô mang thai.

“Em không ngờ là sẽ mang thai.” Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy a, trên thế giới này không có cái gì là tuyệt đối.” Ôm cô vào trong ngực.

“Vây..... Định khi nào thì nói chuyện này cho cha mẹ em biết? Còn có anh trai của anh nữa?” Đây là một mối lo ngại khác của cô, lo lắng người cha luôn nghiêm túc sẽ không thể nào chịu nổi đả kích cô chưa cưới mà đã mang thai này, cũng lo lắng không biết anh cả và chị dâu sẽ nghĩ như thế nào về cô?

Hôn một cái vào gò má của cô. “Chúng ta kết hôn đi! Ngày mai anh liền chính thức đi thăm hỏi người nhà em.”

“Ngày mai?! Có phải quá nhanh không?” Cô còn chưa có đến khoa phụ sản để kiểm tra lại!

“Không phải là em cũng biết rằng anh rất muốn nhanh chóng cưới em vào cửa sao?” Điểm nhẹ một cái lên chóp mũi của cô.

Cô ngẩng đầu liếc xéo anh. “Thế à? Vây tại sao bây giờ mới nói? Đợi đến khi nào ‘có’ rồi thì mới nói, cảm thấy một chút thành ý cũng không có.”

“Ồ! Đó là bởi vì anh không muốn trở thành ‘chướng ngại vật’ khi em trở lại Thịnh Hâm, cho nên mới chậm chạp không dám nói ra, chỉ sợ là em sẽ cho rằng anh cố ý gây trở ngại cho tiền đồ của em, không thể làm gì khác hơn là để ở đây lòng, định đợi đến khi nào em đưa ra quyết định xong thì mới cầu hôn em, không ngờ ông trời lại đưa tới cho anh một đại lễ như vậy, làm cho anh có thể bày tỏ tấm lòng trước.”

“Cả một đồng lý do.” Mặc dù cô lườm anh một cái, nhưng mà có thể nhìn ra được cô đã chấp nhận cách nói của anh.

“Dù sao bây giờ anh nói cái gì thì em đều sẽ không tin!” Úc Trí Thăng dặt tay của cô. “Đi.” Chỉ cần có thể đạt được mục đích của anh là tốt rồi.

“Đi đâu?” Không phải đang ngồi thoải mái sao, tự nhiên lại nói phải đi?

“Đi khoa phụ sản a! Bây giờ đi xác nhận trước, sau đó sẽ đi chọn một bộ tây trang để mặc vào ngày gặp bác trai bác gái, nếu như còn thời gian, thì sẽ đi chọn nhẫn cưới cùng với áo cưới, sau đó.....” Kế hoạch của anh rất nhiều nha!

“Sao nhiều sau đó vậy? Bây giờ cũng đã xế chiều rồi, một ngày của anh dài hơn so với người khác à? Có thể làm được nhiều việc như vậy sao?”

Anh vỗ vỗ cái ót. “Vây thì, đi khoa phụ sản trước, sau đó đi chọn tây trang, đợi đến ngày mai sau khi chính thức thăm hỏi bác trai bác gái, thì chúng ta sẽ đi chọn nhẫn cưới cùng với áo cưới.”

Sau khi giúp cô mặc áo khoác vào, thì đẩy cô ra khỏi cửa từ phía sau, có thể nhìn ra được anh đang rất gấp.

“Nhẹ một chút đi!”

“À.” Anh suýt chút nữa thì quên mất là bây giờ thân thể của cô đáng giá nghìn vàng, phải cẩn thận mới được.

Đi tới bên cạnh xe, Úc Trí Thăng đột nhiên nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

“Bái Khiết.”

“Hả?”

“Em còn muốn trở lại Thịnh Hâm sao?” Đây mới là lý do mà anh khổ cực cố gắng gieo giống.

“Ừm.....” Cô có chút do dự.

Cái này còn cần phải suy nghĩ sao? Như vậy có khi sẽ không tốt cho đứa bé đi?”

“Ừm.....”

Tâm tình của Úc Trí Thăng thấp thỏm theo sự do dự của cô.

“Vậy.....” Cô vẫn là một bộ dáng do dự.

Úc Trí Thăng cầm chìa khóa xe trong tay, nhưng lại khẩn trương đến nỗi quên luôn cả ấn nút tắt chống trộm, hai người cứ đứng trong gió rét bốn mắt nhìn nhau.

“Ừm.....” Cô giống như đang cố ý khiêu chiến tính nhẫn nại có hạn của anh.

Úc Trí Thăng nhú mày đợi cô nói ra đáp án hoàn chỉnh, mà không phải là cứ ừm ừm ư ư như vậy.

“Em nghĩ là sẽ không đi, em sẽ bảo bác tìm người khác.” Thật ra coi như là không có chuyện mang thai này thì cô cũng không có ý định trở lại, bởi vì những ngày tháng hạnh phúc cùng với anh khiến cho cô không thể nào chịu nổi việc bị ngăn cách ở hai nơi khác nhau.

Úc Trí Thăng nặng nề thở phào một hơi, tâm tình rõ ràng trở nên nhẹ nhõm hơn, ấn xuống cái điều khiển từ xa để mở chốt. “Lên xe trước đi!”

Thật may là mấy ngày gần đây, bắn súng không có bị uống phí phát nào, mặc dù quá trình có hơi cực khổ một chút, nhưng mà ít nhất kết quả cũng khiến anh hài lòng.

“Anh không có những lời nào khác muốn nói sao?” Sau khi lên xe, Bái Khiết cười cười liếc nhìn anh.

Anh trừng lớn hai mắt. “Cái gì? À, cái đó..... Không trở lại cũng được, nếu không thì khi chúng ta cách xa nhau hai thành phố, anh sẽ không thể chăm sóc cho em thường xuyên được, hơn nữa hoàn cảnh ẩm ỉ đó cũng không tiện cho bảo bảo.”

“Còn gì nữa không?” Cô không muốn nghe những thứ này.

“Ừm..... Anh yêu em.”

“Không phải cái này!”

“Vậy.....” Lòng của phụ nữ thật là kim dưới đáy biển.

“Tại sao bao cao su lại không dùng được?” Thật sự coi cô là một đứa ngốc sao? Suy nghĩ kỹ một chút, thì cô cảm thấy anh là tình nghi động tay động chân số một.

“Ừm..... Có thể là do quá hạn chăng?” Không, là do bị anh đâm mấy cái lỗ “nhỏ” mà thôi.

“Như vậy sao!”

“Ừ, thế nên mới nói không phải là cứ hàng của nước ngoài thì là hàng tốt.” Không mở máy sưởi, mà sao lại chảy nhiều mồ hôi như vậy!

“Thật là khéo nha, vừa đúng vào lúc này lại mang thai.....” Nhìn cái bộ dáng chột dạ kia, thì cô gần như có thể khẳng định là anh giở trò quỷ ở sau lưng rồi. “Em rất nghi ngờ việc anh động tay động chân đó nha!”

Úc Trí Thăng lộ ra nụ cười lấy lòng cứng ngắc. “Ý trời, ý trời, tất cả đều là ý trời mà!” Tóm lại là khi nào bọn anh còn chưa kết hôn, đứa bé còn chưa được sinh ra, thì anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận là anh đã làm cái gì. Oa? Trực tiếp hát bài “Ý trời” của Lưu Đức Hoa cho cô nghe vậy

~~ Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cach-toi-xa-chut>